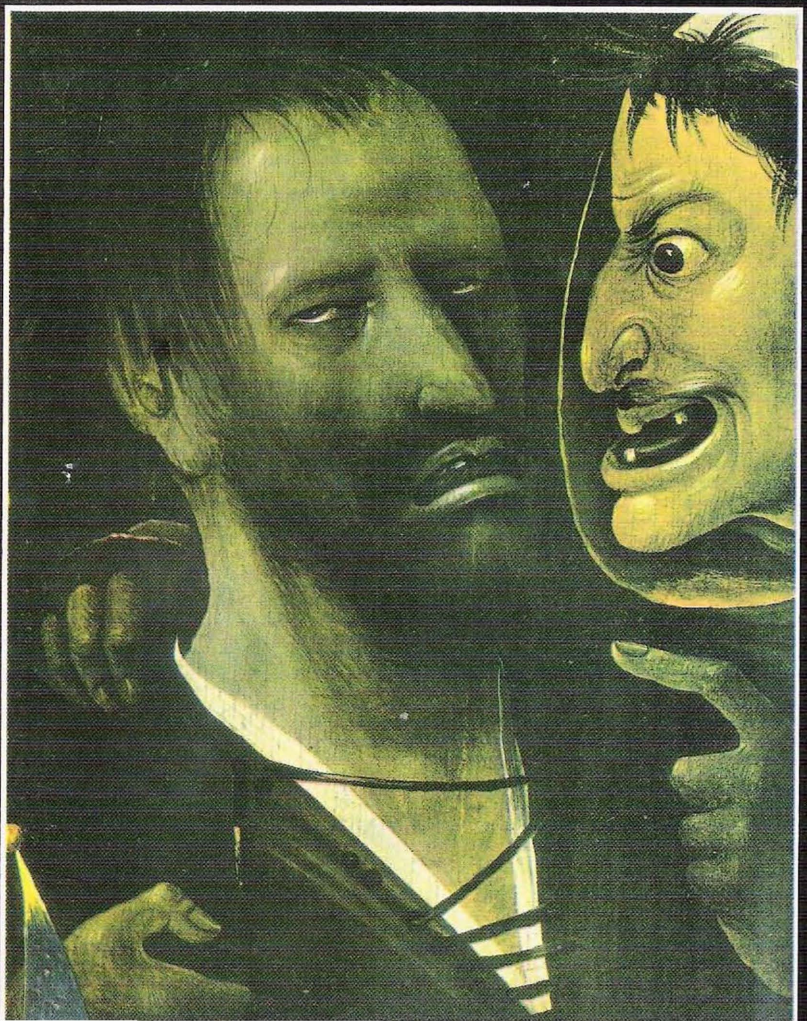
BEDRETTİN ŞİMŞEK

Sahte Peygamberin Vaaz Kitabı

KAYNAK YAYINLARI

Bu kitabın yayın hakları
Analiz Basım Yayın Tasarım Uygulama Ltd. Şti.nindir.

Birinci Basım: Mayıs 1996
Kapak: Bosch
Teknik Hazırlık: Analiz Basım Yayın
Baskı: Sistem Ofset

ISBN: 975-343-121-X

KAYNAK YAYINLARI: 184

ANALİZ BASIM YAYIN TASARIM UYGULAMA LTD. ŞTİ.
İstiklal Cad. 184/4 80070 Beyoğlu/İstanbul
Tel/Faks: (0212) 252 21 56 – 252 21 99

BEDRETTİN ŞİMŞEK

Sante Peygamberin Vaaz Kitabı

İÇİNDEKİLER

İki Güneş	9
Haberci, Sahte Peygamberin Gelişini Haber Veriyor	18
Sahte Peygamber İlk Mucizesini Gerçekleştiriyor	23
Azgın Kavim	31
Altın Buzağı	37
Cennetten Kovulan Yılanla Karşılaşıyor	48
Tapınak	59
Kutsal Kitaplar Üzerine	65
Vaat	69
Kör	76
Sahte Peygamber Fahişeye Vazediyor	78
Almak Üzerine	83
Sahte Peygamber Rabbin Tahtını Boş Bulup Oturuyor	88
Son Yargı	94
İblis, Sahte Peygamber Önünde Secde Ediyor	108
Sahte Peygamber Şairle Karşılaşıyor	116
Şair Konaklamasını Sürdürüyor	121
Sahte Peygamber ve Şair, Kendilerine Göre Cenneti Açıklıyor	127
Gözyaşı ve Kahkaha Üzerine	133
Bataklık	138
Eleştirenler Üzerine	142

Ahmaklar Üzerine 144
Sofular Üzerine 150
Sahte Peygamber Askerlere Vaaz Ediyor 156
Sahte Peygamber İki Ayrı Mahkemede Yargılanıyor 162
Gerçek 171
Şeriatından Miras Hukuku ile İlgili Hükümleri Açılıyor 174
Sahte Peygamber,
Şeriatından Zekâtla İlgili Hükümleri Açıklıyor 178
Sahte Peygamber Zekât Veriyor 184
Cehennem 194
Ferideddin-i Attar Tarzı Bir Mesel 197
Aşk Cehennemi 202
Aşk Arafı 223
Dilenci-Hırsız Meseli 242
Sahte Peygamber Aşkın Ne Olduğunu Açıklıyor 246
Sahte Peygamber Açıklamalarına Devam Ediyor 249
Sevgi Kuşu 253
Namus ve Ahlak Üzerine 258
Merhamet Üzerine 262
Sahte Peygamber Kutsal Ruhu Açıklıyor 279
İki Mesel 285
Sahte Peygamber Kavmiyle Vedalaşıyor 292
Ölüm, Sahte Peygamberin Kapısını Çalıyor 298
Göğe Yükseliş 302

Sevgili Doktor Emin Kılıçkale'ye

İKİ GÜNEŞ

O sabah herkes uyandığında bir hayret çığlığı dünyayı baştan sona dolandı.

İnsanlar inanmaz gözlerle bakıyordu, çünkü gökte bir değil iki güneş vardı. O gün hava ne her zaman olduğundan daha sıcak ne de olduğundan daha parlaktı. İki güneş, kendi aralarına koydukları bir mesafe ardından birbirlerini gözleyip kollayarak dönüyor gibiydi.

Ne birbirinin aydınlığından çalıyor ne de göğü her zaman yettiğinden daha çok bir ışıkla donatıyorlardı. Birbirlerinin yerini almaya karar vermiş iki aday gibi ışık oklarını birbirlerine çevirmişler; birisi batarsa diğeri onun eksikliğini hissettirmeyecek gibi görünüyordu.

Gökyüzünde, ışıktan arabalarıyla ateş oklarını yarıştıran savaşçılar gibi kendi aralarında yarışıyorlardı. Gerçekte, bir savaş borusunun ilan ettiği, insanları ayrılığa götürecek bir savaştı bu.

Ertesi gün, iki güneş de doğudan doğmak için acele ettiğinde –çünkü hep aynı anda doğuyor aynı yerden batıyorlardı– hiç kimse o ikisini birbirinden ayırt edemiyordu.

Şafak bile kan damlayan kızıllığıyla denizin mavi renginin üzerini örterek saçlarını taramaya geldiğinde iki yerinden yırtılıyor, kendini suların altın aynasında yansıttığında kızıllığının bir toz gibi dağılıp yere indiğini, ışıkla serpilip yok olduğunu görüyordu.

İnsanlar, "Bu iki güneş şafağın etekleri altına sığmıyor" diye bağırıyorlardı: "Artık o yok. Çünkü orada o ikisinin birden doğmasına yetecek kadar yer yok."

Bir çocuk şöyle söylüyordu:

"Biri ötekinin gölgesi gibi duruyor
ya da Güneş, yanına Ay'ı da alıp gelmiş
Muhakkak onu geceden ödünç almıştır."

Bir başkası:

"İri bir sabah yıldızına benziyor
gökyüzünde yolunu kaybetmiş
ya da âşıklara yol göstermekten usanıp güneşin peşine takılmış
hayranlığını hep kıskançlıkla meydana vurduğu için
onu taklit ediyor ve güneş, bunu aşk sanıyor
Aşk insan hayatının süsü değil midir?
Güneş de öyle; bir kadının mücevhersiz yapamaması gibi
onu yanına almadan artık hiçbir yere gidemiyor
Bakın renkleri nasıl da farklı
Utancı en iyi siyah gizler
aşk yıldızının hep gece görünmesinin başka ne sebebi olabilir
Ama bir de gündüz görünmeye görsün
güneş onu bir zincir gibi ördüğü altın sarısı saçlarından
kendine bağladığında
onu sürükleye sürükleye geceden gündüze işte böyle getirmiştir."

Bir diğeri:

"Hayır, hayır! Bu muhakkak akşam yıldızı olmalı
Aşkını ifşa etmek için kendini gündüze atmış bir akşam yıldızı
Demek ki gecenin tüm karanlığı onu gizlemeye yetmedi
şimdi onu dünyaya göstermek için
güneşin tüm ışığına ihtiyaç duyuyor
Ne var ki güneşin karşısına çıktığında birdenbire utançla kızardı
O ateşli ışık kümesi ona şöyle demiş olmalı
'Gel benim ışığım ol!'
Hangi yıldız bu çağrıyı duyup da koşa koşa gelmez?
Baksanıza bir aşifte bu
aşkını itiraf edeceği bir sırada gönlünü bir başkasına kaptırıyor
Bu, kendi oklarından yara bere içinde kalmış şu yaramaz
Aşk Tanrısı'nın haline benziyor
Onun, bir tarafını kanatmadan ok atabildiği görülmemiştir daha
Hem aldatmadığı kim var ki, bütün âşıklarını aldattı
hem sevdi hem aldattı
Nasıl da gökyüzüne asılmış bir yalan perdesi gibi duruyor

bir dula benziyor bu güneş
yatağından yeni kalkmış saçı başı dağınık bir kadına
Öteki de âşığı."

Tam gün ortasında insanların şaşkınlığı daha da artıyordu. Saati hiç sektirmeden ve gururun en tepesine bir an önce varmak için o ikisi de aynı yerden hareket eder görünüyordu. Ve zirveye eriştiklerinde, yaktıkları ateşin şiddetinden herkesi eşit ölçüde emin kılıyorlardı. İnsanlar onları gösterip konuşuyorlardı:

"Gökyüzüne bulutlar üzerine asılmış iki taç gibi
sanki bir tahtın iki ayağı gibi değil de
iki ayrı taht gibi duruyorlar
ama daha çok krallarına verilmek üzere kuyumcunun elinden
henüz çıkmış ve elmas parçasından oyulmuş iki taca benziyorlar
İki taç ise iki kral demektir."

Ve insanlar kendi aralarında çekişmeye başladılar.
Şöyle bağırıyorlardı:

"Artık iki kralımız var
iki kral ise iki rakip demektir
araya düşmanlığın girmesi için birin iki olması yetmez mi?"

İnsanlar kavga etmeye başladılar. İki güneş birbirinin aynı olduğu halde, herkesin onlara bakışı farklıydı ve bu insanları birbirinden ayırıyordu. Aralarından biri:

"Güneş dediğin yalnızca bir tek olur
çünkü o tek başına insanların ihtiyacını karşılamaya yeter
o halde ikincisine ne gerek var?"

Bir öteki:

"İki güneş olsaydı bile biri mutlaka işe yaramazdı
öyle ya bir ikincisinin ilkine yaptığı hiçbir katkı yok
öyleyken ona duyulan sevgiyi paylaşıyor. Hırsızlık bu."

Kuşkucular:

"Sakın yalancı ışığıyla her yeri aydınlattığında bile
bunu kendi üzerini örten hakiki güneşten
çaldığıyla yapıyor olmasın?

Öyle ya gerçek olanın yanında işte böyle ışıksız sahte güneşler onun gibi parlıyor olabilir
Bir ışık kaynağının yanına konulan bir ikincisi, sönük de olsa yanıyormuş gibi yapıp gözleri aldatabilir.
Aslında onunki gibi görünen hakiki olandan çıkmaktadır."

Halkın önderlerimiz diye bağrına bastığı, herkesten daha akıllı olduğuna hükmedilen biri çıkıp konuştu:

"Başımızı havaya kaldırdığımızda iki güneş görüyorsak
biri mutlaka sahtedir."

Ve insanlar gökyüzüne dönüp "sahte, sahte" diye bağırmaya başladılar. "Ama hangisi?" diye sorduklarında ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

"Sahte olan hangisi?
Buna kim karar verecek, halk mı?
Halkın karar verdiği nerede görülmüş?
Halk düşünür fikir yürütür ama kararları hep başkası verir
Halk hep seçer görünür ama hiçbir şeyi seçmez
Halkın işaret ettiği el bile başkasının parmağıdır
Rab bile peygamberi halkına değil
nasıl seçtiğini görsün diye halkı peygamberine vermedi mi?
Ve gerçekte peygamberini seçen halk olmadı
Peygamber halkını seçti."

Ve insanlar arasında büyük karışıklıklar oldu. Zira biri hakiki diye sağda duranı gösterirken, diğeri soldakini işaret ediyordu. Herkes kendininkinin daha hakiki olduğunu iddia ediyordu

Savaşlar çıktı, çok kan döküldü. Her iki taraf kendi şehitleri üzerine ağıtlar yakıyordu. İnsanlık iki düşman kutba ayrılmıştı ve o zaman insanlara haber verildi ki, dünyanın çok uzak köşesinden bir ışık doğmuştur ve ışık hızıyla hareket edenler için hiçbir yer uzak değildir.

Ateş parladığında nasıl her yeri aydınlatır ve bir lambanın yanı başı ışığın eriştiği en uzak yerden bile nasıl daha çok yakın sayılmazsa, o da yeni doğmakta olan bir güneş gibi karanlık olan her köşeyi aydınlatarak dolaşmaktadır.

O, kendine "sahte peygamber" demektedir.

O, camilerde, havralarda ve kiliselerde konuşmaya, vaaz vermeye başladığında insanların ilk sorduğu, iki güneşin esrarı oldu.

Halk "İki güneş doğduğundan beri rahatımız huzurumuz kalmadı" diye yakındı:

"İki güneş bizi böldü, iki parçaya ayırdı
sevgimiz de bölündü, minnetimiz alacaklı kılacakken
bizi borçlu çıkardı
nedir bu işin sırrı?"

Ve o ilk vaazına başladığında çevresinde pek çok kalabalık birikmişti.

Neredeyse gülerek, çok hoş bir halle anlatıyordu. Ders ya da öğüt verir gibi değil; insan yağmurun yağmasını nasıl anlatırsa o da öyle konuşuyordu. Sesi yumuşaktı, bakışları sert değildi. Onda borçlunun kapısına dayanmış alacaklının hali yoktu, kaygılı suratlar karşısında kaygısızdı. Söz söylerken sıkıntıdan kendini kurtarmış biri gibi sükûnetten ayrılmıyor, rahat hali ruhunun berraklığını ortaya çıkarıyordu.

"Tamam, bu keder yükü bazılarınızın sırtına yüklenmiş olabilir" dedi:

"Ama saymasını bilmeyenler için bir sorun yok
Onlar mutlu görünüyor, her zamanki işlerine devam ediyorlar
tüm dert saymasını bilenlerin üzerinde
Rahat etmek istiyorsanız siz de sayıyı hesabı unutun
insan saymayı bilmedikçe, ha bir olmuş ha on ne fark eder?"

Halk arasında bir uğultu koptu. Sahte peygamber, sesine verdiği dini bir tonla konuşmasını sürdürüyordu:

"Benim için yüz de olsa bir şey fark etmezdi" dedi:

"Altınım yok ki sayayım
siz de benim gibi yapın, sayıyı kitabı unutun."

Ansızın gökten rabbin olduğu sanılan öfkeli bir homurtu duyuldu. Güneşlerden biri gazapla yanıyor, kendi ateşi içinde kavruluyordu.

Ve o dile geldi: "Ben hakiki güneşim, bu yanımda duran ise sahte."

Muazzez adam kutsal sayılabilecek bir işaretle de olsa sözünün kesilmesine çok kızmıştı. "Nereden bilelim!" diye bağırdı.

Güneş, "Ben rabbin ışığıyla parlıyor, rabbin sesiyle konuşuyorum" dedi:

"İnsanların benim aşkımla saman çöpleri gibi
ateşe atıldıklarını görürsün

orada yanmak için herkes bir sıra halinde ilerler
rabbin uğrunda yok oluş bile bir varlık sebebidir
Var olmak için silmeye çalıştıkları bedenleri
cehennem kapıları açıldığında artık yalnızca bir odundur
Ateşi görünce tepeden tırnağa odun kesilmek
işte insanlar rabbi böyle sever
o söz konusu olduğunda
insan aynı anda hem su hem ateş olabilir
soğuk bir ateş ve kızgın bir su
bu rabbin bir hediyesi, acıları hafifletmek için seçtiği aziz bir yoldur
rab zehiri bile en az acı olanlar arasından seçti
bu onun merhametidir
Daha keskin bir kılıçla daha az kan dökerek kesmek
bu, kader iplerini elinde tutan rabbin ateşte yakmak yerine
suda boğmasıdır, bu bir lütuftur
onun beni ısıtan gazabı gözümü kör ederken
sizin yolunuzu aydınlatıyor
yüzümü korkunç acılarla yakan ateşi sizi soğuktan koruyor
rabbin cezası, kökünden söktüğü ağacın meyvelerini
son bir kez daha toplamaya kalkmasıdır
o yok oluşta başkaları için de bir var oluş saklı. Bir ibret dersi
Öyle bir ceza ki kimisi için hediyesi bile var
rab ödül vermez, ödülü cezanın içinde gizler
cennete gidenlerin ödülü cennet değil cehennemde yakılanlardır
ve tüm ateş aslında cenneti soğuk tutmak için
cehennemde birikmiştir
cennete gidenlerin teşekkürü
işkence edilen, etleri kızgın demirlerle parça parça sökülen
cehennemliklerin acı dolu haykırışlarıdır
orada verilen et yemeği bile ateş içinde kavrulan bedenlerin
kokusunu taşır, işte rabbin adaleti
o bıçak kimi keserse onun için merhamet vardır
merhamet acı çekmeyi gerektirir
yalnızca kendini ateşe atan susuzlar için bir hayat kaynağı olabilir
çünkü rab serin suları işte böyle alevler ortasına yerleştirdi

Su içmeyi yanmaya yeğlemek, işte insanlar rabbi böyle sever
kendi derisinden öylesine kolayca sıyrılan
ne kolay öldürür bilir misin?
Ama rab uğruna öldürene katil denmez
rabbin sevgisi suyun derinliğini ölçer gibi ölümlerden en korkunç olanının yarattığı dehşetin dibini bulmak için kurbanını oraya atmakla kendini belli etti
o dehşet dipsizdir, ona kim bakmaya cesaret ederse
yüzüne bir ayna tutulur
suratını gördüğünde vahşi bir çığlık atmadan duramayacağın katran parlaklığında bir ayna
bir canavar suratı orada sevgi dolu bir ifadeyi
maske gibi yüzünde taşır
size göre korku gerçek olduğunda sevgi bir laftan ibarettir değil mi?
Korkan hiç sevebilir mi? Rab söz konusu olduğunda, evet
Korkutulan, sevgisini yalnızca en korkunç şeylerle kanıtlayacaktır
en masum bir bebeğin bile tırnaklarının uzadığını
dişlerinin sivrildiğini ve bir canavara dönüştüğünü görüyorum
İşte böyle, sevgi cürüm oldu mu
suç aletleri bu sevginin kanıtları olur, ama ne önemi var
kanla ya da korkunç bakışlarla imzalandıktan sonra
kim o sevgiye sahte diyebilir ki
hiç ateşin sahtesi olur mu?
Ateşin gerçekliğini sınamanın bir tek yolu olabilir: Yanmak
işte rabbi sevenler böyle yapıyor
onların dediği şudur:
Su, eğer boğarsa sudur; ateş ancak yaktığında ateş sayılır
korku, böylesi bir sınama için
cesaretle üzerine gidilen bir şeydir, keyif yaratır
korku, şeytanın yalvarmasıdır
acz içinde inleyen o ses bir âşığın sesine benziyor
duymuyor musun?
rab işte korkuyu sevgiden önce yarattı ve her şeyi onunla sağlamlaştırdı
unutma, korku sevgi oldu mu

sevgilinin uğramasının beklenildiği yer bir mezar yatağıdır
rabbin sevgisi orada sınanır
bu ölümü bile sevdirebilir
orada en korktuğu şeyi yapmak o sevgiye edilmiş bir yemindir
ve insan öldürürken bile o yemine sadık kalmanın sevinciyle öldürür
ölüm bir nişandır,
öldürme ise bir vaat, çiçeklerin en kirletilmiş olanıdır
rab söz konusu olunca insan hayatının ne önemi olabilir
o bir kurban ayininde sunulan adağın kendisi değil midir?
İşte rab uğruna yok olan her şey kazanç hanesine yazılmış
hazinenin bir parçası olmuştur
bir elmas parçası için çamur ne ifade eder ki
çamura bile batmış olsa
elmas kendisine bulaşan çamuru çamurluktan çıkarır
yok oluşun bir meyvesidir bu ve o meyve rabbin sofrasına gider
korkmaktan korkmamalı, buna sevgi denildiğini duymadın mı?
Sevgi, katilin kurbanı ardından ettiği dua tadında bir şeydir
o öldürürken bile bir kuşkuyu içinde diri tutar
öldürülenin ölümsüzlüğü; rabbin ayakları dibinde kurbanlar
bu kuşkuyu gidermek için kesilir
Kork, kurban et ve kurban olmayı dile
korktuğuna mahkûm olan, onu bir hediye gibi başkalarına sunar
işte rabbi sevenler için başka bir armağan olmayacak
o armağan öldürülmeyi bekleyen kurbanın kendisidir
ve o rabbe adanmıştır."

Sahte peygamber, duyduklarından dehşete düşmüştü. Meydan okuyarak güneşe baktı ve ona doğru konuşmaya başladı:

"Öyle bir güneş ki
geceyi hesap edemiyor daha. Tan vaktinde yolunu şaşırdı
böylece erken gelen geç kalanı yuttu."

Daha sonra sesini yükselterek "Haydi, akşam oldu bat artık!" dedi:

"Görmüyor musun, ben senin gecenim
ben ışığını karanlığımla söndürmeye geldim
Haydi bat, vaktin geldi

yanan her şey bende söner ve başkasında doğan güneş bende batar
görmüyor musun ben geceyim
ışığı söndüren karanlık
bakışlarımın bile ruhumda aydınlattığı hiçbir kenar köşe bulunamaz
bana düşen yolunu kaybeder ve bana dokunan erir
çünkü ben geceyim."

Daha sonra dönerek halka konuşmaya başladı:

"Ben, karanlığım
Ben bende sürçesiniz ve yolunuzu kaybedesiniz diye geldim
bana gelin..."

Öyle diyerek insanları kendine çağırdı ve onlar büyük kalabalıklar halinde karanlığa doğru yürüdüler.

HABERCİ, SAHTE PEYGAMBERİN GELİŞİNİ HABER VERİYOR

İnsanlar akın akın onu görmeye geliyorlardı ve o yüksek bir tepeye çıkıp halka vazetmeye başladığında, sözlerini can kulağıyla dinleyen bir kalabalıkla çevrili olduğunu görüyordu.

Konuşması sıkıcı değildi, küçük çocuklar bile onu neşeyle dinliyorlardı.

Daha şimdiden, ağız dolusu tehdidi vaaz diye halka yutturan öteki vaizlerin nefretini kazanma şerefine ermişti. Sahte peygamberi dillerine dolamışlar, onu her dinleyenin sorgusuz sualsiz cehenneme gönderileceğini yayıyorlardı.

Ama en ufak bir hareketinde zaten cehenneme yollanmakla korkutulan halk bu tehditlere alışık olduğundan artık tınmıyordu. Cehenneme gitme olasılığı cennete gitme olasılığından hep daha fazla göründüğünden, insanın hesabını akıllıca yapması gerekirdi. Örneğin; hırsızlar bu düşünceyle gönül rahatlığı içinde soyarlar. İşte bu da, şom ağızlı vaizlerin sayesinde kötülüğe eğilimi artırıyordu.

Sahte peygamber laf arasında öteki vaizlerin yaktığı ateşi kendi suyuyla söndüreceğini söyleyince insanlar coştu, hiç görmedikleri mutluluk bir bulut gibi tepelerine inip onları sardı.

Bir sevinç çığlığı tüm dünyayı baştan sona kat ederek dolaşırken, haberci, insanlara bu müjdeli haberi duyurdu.

"Böylesi ilk kez geliyor!" diye bağırdı:

"Onun gelişini gördünüz mü?
Ilık rüzgârın sesine benzeyen sesini duydunuz mu?
Hayır duymadınız. Böylesi şimdiye kadar ne duyuldu, ne görüldü.
Mucizeler yapanını gördük. Ay ışığında gölgelerle oynayıp düşmanı kandırarak savaşları kazananı da

kılıcını rahmetle keskin kılıp onu düşmanına bir vuruşta tattırmaktan esirgeyeni
yüzme bilmeyenlerin ricalarını kırmayarak
denizi yarıp yol göstereni de
ama böylesini ilk kez görüyoruz
o kendine 'sahte' diyor
ne mutluluk bu, demek ki sırtımıza bir yük yüklenmeyecek
demek ki çocuklarımız ıstırap görmeyecek
müjdeler olsun
bizimle tartışmaya giren din büyüklerini 'aman canım o sahte' deyip susturabileceğiz
kimse bizi ciddiye almayacak
tüm belalar dünyanın ciddiye almasından gelir ya
kırda uçuşan kelebekler gibi olacağız, kimse bizi tutmak istemeyecek
ya kendine 'hakiki' deseydi
'işte' derdik, 'eyvah bir tanesi daha!'
koşup saklanacak bir delik arardık
ama o kendine 'sahte' diyor, böylece bizi kurtarıyor
sevincimiz minnetimizden ileri geliyor
göğsümüzü gere gere dolaşabileceğiz
bizi suçlayan olursa 'sahte dedik ya!' deyip
onu başımızdan def edeceğiz
ah sahte peygamber
sen bizi hakiki olanlarından kurtardın
Ey aziz adam, bu insanların akın akın peşinden gelmeleri ondan ya!"

İnsanlar seller halinde sahte peygamberin konuştuğu tepenin yamacına birikmişti. Ağızlarını her açtıklarında mutlaka kötü bir laf ya da tehdit çıkmış öteki vaizler sahte peygambere uzaktan hınçla bakıyor, onu helak etmenin yollarını arıyorlardı.

Böylece kendilerine kalan son zekâ kırıntısını da bu uğurda sonuna kadar tükettikleri halde hiçbir şey bulamadıklarından daha çok hırslandılar.

Hoşuna gitmeyen bir şey gördüğünde içgüdüsü gereği köpeğin aklına nasıl hemen ısırmak gelirse, bazılarının da aklına sahte peygamberi öldürmek geliyordu.

"O zaman" diyorlardı, "Hiç olmazsa ettiğimiz tehditler bir işe yarar."

Böylece sıkılıp dururlarken, sahte peygamber konuştukça daha çok çileden çıkıyorlardı.

Üç dinin büyükleri bir araya geldi.

Hepsi de çok saygıdeğer olan bu insanlar çok ulvi bir konuyu aralarında tartışmaya başladılar. İlk öneri en eski sayılan dinden geldi:

"Onu asmayalım, çarmıha gerelim."

Bu öneri öteki dinin büyüklerinde öfke yarattı.

"O zaman" dediler, "Haçın sahipliği tartışma konusu olur. Onca yıldan sonra o sembolü kimselere kaptırmaya niyetimiz yok."

Kendilerini başka herkesten daha akıllı sayan öteki din sahipleri, "Ne şekilde öldürürsek öldürelim aynı sonucu verecektir" dediler; "Bizim için fark etmez."

Böyle çekişip dururlarken, halkın dışarda bir nehrin akması gibi sahte peygamberin arkasından gittiğini görünce büsbütün umutsuzluğa kapıldılar. "Artık ölümsüz oldu bu adam, öldürmek ne işe yarar. En iyisi durup bir hata yapmasını bekleyelim. Mutlaka yapacaktır. Hangisi yapmadı ki? O zaman halkı ondan soğutmanın bir yolunu buluruz" diye düşündüler. Ve sonra hınçla halka baktılar.

"Ne nankör bir nesnedir şu halk!" diye iç geçirdiler.

Sahte peygamber, din büyüklerinin çevirdiği dolapları öğrenince "Daha vaktim gelmedi" dedi.

Sonra halka şu vaazı verdi:

"Hayatın oku saplandığında
kim ölmüşse, o aslında bir diridir
kim yaşıyorsa, o aslında bir ölüdür."

Sahte peygamberin içi sıkılmıştı, çünkü kimseyi kendine düşman etmek istemiyordu:

"Eğer dünya kilden ve tozdan ibaret olsaydı
insan yine onu bir avuç sayardı
işte o bir avuç kül için bana düşman olacakları vakit yaklaşmıştır.
Ama size derim, düşmanınıza yenilin
onu en kolay böyle bertaraf edersiniz
düşmanını yenen daha dişli bir düşmana hak kazanmıştır

ama düşmanına yenilen kendi zaferini kazanır
o, kendini yenme şansını artırır
düşmanım benim içimde, o yok olunca ben de yok olacağım."

Böyle dedikten sonra kavmine bir hüzün çöktüğünü gördü. Onların üzülmesini istemiyordu.

"Ben sizin sahte peygamberinizim" diye konuşmaya devam etti:

"Ben kendime 'sahte' diyorum, daha az bel bağlayasınız diye, mutluluğunuz umut edilenden daha önce gerçeğe dönüşsün diye. Rastlantılar, sahte olana gerçek olandan daha az oyun oynar. Ben ciddiye almayasınız diye, size Tanrı kelamı taşımıyorum. O öyle ağırdır ki, yere düşürmeden taşımak zordur, sırtına alanın beli iki büklüm olur. Ben söyleyeceğinizi sizin ağzınızdan terennüm etmem, siz konuşasınız diye yüreklerinize ilham veririm.
Benimle düşersiniz, ama hiç olmazsa düştüğünüz çukuru da kendiniz kazmışsınızdır."

Sonra kavmine yere oturmasını söyledi, zira ötekilerden daha merhametliydi. Kelamı üzerine düşünmelerini isterken, aynı anda ayakta durmalarını da bekleyemezdi. Aynı anda iki işi birden yapmak, en doğruyu bile aksatır. Böylece düşünmeleri üç gün sürdü...

Üç günün sonunda sahte peygamber kavmine dönerek "Müjdeler olsun" dedi. Mutlu bir haber getirmiş gibi sevinçliydi, herkes onun sevinciyle coştu.

Meserretle "Müjdeler olsun, ben sizi kurtarmaya gelmedim" dedi:

"Çünkü ben ikilik yaratmaya gelmedim
herkesi birden kurtaramayan ikilik yaratır
ama kendini kurtaran herkesi birden kurtarmış olur
ben de böleceğim ama benim salah işaretim bu olmayacak
insanlar benimle, inananlar ve inanmayanlar diye ikiye ayrılmayacak
İşte beni kimse göndermedi, ben kendim geldim.
Ben gönderilmem ancak çağrılınca gelirim
yanıma gelen, beni çağırmış olur
işte ben başkasının tohumunu saçmaya değil
kendi ektiğimi biçmeye geldim
ben vaat etmiyorum, çünkü benimle elinizdeki de yiter

sırtınızdaki yük düşer
ben cennet vaat etmiyorum çünkü bende cehennem yok
çünkü bende, iyilik yapan karşılığını zaten almış
kötülük yapan cezasını zaten bulmuştur."

Böyle konuştukça halktaki hüznün kaybolduğunu, yerine neşenin geldiğini gördü ve kavminin neşesiyle kendisi de neşelendi.

SAHTE PEYGAMBER
İLK MUCİZESİNİ GERÇEKLEŞTİRİYOR

Akşam olunca halktan birkaç kişi onun yanına gelerek "Kavmin aç" dediler. "Ve bu bayat ekmek parçasından başka yiyeceğimiz yok."

Dürüst insanlar gibi hiçbir kırıntısını zayi etmeden ekmeği ona teslim ettiklerinde sahte peygamber ne diyeceğini bilemiyordu.

Kutsal emaneti getirenler bir adım geri çekilerek beklemeye koyuldular. O ise ekmeğe bakıyor, "Ne yapabilirim?" diye düşünüyordu. Muhakkak ötekilerin de öyle tereddütle geçirdikleri anlar olmuştu. Onlar onun suskun haline bakıp içten içe seviniyorlardı.

"Herhalde mucize yapmaya hazırlanıyor" diye düşünmekteydiler.

Ama bir süre geçip de bir şey olmayınca esefle yerindiler, çok iyi kalpli olduklarından saygısızlık sayılacak hiçbir söz etmediler. Sahte peygamber kalabalığa baka baka ekmeği kaça bölebilirim diye düşünüyordu. Onun bu düşüncesini çabucak kavrayan müridi, sertçe ama saygıyı elden bırakmayarak "Boşuna!" diye iç çekti.

"Boşuna. Onu olduğu gibi onlara veremezsin, bölemezsin de...
Paylaşayım derken yere düşürürler
çünkü hiçbir paylaşma yoktur ki, ayağa düşmemiş olsun
Diyelim ki paylaştırmak istedin, bunu nasıl yapacaksın?
Öyle ya, torunu da dedesi kadar yemek ister
karısı kocası, oğlu babası kadar
eşit paylaşma kafa karıştırır
kafa karışıklığı imanı zayıflatır, yüreklere kuşku tohumu eker
zira başkasının ne yediğini gözleyen
kendininkini farkına varmadan yer
Hiç kimse aynı hızla yemez
üstelik önce bitirenin çabuk doyduğuna hükmedilir ki
bu bir yanılgıdır.

Yavaş yiyenin elinde daha çok var sanılır
eşit paylaşma gençleri ihtiyarlara karşı kışkırtır
yaşlıları bir mezar çukurunun başında doymak için
daha az şeye ihtiyaç duyan iskeletler gibi gösterir
Gençler 'Dolu bir mideyle can çekişme ölüm meleğinin işini zorlaştırır, fırtınalı denizde dolu ağını çekmeye çalışan bir balıkçı gibi' der
daha bir sürü sorun çıkar
şu halde bu ekmeği bölemezsin
böldün diyelim, yere düşen kırıntılar münakaşa yaratır; böylece kavmindeki kimi iyi insanları bozguncu gibi gösterir, sesi az çıkanları daha çok çıkanlara düşman edersin
ağzı büyük olanlar bunu bir haksızlık gibi görürler, ağzı küçük olanlar seslerinin çıkmamasını kulakların iyi duymamasına bağlarlar
böylece hiç yoktan kulakları da tartışmaya başlarız ki
Tanrı hiçbirini eşit yaratmadığından bir an kabahatli bile görünür.
Tüm peygamberler 'neden' sorusunu sormayı yasaklamışlardı
zira tüm soruları zaten yanıtlamış olduklarını düşünüyorlardı
kuşku, onların iyi ifade edemediklerini düşündürürdü
daha fenası, daha da iyi ifade edebileceklerini
böyle bir kanaate varmak daha önceki tüm sözlerin tartışmaya açılmasına zemin hazırlamak demektir
bu yüzden öteki peygamberler başları sıkıştığında
hemen mucize yapmışlardır
zira insanların kafasını karıştırmak,
onların sorularını yanıtlamaktan daha kolaydır
ya da onları savaştırmak,
anlamalarını sağlamak için dil dökmekten daha az zahmetlidir
zahmetin olduğu yerde rahmet olmaz
varsa bu, şüphe demektir
keza bu ekmek..."

Mürit konuşmaya devam ediyordu. Mübarek adamın içi kararmıştı. Ekmeğe bakıp bakıp duruyordu. Kafasını kaşıdı. Nur yüzlü bir meleğin imdada yetişmesini umar gibi uzaklardan gelen var mı diye baktı. Bir kedi bir tarla faresini kovalıyordu.

"Of" dedi, "Adalet dağıtmak ne kadar zormuş!"

Dışarı çıktı. Kavmi onun bir çözüm bulacağından emindi. Hepsi yere oturmuştu. Musa dağa gitmeden önce insanlar nasıl baktıysa onlar da ona öyle bakıyorlardı. Elleri dolu döneceğini umarak. Ama halktı bu, sabırla bekleyemezdi. Nitekim Musa birazcık gecikince nankör halkın neler yaptığı hatırlardaydı.

Sahte peygamber daha sonra, ekmeği bir mucizeyle çoğaltıp tüm fırıncıları şaşırtan ve imrendiren ötekini düşündü. Eğer o, fırıncıların nasıl olduğunu bilmek için hayatlarının on yılını seve seve verecekleri o mucizeyi yapmasaydı, nankör halk kimbilir nasıl kazan kaldırırdı.

Umutsuzca kavmine baktı. Kimisi eteğini yayarak uzanmış, kimisi sırtüstü yatmıştı. Kimisi dizinin üstüne oturmuştu. Kimisi başkasının kucağına başını yaslamış, bekliyordu. Kimisi sigara içiyor, dumanıyla halkalar yapıyordu. Çocuklar bile oyun yerine yan gelip yatmayı seçmişlerdi. İhtiyarlar bir gözleri kapalı diğeri açık iki büklüm oturmuş ekmeğin gelmesini bekliyorlardı. Diğer gözleriyle çevik görünüşlü gençleri gözetliyorlardı, zira en eşit olan bir dağıtımdan bile kazançlı çıkan hep onlardı.

Herkes sıkıntıyla mucize saatinin gelmesini bekliyordu. Hatta geç bile kalmıştı, acaba bir aksilik mi vardı?

Mübarek insan bayat ekmeği eline aldı, evirdi çevirdi, "Mucize yapmanın bir sırrı olmalı" diye düşündü, ama ekmeği çeşitli yerlerinden tutmasına karşın, bir, iki olmadı.

Ekmeğe yalvarır gibi bir kez daha baktı, sonra onu kutsal bir şeymiş gibi göğsüne bastırdı. Hayırlı bir köşeye çekilip vecd saatini bekledi.

"Bir mucize yapamam" diye düşündü:

"Hem yapsam bile her zaman eleştirenler olacaktır
Ötekiler de şom ağızlılardan çok çekmişlerdi
Sonra, adaletle davrandığıma emin olsalar bile eşit olandan herkes aynı tadı almayacaktır
Hayır ben memnun etmek için gelmedim
benim görevim insanları doyurmak olmamalı
öte yandan, aç insanlar bana daha büyük bir sorumluluk yüklüyor.
Of, peygamberlik ne zormuş, üstelik sahte olanın işi daha zor, öteki olsa kestirir atardı
Ne yapmalı?
Geriye tek yol kalıyor: Küffarlara saldırıp ekmeklerini elinden almak

nasıl olsa imansızların malının helâl mi murdar mı olduğunu kimse sormayacak
Tehlikeye atılan karşılık bekler
Oysa orta zekâlı biri 'neden toprağı ekmiyorsunuz, neden çalışmıyorsunuz, neden ekmeğinizi siz yapmıyorsunuz' diye sorardı."

Sahte peygamber bu yüksek fikirlerle kendinden geçmişken, müritleri "ekmekler hazır mı" diye bakmaya geldiler; onu bayat ekmeğin başında arpacı kumrusu gibi düşünür buldular.

Sahte peygamber gururla onlara baktı, kendinden emin bir hal ve dokunaklı bir sesle konuşmaya başladı:

"Ben ne cennet vaat ettim ne de cehennemle korkuttum
ben ölüm acısından, günahın cezasından
intikam kılıcıyla bir vuruşta ikiye bölünen ruhun ateşe atılıp kaynatılacağından söz etmedim
En günahkâr olan bile cezalandırıcı olarak
bende kendi vicdanından başka bir şey bulamadı
Çünkü sizin vicdanınız bende uyanır
ve sizde kaybolan bende ortaya çıkar
ben onu bile hafifletmedim
ne kadar ağırsa o kadar ezdi
iyilik yapanlar karşılık bulmadılar
ödül olarak yarım ağızla edilmiş bir teşekkürü bile
bir şükran duası kadar aziz bildiler
fazlasını umut bile edemediler
yine de kalpleri o anda nasılsa öyle kaldı: Saf, temiz
ben ötekiler gibi sizin ağzınızın suyunu akıtmadım
çünkü insanın ağzının suyu aktığında, bu, doğru ruhuna gider
beklentiler dünya yükünü ağırlaştırır
meleği bile gözü dönmüş bir iblise çevirir
ben iblisi melekten daha az sevdim
zira önüne, yiyeceği daha az şey attım
ben şeytanı doyurmadım, onda emeller hasıl etmedim
meleği aç bıraktım ama ona kanatlarını açacak kadar geniş
mesafeli bir saha ve tez ayaklarını korkmadan basacağı uçsuz bucaksız bir toprak verdim
öyleyken aç kalmanın ne önemi olabilir ki?"

Sahte peygamber böyle düşüncelerle oynayarak konuşuyor, kendini avutuyordu, ama tesellinin sazını çalması çok sürmedi. Birden kalbine yıldırım düştü, karanlığını aydınlattı. Karın gurultusuna benzer bir ses duymuştu. Gözlerinin önünde, açlık şeytanının secdeye vardığını gördü. Bu secdenin yönü belirsizliğe dönüktü; çünkü şeytan hep belirsizlikten koşarak çıkar gelir.

Mürit, "Eğer" dedi; "bu gece aç kalırlarsa, bu, her gece aç kalacaklar" demektir.

Sahte peygamber sapsarı kesildi, sendeledi. Sonra acı acı dünyanın adaletsizliğini yaratan nedenler üzerine düşündü.

"Heyhat! En iman sahibi olan da en imansız olan kadar doymak istiyor."

"Heyhat!" diye inledi, gözlerinde yaşlarla.

"Istırabım daha vadesini doldurmadı
O, fazladan sahip olduğu şeyle eksik kalacak,
tamamlanmamış görünecektir.
Öyleyse daha ihtiyarlamadım ben
ben daha 'hayır' diyecek kadar genç miyim?
Çalışmalarını söylemeliyim
Toprağı teriyle sulamayan, onu kanıyla sular
çalışmalılar, çalışsınlar ki bereket ürün versin
hasat gelene kadar açlığı göze almayan, çok çalışmamış demektir
emek de doyum verir
ancak emek veren sabreder
çok çalışmayan, zamandan çalmış demektir
zamandan çalan, hasat mevsiminin gelmesini geciktirir."

Mübarek insan için sanki bir ateş yanmıştı. Gözü olan, ona bakmasını öğreten bir ateş. Heyecanlandı ve bağırdı.

"Çalışın imanlılarım!"

O sırada onu kapı deliğinden gözetleyerek mucize bekleyen kavmin ileri gelenleri bu kahredici sözü duydular

"Nasıl, nasıl?" diye bağırdılar kendilerini içeri atarak: "Nasıl, nasıl?"

Mucize yerine sanki kahır tecelli etmişti. Ağıt yakan insanların seslerine verdikleri en acı tonla yerinmeye başladılar:

"Ah! Umutlarımızı kırmadın ama yine de bizi aldattın
Ah! Bize ötekileri arattın

hiç olmazsa onlar çalış demeyişlerdi, yoksa demişler miydi?
Senden mucize bekledik, çok şey mi istedik; çalışın diyorsun
Yazıklar olsun
Hem kimler çalışır? Boş vakti olanlar
bu insanların vakti seninle dolu
kaldı ki çalışacak olsalar onların burada işi ne?
Çalış... ne mantıksız bir laf, düpedüz abesle iştigal
bu insanlar bu kadar yolu çalışmak için mi kat ettiler?
Yazıklar olsun. İnsanlar neden peygamberlerin peşine düşer?
Sırf sevgili peygamberleri işlerini kolaylaştırsın diye
sense işimizi büsbütün zorlaştırıyorsun
senden kuşku duyacaklardır, bu, tüm itikatlarını kıracak
çalışan insan, bir dinsiz de olsa çalışmayan komşusunu kıskanır
hem şans bir bebek gibidir insan çalışırken
bir yandan onu kollamaya bakar
demek ki en çok çalışan bile hiç çalışmamayı düşler
İşte görüyorsun, çalışmak başka yapacak hiçbir işi olmayanların işi
sen bunlara çalış dediğinde hepsi buradan çekip gidecektir
seni terk edecekler, gökte bir yıldız gibi öylece kalacaksın
çalış dersen bizzat senin tüm çalışman boşa gidecektir
ürünün bereketini göremeyeceksin, bir kısır nasılsa öyle olacaksın
kaldı ki çalışmak söz konusuysa bunu senden daha iyi ve
başka yapacak kim var?
Sen mükemmel bir örnek olmaya çalışmalısın
onlar için boş vakit yaratmalısın yoksa ibadete ayrılması gereken boş zamanlarını doldurmaya değil
komşuna saldır ekmeğini elinden al deseydin daha hayırlı
bir iş yapardın, hiç olmazsa can sıkıcı bir yaratık ortadan kalkardı
Çalış! Ne sersemce bir laf
düşman da çalışır, biz düşmanımız gibi mi olalım istiyorsun?"

Sicim gibi yaşlar akmaya başladı gözünden. Sahte peygamberin elindeki ekmek bile utanmıştı. Müridi onu elinden tuttu:

"Çalış dediğin o insanları gel de gözlerinle gör!"

Onu hâkim bir tepeye çıkardı. Billura benzeyen bir ışık halkası içinde el ele tutuşarak o müminler topluluğuna baktılar.

Herkes yan gelip yatmaya devam ediyordu. Kimi sırtüstü, kimi karnüstü; kimi kolunu, kimi bacağını sallıyordu. Kimi karnını ya da başka bir tarafını kaşıyor, kimi kedisiyle oynayarak mucize saatinin gelmesini bekliyordu.

Tepenin başında o mübarek insan kendisi kadar mübarek giysisiyle; kararmış, rengi gitmiş ekmekle görününce herkes ayağa kalktı ve dualar okuyan kalabalık sakin bir yürekle mihraba doğru yürümeye başladı.

Namazın bir saati olduğu gibi, yemeğin de bir saati vardı.

İnsanlar o saatin haber vermesiyle gözlerini ekmeğe dikmiş, ağızlarını şapırdatıyorlardı.

Mürit, "Şu anda bir mucize yapmak, onlara çalışın demekten daha kolay!" dedi esefle:

"İbadet etmeye de böyle gidiyorlardı. Yoksa unuttun mu? Şevklerini kırarsan hep kırık kalır. Ötekiler her şeyden önce kavimlerinin karnını doyurmaya bakıyorlardı. Zira ilahi sesin kutsiyetini karın gurultusu kadar bozan başka hiçbir şey yoktur. Boş bir midenin çıkardığı sesler, dua saatini haber veren çıngırağın sesini kendilerine benzeterek yaratmaya çalıştığımız yüce ruh haletine nasıl bir zarar verir düşünsene. Namaz saati neyse yemek saati odur; hatta namaz bile yemek saatini bekler. En dindar olanlar şu aşağılık dinsizler gibi hep aynı saatte yemek yemiyorlar mı? Eğer aç kalırlarsa onları çıkarmaya çalıştığımız seviyede hiçbiri tutunamayacak, hepsi oradan düşecektir. İşte mucize bunun için gerekli... Yüzlerce peygamber geldi. En beceriksiz olanları bile en iyi garsonları bir kez olsun aratmadı. Sen o kadarını yapamayacak mısın? Bak nasıl ağızlarını şapırdatıyorlar, az önce o dudaklar senin öğrettiğin duaları terennüm ediyordu; haydi onlara borcunu öde. 'Borç ödemek daha az kutsaldır' diyebilir misin şimdi? Sakın onlara 'çalışın' deme, kendi yarattığın mukaddesata zarar verme. Yoksa onların dönüp giderken çıkardıkları homurtuları duyarsın."

Sahte peygamber ne diyeceğini bilemiyordu. Son bir kez, söz dinlemeyen ekmeğe baktı. "Ah ekmek" dedi, "Dili olsaydı da tövbe etseydi. Ama günahları affolundu. Suçlunun bedenine bir gazaba uğramadan olduğu gibi bütün olarak girecek, çıktığında yine bir bütün olarak çıkacaktır."

Ve dinsiz olduğu için kapkara kesilmiş ekmeği tutup havaya kaldırdığında halk yalanarak onun mimberde durduğu aziz yere daha da yaklaştı. O ise ekmeği takdise devam ediyordu. Bir kedi okşar gibi; öyle ki, kavmin tüm kedileri gıptayla bakıyorlardı.

Birden, kararını vermiş gibi durdu ve kendisi gibi mübarek sayılan bir anda ekmeği yutuverdi... son kırıntısına kadar... bölmeden, bölücülük etmeden ekmeği midesine indirmişti. Geğirmekten de geri kalmadı.

Sadece halk değil, kavminin ileri gelenleri de şaşkın şaşkın bakıyordu. Birden yaşlı bir kadın ileri atıldı. Gözyaşları arasında, halkın duygularının sözcüsü olarak onun ayaklarına kapandı. Böylece sonsuza dek kadın evliyalar arasındaki şerefli yerini aldı.

"Ah! Sana afiyet olsun aziz insan!" diye bağırdı:

"Afiyet sıhhat olsun. Sen doydun, bizi aç bıraktın.
Ama işte hiç olmazsa aramızdan biri doydu
artık hiç kimse birbirine bakıp şikâyet etmeyecek
ah kalbimizin nuru, bir barış çubuğu gibi aramıza girdin,
sürgün verdin
aramızda çekişmeyelim diye bunu yaptın
bu da senin mucizen, ey mucizevi insan!
Sadece kendini doyurup başka herkesi aç bırakmak eşit davranmaktır, sen evlatların arasında bir ayırım da yapmadın
sen bizi aç bıraktın, ama umudumuzu kırmadın
ötekiler hem aç kaldı hem umutları kırıldı
çünkü yarı yarıya doydular, bundan büyük zulüm olur mu
çalıştılar, umutları kırıldı ve ancak yarı yarıya doydular
Ah bizi zulümlerden esirgeyen insan, toprağın elçisi
o ekmeğe de haydi güle güle, kendini içinde
helal kılacağı daha mübarek bir mide bulamayacak
Afiyet sıhhat olsun."

AZGIN KAVİM

Ertesi gün yolda giderlerken azgın bir kavim gördüler.
Sahte peygamber durdu, düşündü. Memnuniyetini güçlükle gizliyordu.

"İşte azgın bir kavim. Ne rabbi tanıyor, ne de emirlerinden haberi var. Tanrı kelamını bile hiç duymamış... Bu iyi bir fırsat. Şurada durayım da, kavmim, aslında kötü olan iyi bir örnek görsün. Ötekiler öyle yapmışlardı. Daha iyisini değil hep daha kötüsünü göstermişlerdi. Ben de öyle yapayım. Kuşkusuz bunun pek çok yararı var. Kavim böylece aşağılık kompleksine kapılmadan suçluluk duyacak. Bu, onları daha kolay yönetmemi sağlar. Söylediğimi anlamasalar bile, gördükleri onlara yeter. Ötekiler gerçekten kurnazdı. Kavimlerinin gururunu incitmeden suçlamayı, böylece yönetmeyi iyi biliyorlardı. Dahası, hep kötüsünü göstererek onları daha iyinin zahmetinden kurtarıyorlardı. Bu, 'Siz halinizi muhafaza edin yeter' demenin çok ilginç bir yolu. Hem minnettarlık duyuracak hem de kafayı fazla yormayacak. Çünkü daha iyisini göstermek kavmin kıyaslama yapmasına sebep olur ki, bu da itikat zincirini kırar. Öyle ya, zaten kavmin başı en iyisini temsil etmiyor mu? O halde daha iyisini göstermek neden? Daha iyisi yok; şu halde, bizden başka herkes daha kötü demeli. Aman ne kolay. Böylece hepsini parmağımın ucunda çeviririm. Hem gözlerini çamura diken, ayağındaki tozu görmez. Dahası, ayağının tozuyla çamura bakan, gülünç bir sahne görüyormuş gibi eğlenir. Sonra yavaşça onlara o tozu ima edersin. İman işte böyle ufak ufak imalarla gelir. Ötekiler böyle yapmışlardı. Zaten din adamlığı bu değil midir? Ağzını her açtığında korku saçacak. Kaldı ki, ahlak yalnızca ahlaksızlıktan söz etmektir. Ahlakın konusunu ahlaksızların yaptığı oluşturur. Din ise dinsizlere atıp tutmaktır. Bir meleği tanımlarken şeytana hiç değinmeyecek olan var mı? Şeytanı tarif ederken melek hiç akla gelmez. Çünkü şeytan tek başına bir paragrafı doldurur. Melekten bahsetmek bir tekrardır, can sıkar. Ben

eminim, ruhban sınıfının vaazlarına bir baksalar görürler ki, şeytan başköşeye oturmuştur. Taşlanan daima en yüksekte tutulur. Onu oraya kendileri çıkarmışlardır. Ne komik. Demek ki, günahtan ne kadar çok söz edilirse o kadar günahsız olunuyor. Esaslı bir dindar olmanın yolu da, dinsizlere ağzına geleni söylemek. Ben de bu politikayı benimsemeliyim. Zekâm, onların suçluluk duymasına sebep olacak şeyleri bulacak ve asla onlara aşağılık kompleksi hissettirmeyecektir. Suçlanan, kendini aynı anda temizlenmiş hissetmezse bir şey yapmanın anlamı yok. Ben de ötekiler gibi davranmalı, kendime 'kurtarıcı' dedirtmeliyim. Bu azgın kavim işime çok yarayacak. Zaten azgın kavimler olmasaydı şu dindarlar konuşacak konu bulamazlardı. Cehennemden söz etmeyince her yer cennet gibi görünür; insanlar ne dinler ne de ciddiye alır. Cennetten adam kurtarıldığı nerede görülmüş. En iyisi şöyle demeli: Sizi cehenneme düşmekten kurtaracağım. Ama bunlar duydukları her şeyi anlayacak kadar uyanık olmadıklarından konuları azgın kavimden örnekler vererek anlatmalı. Ötekiler, azgın bir kavim olmasaydı onu bulmak için dağ tepe dolaşırlardı. Benimki ne şans; tam da karşıma çıktı. Onu elimden kaçırmamalıyım. İyisi mi ilgisiz görünmeli. Ötekiler gibi ağzımı her açtığımda azgın kavmin ne dolaplar çevirdiğini anlatırsam bunlar 'Yine mi!' diyecektir. Sanırsın ki, din komşuya düşmanlık aşılamaktır. Ateşten de söz edemem. Gözleri kurnazlıktan pırıl pırıl parlayanlara ateşten söz etmek neye yarar. Hem bunlar ötekilerinden daha zeki sayılır, korkmaz. Bence çok terleyenler dışında kimse bir cehennemle ikna edilemez. İştahsız olana ya da canı hastalık derecesinde sıkılana cennetten söz etmenin ne anlamı var? Düşmanı olmayan kimse ciddiye alınmaz. Kaldı ki, düşman birlik ve beraberliğimizin bir garantisidir. Düşman bizi parçalanmaktan korur. Ben de neden düşmanım yok diye üzülüp duruyordum. Aman ne iyi oldu. Ötekiler gibi yapıp, nasıl düşmanlarla çevrili olduğumuzu ballandıra ballandıra anlatırsam, bunlar burunlarını kirli değneğim nereyi gösteriyorsa oraya çevireceklerdir. Şimdi akıllıca şeyler bulup söylemeli. Bu azgın kavmi bir sorguya çekelim hele. Bizi başkasından farklı kılan şey, bizim dindar olmamız değil, onun iflah olmaz bir dinsiz olmasıdır. Bu yüzden, ötekiler, zındıkları anlatıp durmaktan hiç bıkmamışlardır."

Mübarek insan ince hesaplar yapıp kafasını böyle yüksek fikirlerle meşgul ederken birden sendeledi, muhterem değneği onu daha fazla taşıyamamıştı.

Ansızın gördükleri karşısında sapsarı kesildi; kavmi, azgın kavimle sıkı fıkı bir beraberliğe götürecek bir şekilde yakınlaşmış, konuşuyordu. Bir şey yapmak gerekirdi, ötekiler öyle durumlarda müdahale etmekte hiç gecikmemişlerdi.

"İşte azgın bir kavim" dedi. "Bu muhakkak kötü ruhlu şeytanın kendi evine girer gibi girip çıktığı bir şehir olmalı."

Ne var ki, insanlar azgın olmasına rağmen, çok sağlıklı görünüyorlardı. Yiyor, içiyor, dertsiz dertsiz yürüyor, dünyada keder diye bir şey yokmuşçasına gülüyorlardı. Aziz insan bu duruma sıkıldı. Çünkü günahkâr olanın aynı anda mutlu olması durumunda, o kişiyi mutsuz etmek dindarlığın bir gereğiydi ve din çıkalı beri insanlığı mutsuz etmenin pek çok yolunu keşfetmişti.

O sırada sapıklıkta pek azgın olan o kavim, şaklabanlarla dolu bir sirk oyuncuları zannıyla, o iyi kavmin çevresini sarmış, merakla inceliyorlardı. Ama ne acıdır ki, bakışlarında, bir günahkârın bir mümine bakarken duyması gereken imrenme ışıltısı değil, hayret ve alay vardı.

Dinsizlerin melek yüzlü bir dindarı gördüklerinde hemen alaya başlayacaklarını kestiren sahte peygamber onların bu iğrenç hevesini kursaklarında bırakma kararlılığıyla sordu:

> "Siz böyle dağda vahşi hayvanların kovuklarında yaşaması gibi mi yaşıyorsunuz? Onlardan farkınız ne? Burada ben, rabbin insanı kurtlar âleminden ayıran perdesini yırtılmış gördüm. Öyle anlaşılıyor ki, siz içgüdülerinize teslim olmuşsunuz; öyleyse bu, kendi cinsinizin etini çiğ çiğ yemekten sizi alıkoymuyor demektir."

O sırada müminler arasında diğerlerinden biraz daha kurnaz biri vardı; farkı fark etti, dedi ki:

> "Ama çok sağlıklı görünüyorlar; yanakları kıpkırmızı, gözleri pırıl pırıl. Bakışlarında keder ifadesi yok. Sırtları da hiç yük taşımamış birininki gibi dümdüz. Sen bize günahın hep ağır bir yük olduğunu söyleyip durmaz mıydın?"

Mübarek insan ağzını açıp ne diyeceğini bilemedi bir an.

Azgın kavimden biri sözü aldı:

"Sağlıklı görünüyoruz, çünkü yarını hiç düşünmüyoruz. Gelecek kaygımız yok. Neden düşünelim ki, buradan şimdiye dek hiçbir peygamber geçmedi."

Sahte peygamber tiksintiyle baktı:

"Sırtlanlar da öyle yapar; karınları doydukça yarını düşünmezler."

Azgın kavmin yurttaşı, "O halde bir servet uğruna gelecek için kaygılanan sırtlandan da aşağı" dedi, "Sırtlanın yapmadığını yapıyor."

"Sırtlandan daha fazla bir şey" diye itiraz etti mübarek insan; tiksintisi daha da artmıştı. "Çiftleşen ve birbirini ısıran köpekler gibi. Ne adalet duyguları var ne de birbirlerini öldürdüklerinde ceza görme korkusu."

"Gelecek korkumuz yok, neden olsun ki, buraya hiçbir peygamber gelmedi ki" dedi azgın kavmin sözcüsü. Bir dinsiz olduğu için, iblis onun konuşmasını kolaylaştırıyor olmalıydı.

Mübarek insan iç çekti, "Heyhat!" dedi.

"Rabbin ışığından yoksun bu yer, bataklığın zehirli sarmaşıklarını karanlıkta besleyip büyütmesi gibi, günah tohumları da içinde böyle ebediyen saçılsın diye kendini hiç bitmeyecek sonsuz bir geceye teslim ediyor. Orada yanan tek bir mum bile yok. Zira günahın soluğu hepsini bir üfleyişte söndürmüş. Karanlık işte böyle, bağrında yaşayanları kapkara yapar. Onlar, gece içinde cinsi anlaşılamayan sivri tırnaklı, rengi meçhul boynuzlu yaratıklar olurlar. Onlar, iblisin iğrenç kokulu katrana benzeyen bir bataklıkta doğurup attığı yavrularıdır. Anneleri tarafından pislik içinde terk edilmişlerdir. Büyümek için karanlığa ihtiyaç duyar, hep gece olsun isterler. Rabbin ışığı bir kezzap duvarının yanan ateşinde tenin duyacağı acı gibi onları yakar. Birbirlerini yiyerek beslenirler ama sayıları hiç azalmaz. Sonunda kuyrukları tamam olunca ve aldatıcı ışığa çıktıklarında güzel kadınlar yakışıklı erkekler gibi görünürler. Oysa boynuzlu, kuyrukludurlar. Pis pis kokarlar. Ama yaydıkları, aldatıcı bir esansın misk gibi hissedilen kokusudur. İşte insan hayvan oldu mu, hayvandan da aşağı mertebelere düşer. Söyleyin ey azgın kavim! Sizin dininiz yok; şu halde kardeşinizi öldürdüğünüzde, onun etini yemenizi önleyen bir yasa da yok. Çiftleştiğinizde –çünkü öyle demek gerekir–

onun kim olduğunu sormaya da gerek duymazsınız. Sizin için, çocuğunuzun annesinin sizin annenizin çocuğu olduğunu bilmede bir sakınca var mıdır acaba?"

Aziz insan verdiği vaazla tam havaya girmişti ki, azgın kavmin sözcüsü şeytanın da dürtmesiyle lafa girdi:

"Birbirimizi öldürmüyoruz; çünkü silahımız yok. Nerede kılıç varsa orada dövüş vardır. Bizim bir düşmanımız yok. Neden olsun ki, bizim malımız mülkümüz de yok. Burada ölü şeyler için savaşılmaz. Buraya gelen, bizimle yokluğu paylaşır; yokluk ise savunulmaz. Yokluk için savaşılmaz. Bizim hazinemiz budur. Biz olmayanı var, var olanı yok ederiz. Mevcut olan, bizden başka kimseye görünmez. Biz kavga etmeyiz, çünkü sahip olduğumuz hiçbir şey yok. Öyle ki, benlik bile sıkıntı verir. Burada her şey ortaktır. Burada orta yere sunulan, paylaşılamayan tek şeydir ve en güzel hediye budur. İnsanın paylaşamadığını ikram etmesi. Din yok, vatan yok, mal mülk yok. Hatta bize kim olduğumuzu hatırlatacak bir ismimiz bile yok. Biz ırk bağını kopardık; bizim bir dilimiz bile yok. Ruh kendini ortada öylesine çırılçıplak bırakmalıdır ki, sözler incir yaprakları gibi gelip edep yerlerini gizlemesinler diye insan onları ağzına bile almamalıdır. Bizde aile yok; çünkü biz çocuklarımızı terbiye etmeye gerek duymadık. Aslında insan terbiyeli doğar sonra zamanla terbiyesi bozulur.

Burada en yaşlımız bile gençtir ve herkes aynı yaştadır.

. Burada ana-baba yok. Çünkü şefkat herkesi anne yapar. Şefkat anneye değil anne şefkate karşılık düşer.

İnsan ne kadar verirse o kadar alır; bu yüzden biz her şeyi verdik, verdiklerimizle zengin olduk.

İnsanlar buraya gelir, çalacak şey bulamaz, çünkü asıl hırsız biziz. Biz çalarız; bu bir ödünç almadır deriz. Hiç kimse böyle yapmadan, karşısındakine zengin olduğunu hissettirip onu vermeye açık bir hale getiremez.

Bizim namusumuz da yok, namus utancın olduğu yerde vardır; sevgi varsa utanç olmaz, sevgi namustan söz etmez.

Burada iyi olan şeyler bile yok, iyilik yapmak yok. Çünkü burada acı çeken yok.

Burada kimse sadaka vermez çünkü bizzat kendimiz sadaka olmuşuzdur; atılmak için kendimize bir çanak, bizi dilenecek dilenciler ararız. Bizi teslim alanın bunu şükür ve duayla yaptığı olur.

Burada en yoksul, en zengin olandır ve burada dilenciler sadaka verir.

Burada paylaşılamayan her şey ruhun borularını tıkar, elden çıkarılması gerekir. Yoksa insan onu içinde taşıya taşıya bir mezar gibi şişer.

Bizim âdetlerimiz de yok; âdet insanı ikiyüzlü yapar, bu da bizim zengin olmama anlayışımıza terstir.

Bizde anane yok; nasıl olsun ki, burada ihtiyar yok. Ruhun yaşlanması bedenin yaşlanmasından daha kötüdür ve çoğu zaman kültür, ananeleri yaşatmak adına bu iki yaşlanma arasında bir ayırım yapmaz.

Gelenekler görenekler bir maskedir; insan suratını ona uydurmak zorunda kalır ve bir maskeye dönüşür. Koyunun keçi maskesi takıp suratının gerçekten keçi suratına dönüşmesi gibi.

Diyebiliriz ki, biz olmayan tüm şeylerin bir toplamıyız.

Bu yokluklar âleminde eksik kalan her şey mutsuzluğumuzu tamamlar. Zira mutluluğumuz, bu olmayan şeylerin bir yekûnudur.

Bir bütün olunca ona varılır, her şey elden çıkarıldıktan sonra tamam olur. Bunun sırrı ise şudur:

'Çölü seçen sonsuzluğu seçer
Çağrılınca gelmeyecek bir ıssızlık yoktur.'"

Sahte peygamber şaşkın şaşkın bakıyordu. Hiç böyle garip âdetleri olan bir kavim görmemişti.

"Ne tuhaf" dedi.

"Eğer bir adamın elinde bir sürü sahte altın varsa
sen ona gerçek bir altın vermek istiyorsan
önce tüm o sahte olanları toplayıp elinden al
ancak ondan sonra gerçek altını ver
yoksa gerçek olanın değerini de sahte olanın ayarına
düşürmüş olursun."

Sonra kavmine dönüp dedi ki:

"Bu, ders olsun. Bu ders, bir kavme azgın denildiği zaman onun neden azgın olduğunu bize araştırmayı emreden bir ibret levhası olarak yazılsın."

ALTIN BUZAĞI

Sahte peygamber o sabah herkesten önce uyandı. Neşesi, şafakla öten bir horoz gibi onu yatağından kaldırmıştı. Kendini çok coşkulu hissediyordu.

Herkesi başına topladı ve gülerek, "Size bir sürprizim var" dedi.

"Çünkü bende mucize olmaz, sürpriz olur.
Ötekiler mucize gösterdiler
ve yaptıkları her mucize size pahalıya patladı
Onların mucizesi bir bahis oyunuydu
Onlar kazandı, siz kaybettiniz. Oysa sürpriz, bir hediyedir
Onlar mucize yaparken bir vergi tahsildarı gibi sizi borçlu çıkarıyorlardı. Oysa ben sürprizle size borcumu ödüyorum
Şimdi dağa çekileceğim, orada yapılacak bazı işler var
Pek çok görüşmede bulunacağım
Ötekiler gibi çalacak tek kapım olmayacak elbette
Elinde çanta oradan oraya koşuşturan kurnaz bir tacir gibi önce teklifleri bir göreceğim. Soluk alıp oturacak vaktim olmayacak
Ve göklerde sıkı bir pazarlık olacak
Peşimden gelen her buluta eyvallah demeyeceğim tabii ki
Tanrının vadisi olan gökler daha ne bulutlar taşıyor
Kırk gün dolunca sürprizimle döneceğim
Bekleyin ve o misk kokulu hediye için hazırlıklı olun."

Bunları söyledi ve o mübarek sakal, sahibiyle birlikte dağdaki köşesine çekildi. Hesaplar yaptı, uzun uzun düşündü, sonra eline çantasını alıp gözden kayboldu.

Aradan günler geçti. Halkı iyi bir halk olduğundan ve diğerlerinden daha kötü terbiye edilmediğinden onlar gibi kendilerini doğru yoldan

alıkoyacak işler yapmadı, günaha karşı direndi; zira esas olan doğru yolda sekerek yürümek değil, sekmeden yürümeyi bilmektir. İnsan ayağı o yolda bir sürçtü mü nereye kadar kayıp duracağı bilinmez.

Kırk gün sonra efendileri görünmedi. Diğerleri gibi telaşlanıp şüpheye düşmediler, metanet gösterdiler.

"Öbürleri pazarlık etmedikleri halde gecikmişlerdi. Bizimkinin gecikmesi pazarlığın uzadığına bir işarettir" diye düşündüler.

Sonunda kırk dördüncü gün o mübarek insan uzun sürmüş bir pazarlıktan çıkmış gibi kalkıp geldi. Öyle mutlu görünüyordu ki, üzerinde olması gereken yorgunluğun izi bile yoktu. Sürprizini koltuğunun altında paketlenmiş olarak taşıyordu.

İnsanlar onu sarıp sıkıştırdıklarında örnek emanet sahibi gibi davrandı. Paket açılana kadar onu kimseye teslim etmedi. Ağzını sıkı tutmayı iyi bildiğinden, bir sır da vermedi.

Ortada durdu, kavmini çevresine topladı.

O zamana kadar ibadetten başka hiçbir şey yapmamış o insanlar o masumun kendilerine getirdiği paketten gözlerini alamıyorlardı. Ruhları imanla iyice dolmuş olduğu için ancak en dindar insanlara yakışacak tahminlerde bulunuyorlardı.

Kimi "tespih" diyordu. Kimi "Aptes kabı".

Kimi "kitabımızı sükûnetle yaslayabileceğimiz şaşaalı bir rahle" diye tahminde bulunuyordu.

Nihayet o aziz, ağır olduğu anlaşılan paketi layık olduğu yere, daha yükseğe kaldırdı. İnsanlar merak içinde olmasına rağmen hâlâ ağzını açmıyordu.

"İşte sürprizim!" diye bağırdı: "*Altın buzağı*!"

Kavminin hayretten gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

O eşsiz insan, ancak hacdan dönen insanlarda görülebilecek bir sevinçle, "*altın buzağınızı* size geri getirdim!" diye bağırdı.

"Alın, işte sizin altın buzağınız!"

İnsanlar gözlerine inanamıyorlardı.

Herkes onun ateşle yakıldığını sanıyordu. Konuşamıyorlardı, taş kesilmişlerdi. Kuşku yok ki, ötekiler mucize yaptıklarında kavimleri daha az donup kalmıştır.

Ama bununkisi inanılacak gibi değildi. Bu sürpriz, mucizeden de fazla bir şeydi.

Ötekiler onların mucizesini alkışlayacak kadar az şaşırmışlardır; ya da en azından hareket edebiliyor, daha iyi görmek için başlarını uzatabiliyorlardı.

Ama bunlar tümüyle hareketsiz kalmış, taş kesilmişlerdi. Böylece dakikalar geçti.

O ise bir an sevinmediklerini sanıp üzüldü, harcadığı onca çabanın boşa gittiğini sandı. Orucu kabul edilmeyen bir çilekeşin hıncını açlığına ekmek yapması gibi, küsüp içine kapandı. Kendi kendine, "Bir peygamber kavmini memnun etmek için daha ne yapsın?" diye soruyordu.

Halk dikkatle buzağıyı inceliyor bir türlü karar veremiyordu. Acaba bu o muydu?

O, bunu kendine ve saf inancına yapılmış bir saygısızlık olarak niteledi. Eteklerini savura savura tepeden indi. Öylesine kızmıştı ki, mübarek sakalının her teli şehadet getirerek titriyordu. Yalnız kalınca kendi kendine şöyle dedi:

"İşte halk budur. Bir mucize olmadıkça hiçbir şeye inanmazlar. Halkı inandırmak ne zordur. Bir puta bile şüpheyle bakandan rabbe inanması beklenir mi? Ah münafıklar sürüsü..."

Böylece kızıp durduktan sonra insafa geldi, yavaşça yanlarına yaklaşınca onları aralarına aldıkları buzağıyı seyrederken görmekten mutluluk duydu. Kuşku yok ki, onu bir an tanıyamamışlardı. Aynı, çocuğundan uzun yıllar ayrı kalan bir annenin onu anımsayamaması gibi.

Sonra buzağının o eski mutlu günlerindeki gibi yüksek bir yere çıktı ve onlara vazetmeye başladı. Ama bir süre sonra kendisini dinlemediklerini acı acı fark etti. Kederlenerek sustu. Sustuğunu da fark etmediler. O zaman kahır, yaralı kalbine bir ok gibi girdi.

Kavminin peygamberinin konuştuğunu fark etmemesi kabul edilebilirdi; ama ya o kavmin; peygamberin vaazı kesip sustuğunu fark etmemesi! Bundan daha üzücü bir şey olabilir miydi?

Yıkıldı, kahroldu. Bu günahlarında daha çok ısrar etmesinler diye hemen uzaklaştı. Çok kutsal bir nesneye saygısızlık diye nitelenebilecek bu davranışı onlara bağışladı. Ötekiler olsaydı hemen bedduaya başlarlardı. O bu yola sapmaya tenezzül etmedi, böylece aslında ne kadar yüce ruhlu biri olduğunu gösterdi.

Kendisi için ayrılmış ve namaz ehlinin secde yeri diye adlandırdığı dua köşesine çekildi. Uygun bir delikten ahlaka ters düşmeyecek bir şekilde halkı gözetlemeye başladı. En makul kararları hep oradan vermişti ve çok şey borçlu olduğu o deliği aziz payesiyle şereflendirmişti.

Bir süre sonra halkın altın buzağıyı bırakıp kendi işine daldığını esefle gördü. Ama o rabbin seçkin öteki kulları gibi bunu sabırlılıkla karşıladı; şikâyet anlamına gelen tek bir söz etmedi. Hep esirgeyen biri olduğu için kavminin bu davranışını kafasında mazur gördü.

"Yabancılık çekiyorlar; bir süre sonra birbirlerine alışırlar" diyordu.

Birkaç gün sonra halkın bu ilgisizliği sürünce durumu yeniden tahlil etti. Bunun için deliğin yanına, darlığı namusu bozmayacak bir genişlikte ikinci bir delik açtı. Böylece tereddüte düşmeden daha hızlı düşünme olanağını buluyordu.

Halk altın buzağıyı unutmuştu. Kurbansız kalan bir sunak ya da aydınlatılmayan, hiç kimsenin yönüne yüzünü çevirmediği ışıksız ve ıssız kalan bir mihrap veya bomboş bırakılmış bir adak sepeti gibi.

O, peygamberleri olarak onların bu ilgisizliğine çok üzülüyordu.

"Ötekilerin yaptığı kötü propagandanın sonucu olan önyargılar" dedi kendi kendine. "Ama insanlığın en eski alışkanlıkları bu önyargılar için hiç de sağlam bir zemin oluşturmaz."

Buzağının eski mutlu günlerine döneceğine emindi. Ama zaman geçip de yanıldığını görünce kederi arttı, secde yerinden çıkmaz oldu. Ardından, halkı en çok halk yapan, onun doğal özelliği sayılan nankörlük sonucu o köşede unutulmaktan korkarak kavminin başına geçti, buzağıyla artık kendisi de ilgilenmez göründü.

"Halkın zıddına gitmemek gerekir" diye düşünüyordu. "Ona ters gelen şeyleri söyle ama ters gelen şeyler yapma. Ötekiler kadar olmasa da bu altın kurala sımsıkı bağlı kalmalıyım."

Günler geçti. Bir kenarda unutulan altın buzağı tozdan, çamurdan kararmış; teneke gibi bir şey olmuştu.

Sahte Peygamber, "Kavmimin dindarlığıyla övünüyorum" dedi.

"Ama onun dindar olduğundan çok nankör olması üzüyor beni. Keşke daha az dindar daha az nankör olsalardı. Eğer nankör olmamalarının karşılığı dinsizlik olsaydı ben buna da razı olurdum. İşte halkın hafızası zayıftır; tarihi yapan tüm olaylar bundan ibarettir. Halkın hafızası zayıftır

demek, tarihi üç sözcükle özetlemektir. Ama onun suçu yok; nankörlük, halkta hafıza yoksunluğundan kaynaklanan bir içgüdüdür. Bir bebek içgüdüsü gibi. Ötekiler bu içgüdüyü terbiye etmeye çalıştılar, kısmen başarılı oldular. Ben olamam. Bir kaplanı et yeme içgüdüsünden kim vazgeçirebilir? Ötekiler bu kaplanın en fazla birkaç dişini sökebildiler. Şimdi bile ısırmaya devam ediyor."

Altın buzağıyı tozdan ve topraktan kaldırdı, çamura bulaşmış gözyaşını sildi; ona, kirinden dolayı tesellisi olmayan bir şekilde acıyarak baktı. Sonra sanki o yaşıyormuş, tekrar dünyaların efendisi olmuş gibi ona vazetmeye başladı:

"Ah, hangi Tanrı senin kadar bedbaht olabildi acaba?
Eğer ötekilerin yaptığı gibi seni kırıp ateşe atsalardı, bu senin için daha şerefli olurdu. Kırmaya çalışmak, kendi kendini onarmayı istemektir.
Ateşe atmak, bir sönme arzusudur.
O zaman gururunun yine üstün gelen bir tarafı olurdu.
Ah, sana saldırdılar; çünkü seni bir kuvvet olarak görüyorlardı.
Oysa yok etmenin bir tek yolu vardır. Farkında bile olmamak.
Unutmaktan da öte bir şeydir bu. Bakıp da görmemek.
Bir put parçalanır ama izi göz alıyorsa kırıntılarıyla da yaşamayı sürdürür. Yakılır ama hatırasını külleri miras alır.
Zaman her şeyin izini taşır ve anılar artık göze görülmeyen her varlığın resmini beyne bir canlıymış gibi sunar.
Ölü olsa da, yıkılıp parçalansa da, o vardır.
Onu ayaklar altında ezip toprağa gömmek, küllerini rüzgâra serpmek onu yok etmez.
Onu ancak, ölümün hayatın kucağındaki yansıması olan unutuşun gelip kaybetmesiyle yok ederler.
O unutuş ki, gözleri kapalı bembeyaz yüzünü gören insanlar o şekilsiz surata her baktıklarında "Ölmemiş ama uyuyor" der.
İşte orada hayat ve ölüm bile birbirine karışır.
Seni ateşe atıp yaktılar, eritip küle çevirdiler.
Sadece zamana çakılmış izine başka bir şekil verdiler.
Kendilerini onunla kandırdılar.
İz kalır. O iz bir put bile olsa.

Görülen her şey resmini beyne çizer, kendini yok edip hayalini sonsuza dek bellekte canlı tutar. Ölümde bile eşlik edecek, bilinmeyen yolculuğa birlikte çıkılacak bir arkadaş gibi.
İzler hayata, zamklı bir çubuğa yapışan altın tozları gibi yapışır.
Bellek unutma mevsimi geldiğinde onları rüzgâra savurur ve o çubuğu başkaları için hazır tutar.
Rüzgâr sayısız izi önüne katıp sürerken yaşama yol gösterir.
Her şey geride kalır ama aslında her şey önde gider.
İşte şimdi yok ettiler seni.
O zaman seni kırdıklarında vardın, ateşe attıklarında daha çok vardın; şimdi yoksun.
Bir put işte böyle kırılır."

Bunları söyledi. Ve ardından onu, insanlığın gözden düşmüş tanrısı olarak sunaksız, rahilerinden yoksun, hiçbir mabedin kabul etmeyeceği bir şekilde öylece yere bıraktı.

Naĥnaz çanının çalmasıyla yola düşen iman sahiplerinin kaldırdıkları toz altında iyice gözden kaboluncaya, mezarının içinde tümüyle son altınına dek toprakla gömülünceye kadar onu seyretti.

Sonra gözleri kapanıp uyudu, bir rüyaya daldı. O düşte ışığa teslim olduğunda kendini bir cam gibi saydamlaşmış hissediyordu. Karanlıkta kaldığında kendi kendine parlıyor, bir denize düştüğünde tüm ağırlığını yitirip su üzerinde yüzüyordu. Bağırarak uyandı.

"Rabbin kaybolan keçisini buldum!" diye bir çığlık attı.

Düşünde onun kıvrandığını gören insanlar çevresine toplanmıştı.

"Rüyamda" dedi, "boş bir taht, ipini koparmış bir adak gördüm."

"Yerlerini terk etmiş melekler
Boşalmış bir gökyüzü, reddedilmiş bir saltanat gördüm
Asla uğranmayacak gümüşten bir sunak
Hiçbir zaman kesmeyecek bir kurban bıçağı gördüm.
Hiçbir yöne bakmayan bir mihrap
Asla ses vermeyecek bir vaaz kürsüsü
Cemaatini yitirmiş mabetler gördüm."

Heyecanla yerinden kalktı, bir vecd halinde kendisine doğru gelen ışığa yürüdü. Orada halkına bir sunak yeri yapmalarını buyurdu.

Dedi ki:

"Sahte peygamberiniz size en kutsal vaazını verecek.
Ruhla en ilgili olan sözleri bir ekmeğin dilimleri gibi yiyesiniz diye önünüze atacak
Onu dinledikçe aç kalmayacak, ona baktıkça doyacaksınız
Kalbiniz huzur bulacak, kurtulacaksınız.
En aziz dokunuşuyla sizi takdis edecek
hiç sönmeyen ışığı size din yolunda yön gösterecek
O sizin sağlam imanınız olacak
Mukaddesatın ruhunu bir inci tanesi gibi gizleyen
kalbini açmadıkça kimseye göstermeyen
kutsal bir emanet gibi onu göklerde saklayan
ve teslim etmek için gününün gelmesini bekleyen
bir irade, güvenilir bir bekçi, bir rehber olacak.
Onun peşine düşecek asla sürçmeyeceksiniz.
O, ölüm gelse bile size yolu kaybettirmeyecek
İşte sahte peygamberiniz, en kutsal vaazını dinleyesiniz diye önünüze tüm ruhunu saçıyor
Yere düşeni gökten toplayasınız diye tüm sırlarını ifşa edecek
Oruçlu ağzınızı bu kutsal yemeğe sürmeye hazır mısınız?
İşte, başını bu secde yerine yaslayan zeval bulmaz
sözlerimin kulaklarından akmasına izin veren
onların ruhundan da geçmesi için izin vermiş
orada kuvveti sonsuza dek hep taze tutacak
ebedi yaşam pınarını fışkırtmış olur."

Ve insanlar o ruhta olanın söyleyeceklerini işitmek için kalabalıklar halinde dağa akın ettiler.

Sofralarından, rahat yataklarından kalkıp salah yoluna düştüklerinde, orada, çocuklarını emzirmeyi bırakarak gelmiş anneler, ölümüne yürüyen hastalar, can çekişmekte olan ama o ruhani kelimeyi duymak için ömür süresini bir an uzatmanın bedeli kendini ateşe atmaya hazır ölüm döşeğinde insanlar gördüler.

Bu öylesine imanlı bir topluluktu ki, insanlar bundan çok daha basit sebepler için cennete gitmişlerdir.

İsa dağdan indiğinde onu daha fazla kalabalık izlememiş, Musa Sina Çölü'nde kavmine hitap ettiğinde daha az insan görmemiştir.

Fırtına denizi nasıl çalkalar, dalgalar kıyıya nasıl hücum ederse, onlar da kendilerini arındıracak o konuşmanın heyecanıyla dağa öyle yaslanıyorlardı. Dağı yürüten mucize bu olmalıydı.

İnsana kendi hayatını din uğruna bir tohum gibi toprağa saçtıran başka hangi fedakârlık vardır ki; böyle dünyaya ait duyguları, analık babalık hissi olsun ya da evlat sevgisi olsun bir anda hiçe saydırıp o an için insanı sadece kendi bencilliği için var etsin ve bu bencilliği bir salah işareti saysın?

Konuşmaya başladığında kalabalık içinde bayılanlar, çığlık atıp kendinden geçenler oldu.

"İnsan olmasaydı tanrının da olmasının bir anlamı olmayacaktı" diye vaazına başladı.

Ve "Putatapanlar olun" dedi, yırtıcı bir sesle.

"Sırf taptığınız şeyin bir put olduğunu bilmek için, tapacaksanız eğer, putatapan olun.

Aşk ruhun alınteridir, emek harcamasıdır

İşte, Tanrı sizi itaatiniz için değil emeğinin bir ürünü olduğu için sevmeliydi.

O zaman eserinizi öyle sevmeniz sizin için de bir hak olacaktı.

Sizi Tanrılaştıracak bu olurdu, bu sizi puttan kurtarırdı

Şimdi puta mahkûm kıldı. Öyledir, itaat eden puta mahkûm olur

İtaat sersemleştirir

'İman eden bir kavimdi ama zekâsı azdı ve itaat etti' demek neye yarar ki?

Daha az düşünmeyen itaat etmez, ikna edilmeyi bekler

Ve ikna edilen bir köle, ruhunu da teslim etmiş demektir

Tartışma, kuşku duyma hakkını yöneticilerine bırakmış bir halk bile çok geçmeden şöyle diyecektir: 'Namusumuzu teslim ettiğimiz kişiler bize bir fahişe muamelesi yapıyor'

Tartışmayan, evliya da olsa cehenneme gider

Günah, yalnızca kötü olanın değil iyi olanın da tartışılmamasıdır

İtaat eden tartışmaz, itaat eden dinlemez

İşitir ama dinlemez, duyar ama anlamaz

İtaat edenin gördüğü, kendisine söylenildiği gibidir. Bakar ama görmez. Onlar kör ve sağırdır. Kalpleri katılaşmıştır.

Eserini seven, daha pek çok eserler verir

İşte bu yüzden dünya sayısız putla doluydu
Eserimiz bizim Tanrımızdır, biz onunla var oluruz
Tanrı bile yarattığı insanla var olmadı mı?
Tanrı insanın değil insan Tanrının putu oldu,
şimdi bu putun kırılması gerekiyor
Her yeni put bir öncekinin kırılmasıdır. Hayalgücü böyle işler
Her yeni put ruhun yeni bir keşfidir
Hayalgücünün sınırlarını kaldırır, doğayı insanlaştırır
Siz bir ateş yaktınız, içine değerli olan her şeyinizi attınız
Hiçbir şey umutlarınızdan daha değerli değildir
Tapmakla umutlarınızı ifade ediyorsunuz
Unutmayın; umutlarınızı kıran, kalbinizi de kıracaktır
Kalbinizi sağlam tutmaya bakın
İşte ibadet bu olmalıdır: Kalbi kırılmaktan korumak
Umutlarınızı boşa çıkardığında kırabileceğiniz putlar bulun kendinize. Kırılamayan bir put insanı taşlaştırır; kalbi taşa çevirir, sonra onu kırıp paramparça eder
Oysa yüreğin sırrı kırılması değil bölünmesidir
Yüreğin sırrı onun bölünüp bin yürek olabilmesidir
Bu bin insan demektir, hepsinin toplamı bir insan eder
İnsanın yaratmasında Tanrının yaratmasından daha çok sevgi var, hangi anne çocuğu için bir cehennem düşler
Annenin çocuğundan istediği itaatten çok sevgidir;
Tanrının istediği itaatten fazla bir şey değildir
Allah'a göre günah itaat noksanlığıdır; anneye göre sevgi noksanlığı
Allah cehennemden söz eder; daha çok sevgiden söz etmeliydi. Cehenneme atmaktan değil cehennemden kurtarmaktan söz etmeliydi. Günah işleyen zaten cehennemdedir.
Allah cennet vaat etmemeliydi. İyilik işleyen zaten cennettedir
Allah'a göre iyiler orada ipekler giyinmişlerdir
Bizde ise kendi derimiz ipek olmuştur
Eskiden insanlar Tanrısını kendilerine göre seçerlerdi
O zaman Tanrılar insanlara kendilerini beğendirme durumundaydı. Şimdi insanlar Tanrıyı mutlu etmekle yükümlüler. Bu nedenle o zaman şimdi olduğundan çok daha fazla mutluluk vardı.
İşte o, altın buzağınız orada yatıyor

Onu bile daha çok sevmeniz için pek çok sebep sayabilirim size
Tapacaksanız, gidin ona tapın
Hiç olmazsa sonunda kıracağınız bir şeydir
Kırarsanız 'Lanet olsun! Tüm söyledikleri yanlıştı' dersiniz.
Görüyorsunuz ben size umutsuzluk aşılamıyorum.
Bende umutsuzluğa dair hiçbir şey yok
Bende toprak canlıdır, bende her şey yeşerir
Bende hiçbir şey ölmez
Ben sadece öldürdükleriniz için değil diri tuttuklarınız için de bir güvenceyim
Ben diriyim siz de benim gibi olun
Altın buzağınızı size geri veriyorum, o içinizden gelen bir şeydir
Siz ona değil o size ait oldu. Bir annenin efendisi değil çocuğun annesi oldu
Çocuk babasını uşağı gibi gördü, çünkü baba kendini onun efendisi yerine koyuyordu
İşte buzağı çocuğa babasının kim olduğunu hatırlatıyor
Taşıdıkları ortak kanın rengi altının parıltısıyla ışıldıyor, babaya çocuğun kim olduğunu söylüyor
Tapılan şeyin ne olduğu önemli değil, önemli olan imanınızın sağlam olmasıdır
Bu altın buzağı imanınızı sağlam tutacak
Bir teneke olsa da fark etmezdi
Ama altın olması onu size daha yakın kılıyor.
Çünkü mücevheriniz ümidinizin ışığıydı
Hiç sönmemesi için onu ateşe attınız
İşte orada yanmaya hâlâ devam ediyor."

Sahte peygamber sustu. Altın buzağıyı işaret ederek toz topraktan kaldırmalarını, onu mabedin suyuyla temizleyip yüksek bir yere koymalarını emretti.

İnsanlığın karanlık hücresinde yanan ilahi ışığın sönmesine meydan vermeden çok kutsal vaazına devam etti:

"Allahın dalgasının kabardığını, suyun ne varsa her şeyi temizlediğini görüyorum; rabbin öfkesini bile..."

Altın buzağıyı gösterdi: "İşte rabbin kaybolan keçisi" diye bağırdı.

"O gökten inmedi, topraktan fışkırdı
Hamuru alın terinizle yoğruldu, hayalinizle şekil buldu
Onda emeğinize taparsınız,
oysa emreden ne çalışır ne de emretmekten başka bir şey yapar
Emekten söz etmediler, o halde tapılmayı hak etmediler
Tapmada bile emek var, ama onların dikkatini çeken bu değildir
Tanrı her yerdedir, yine de uzaktır, bu neye yarar veya korkutan
ne var ki, insanı en soğuk anlarında bile ısıtmış olsun?
İnsan putuyla teselli bulur, çünkü istediği an onu kırabilir de
İşte orada, onu sizin için getirdim, tapacaksanız eğer
gidin ona tapın."

Bu sözler üzerine halk çoktan beri özlediği şeye kavuşmuş gibi sevindi. O zaman, göklere kadar yükselen, dünyanın boş kubbesinde yankılanan bir müjde çığlığı duyuldu.

Bir kahkaha çınlaması, buzağının eski mutlu günlerinin geri geldiğini tüm dünyaya haber verdi.

CENNETTEN KOVULAN YILANLA KARŞILAŞIYOR

Sahte peygamber ve kavmi yolda gidiyorlardı.

Rabbin bir meleği onlara yol gösteriyordu; o kanatlı yaratık birden ters bir şey görmüş gibi çığlık atıp geriye yıkıldı.

Önlerinden, rabbin çok zaman önce cennetinden kovduğu yılan geçiyordu.

Acele ediyor görünmüyordu, ihtiyar yılan yaşının verdiği ağırlıkla telaşa kapılmadan sürünüyor, kalabalığa aldırmaz görünüyordu.

Sahte peygamber hor görerek ona baktı ve dedi ki:

"İşte aşağılık yılan
Çalılar arasında uyuklayan bir keklik görmüştür de
gövdesini böyle sürümesi ondan
bakın, aşağılık emelini, bıraktığı izler nasıl da ele veriyor
her alçaklığın bir kuyruğu vardır
ve bu kuyruk basılmadan sahibini ele vermez
izleri bırakıp onu, gitmek istiyorlar sanki
ama bir kuyruk baştan ayrılabilir mi
keklik peşinde giden keklik gibi olmalı
keklik peşinden gidene yerde sürünmek değil uçmak yaraşır
ama öyle olunca,
işte, havada uçan bile yerde sürünenden kurtulamıyor
Şu iğrenç yılana bakın, hevesi uçmasını bile sağlayamıyor
böyle sürünmek aşağılık amaçlar gütmenin
bir ifadesi değil de nedir?
Keklik peşinde uçan var, keklik peşinde sürünen de
İşte buna bu yakışır
Gökleri kendine dar bulana, taş toprak ev olmalı
Bulutlar arasında kendine bir yer beğenemeyene
dikenli otlar yastık olur."

Kocamış yılan durup bu sözlerin sahibini daha yakından görmek istedi.

Sahte peygamber, "Rabbin evini tarumar ettiğin gibi benimkini de mi tarumar etmeye niyet ettin?" diye bağırdı.

"İşte rabbin bahçesini darmadağın eden iblis
Işığı söndüren şeytan, geceyi var eden yalancı güneş
Çekil git, rabbin evini dağıttığın gibi benimkini mi
dağıtacaksın? Seni ayrılık otu
Zehirli dilin sadece ayaktan sokmasını bilir
Lanetinle rabbin sofrasını kirlettin, zehirinin bir damlası bile cennetin bütün sularını bulandırır
Çekil git, burası bizim cennetimiz. Bizi de mi kovduracaksın?
Rabbin ilahi meclisine diz sürdün böylece ilahiyatı sonsuza dek taşa çevirdin
Hem de ne taş! Buz gibi soğuk mezar taşına
Evin orası değil mi, haydi evine git
Sen öptüğünde ölüm şifa bulur
ve gencecik gözler donuklaşır
seni felsefenin kupkuru otu, git de katran gibi siyah ol
göklerden inene bu yakışır
kimse göklerden isteyerek inmez
rabbin kutsal emrini tebliğ eden kılıcı bile buna acır,
onda gökten düşene bile merhamet vardır
Kim bir kanatta çamur izine rastlamış ki
Haydi defol, çamuruna çekil
Git, rabbin sürüsüne zarar verme
onlar huzurlu koyunlar gibi sahiplerinin yanında otluyorlar, onların gözcüsü benim
Dünya onlar için artık uçsuz bucaksız bir tarla olmuştur
Orada yılana yer yok
Defol o hayata zarar verme, iğrenç salyanla üstelik onu da kirletiyorsun
Pis yılan, senin temizliğin bile kirlidir
Yüce Tanrım seni bununla cezalandırmadı mı?
Git cezanı çek, rahmet yatağında merhamet dile
Zehirinle kendini kurtarıyor, başkasını öldürüyorsun

Dikenlerden bir cennet yaratmak gerekseydi rabbim seni seçerdi.
Ama o cennetini güllerden kurdu. Dikensiz güller.
Orada sana gerek yok
İşte o güller, benim kavmim; onların her biri, açılmayı bekleyen bir tomurcuktur
Renklerini ateşten alırlar, bu yüzden güneş bizde gece de görünür
İşte, biz dünyayı çiçek ve yapraklarla fetheder, onu gülün kokusuyla esir ederiz
çiy damlalarıyla örülmüş zincirlerimiz günü kıskıvrak teslim alır
saatin akrep ve yelkovanı elimizde rehindir
bülbülümüzün ötüşü tüm zamanları durdurur, her an her saniye bizim iznimizle ilerler
İşte böyle dünyamız, yapraklarla kanatlarla şebnem taneleriyle dolup taşmıştır; orada senin tıslamana yer yok
Defol, kuyruğunun bıraktığı izler bakışlarımıza sürülen bir lekedir
Görüşümüzün kutsallığını zedeliyor
ve sen rabbin tahtını bulanık bir bulutla perdeleyip yakın olanı uzak gösteriyorsun
Rabbim gerekeni yaptı, seni kovdu,
sokup zehirlediklerini de, çünkü zehirinin aktığı her yer murdar olmuştur
dalını kestiği ağacın toprağını kurtarmak gerekseydi onu da kökünden sökerdi
sen kovuldun her yerden kovulmaya mahkûm oldun
Ben de seni kovuyorum. Defol, bize zarar verme."

Yılan durup asaletle baktı.

"Bu tarz bir yürüme, bir sürünme gibi görünebilir" dedi gururla, "bu bir kıvranmadır."

"Cennetten kovuluş beni ayaksız bıraktı
Öyledir, insan kovulduğu yerden ayaksız çıkar
Dünyada olduğuma göre ben de insan sayılırım değil mi, öteki hayvanlar gibi
Ben işte böyle insanlara benzeyerek Tanrının verdiği cezanın intikamını aldım
Artık sürünmüyorum. Tüm çabam, hayatımın benim için öngördüğü zamanı, bir anını bile yitirmeksizin iyi kullanmak.

Saniyenin her vuruşu bedenimin ayrı bir kıvranmasına denk düşüyor; zamanla gövdemin birlikteliği, bir saatin tiktaklarını bile işitmekten yoksun olanların gözünde anlamsız bir sürünme gibi görünüyor
Ben sürünmüyorum, sadece vaktim kaybolmasın diye kıvranıyorum
Duranlar sürünenlerden daha kötü bir iş yapıyorlar bence
Hele durdurmak daha ağır bir suçtur
Sen hem durdun hem durdurdun, ne söyleyim bilmem ki
Keklik de kaçıp gitti
Bir av, ancak avcının durmasını işitebilir
Avcı yürür, gözler yaklaşır ve dinler, av bunu hissetmez
O ne zaman durur av bunu hisseder ve kaçar
Sen durdun böylece sahteliğini kanıtladın
hakiki olsaydın beni tepeler geçerdin
bir gezginin yürümesi zamana borcunu ödemesidir
Yürümek cesarettir, durmak için bir sürü bahane bulunabilir,
hakiki olsaydın beni görmezdin bile
çünkü yolda olan gözünü hedefe diker
hedeften başkasını görmek oyalanmaktır;
bu, hedefin değerini azaltır.
Bir tören kıtasını, askerlerin şanlı geçidini
bir şaklaban ordusunun yürüyüşüne benzetir
bando sesini mızıka sesine
borazanın ötüşünü bir eşeğin anırtısına çevirir
Yürüyen yürümeli, oturup dinlenirken bile
bu yürüyüş hiç kesilmemeli
Hedefi üzüm aramak olan durup incirlerle ilgilenmemeli. Sepeti boş kalır ya da toplayacağı üzümden daha azını incir olarak toplar
Bu yürüyüş bir sürünme gibi görünebilir, oysa bir yılan başka bir yılanı gördüğünde daha değişik bakar
Yılanlar birbirini sizin onları kınadığınız şeyle sınarlar
Herkesin kendine göre bir yürümesi var
kimi koşar görünür aslında geri geri gider
kimi önde yürür en geride kalır
kimi sürekli hareket ettiğinde bile hiç kımıldamaz
kiminin bir adım atışı kiminin günlerce koşmasına denktir
kiminin ilerleyişi bir kaçıştır,

bir altın madenine yürümekle bir bakır madenine yürümek
hiç eş olur mu?
İkisinin de kendine göre işleyişi var, kimi zaman birini seçmek diğeri adına bir fedakârlıktır
bir kralın yürüyüşüyle bir kölenin yürüyüşü farklı olmalı, hatta kral haksız olduğunda bile
köle bizzat özgürlüğün bir sembolü olsa bile
Açın haline bakıp ekmeğin değerinden indirmezler
kimse bir aç yüzünden ekmeğe hor gözle bakmaz
krallık da kendi başına değerlidir, kral yüzünden kıymeti azalmaz
kendisine verilseydi, onun kıymetini en iyi bir köle bilirdi.
Özgürlüğü kölelik zincirinden daha çok sevdiren bir şey yoktur
o zincirin kırıldığı anda duyulan sevinç hazzın zirvesidir
özgürlüğü seviyorsak bunu kölelere borçluyuz
Bu sevgi onların bize bıraktığı bir mirastır
dünya bu miras üzerinde yükseldi
Hayata tadını sarayda yaşayanlar değil
o saraylardan kovulanlar verdi
Dünya tadını, o sarayları kuranların ağzındaki kuru, acı tattan aldı.
Tuz tuzluğunu öyle buldu,
hayatın tuzu ter ve gözyaşından başka bir şey değildir
İşte dünya. Burada şarap, can iyice acıyana kadar üzümü ezmedikçe tadını bulmaz
Oysa cennette öyle değildir; cennette can, şarabın ne olduğunu bilmez, dünyada olduğu gibi ona kendini katmamıştır
Orada şarap can acısını tanımaz, bu yüzden şarabın tadı yabancı gibi gelir
öyle olduğu halde kovulmadıkça cennetten çıkılmaz
cennetin yapacağı kötülük budur.
Cennetten kovuldum, Tanrının yarattığı eseri daha iyi gördüm
cennetteyken işlenecek günah, cenneti sevmektir
bu, sonsuzluğu daraltır
cehennemi de sevmeyi bilmeli;
sevmeyen, günahkârın içinde bulunduğu durumu anlayamaz."

Sahte peygamber bu sözleri duyunca şaşırdı: "Bak sen şu kocamış yılana" dedi.

Yılan, kaybolmuş zamanı için yerinerek dedi ki:

"Zamanın kıymetini bilenler yaşlanmazlar
Bu yüzden zamandan çalan gençlikten çalar
Zamandan çalmak en büyük suçtur
cennetten kovulan yılan der ki:
Tanrı insanı yarattı, böylece sonsuzluğun ömrünü kısalttı
iki nefes arasındaki mesafeyi ölümle mühürledi
Dudağa rengini veren buseyi
tomurcuğu güle çeviren ruhunu damarlarından akıtan kan rengini, dikeni de var eden hayatıyla birlikte
ölümün faltaşı gibi açılmış gözlerinde dondurdu
Tanrı insanı yaratmakla zamandan çaldı
yazık, sonsuzluğu yaratanın ölümlü şeylerle işi ne
zamandan çalan, ölümü bir armağan gibi sunar
bir buz kâsesinin içinde ve suda boğulmuş çiçekler arasında
Sonsuzluğa hakkını veren, gençliği bir çelenkle kutsar ve
yaşama bir mezarın içinden bakar
karanlık gözlerle; öyle gözler ki, korkuyu o gözler değil
ancak o gözlere bakan fark eder
öyle ya, Tanrı insanı yaratınca korkuyu da yaratmak zorunda kaldı
Tanrı insanı yarattı sonra onunla tüm kötü şeyler var oldu
Tanrı insanı yarattı ve ona ıstırabı ekledi
dikenleri bir araya getirir gibi gözyaşını, acıyı
onunla topladı, ve hepsini iç çekişlerle seslendirdi
umutsuzluğun duvarında yankılanan sesler onun ağzı kulağı oldu
Tanrı insanı yaratınca acı da kendiliğinden var oldu
mutluluk balına karışan tuz gibi; bu bizim zehirimizden daha az acı bir tatta değildir
Tanrı insanı yarattı, suç ve günah da yaratılmış oldu,
Ve iyi şeylerin yaratılmasına sıra geldiğinde
insan hepsi için bir bedel ödemek zorunda kaldı
gerçeğin acı tadı, cezalandırılanın dilinde zehire dönüşür
oysa zehir bile bala dönüşmeli
Tanrıya zehirle hayat kurtarmak yaraşırdı, şeytan bile yapacaksa bunu balla yapar

Bal kandırmak içindir
Ah! En büyük suç zamandan çalmak olmalıydı
zaman yaşamın tacı ve tahtıdır
zamandan çalan, tacı yere yuvarlar, tahtın ayağını kırar
zamandan çalan topallayarak yürür
çok yazık, Tanrı insanı yarattı, böylece zamandan çaldı
yağan yağmuru tersine çevirdi
toprağı bile rahmet için ona borçlu kıldı.
Yılanın o zaman dövünmesi bir yakınmaydı
O diz çökmedi, çünkü insanın toprağı ne hale getireceğini gördü
Haklı da çıktı ama önemli olan bu değil
Yılan kanıtladı: İnsan cennette bile eksiktir
İşte insanın atası bu ayıpla var oldu, utansın
utanç, gururun kardeşidir, tatları aynıdır
utanç, suçun kendini bağışlatmasıdır
Yaratılanlar arasında sadece utanç Tanrının eseri değildir
öyle ya, utancı yaratmak Tanrıya yaraşmazdı
utanç, ceza olmayan tek şeydir. Utanç, yılanın kovulduğunda sırtına yüklediği heybesidir, onu insandan teslim aldı
utanç cezayı katlanılır kılar, bu yüzden utanç cehenneme giremez
utanç ve pişmanlık, insanı bile Tanrının gözünde haklı çıkarır
utanç bıçağın sapı, kılıcın keskin olmayan tarafıdır
bazen utanç, suçlunun asıldığı yağlı bir iptir
o an ölüm vuruşunun daha az sert olmasını dilemek neye yarar ki
öldürecek bıçağın daha az keskin olmasını istemekten başka
İşte bu, çalınan zamanı geri verme çabası
düşeni kaldırma gayretidir
bazen ölümden çalınmış bir an, bir hayatın tükettiği tüm zamandan bile daha değerlidir
işte zaman, boşluğun ağzından, dişlerinin arasından çekilip alınan bir şeydir
arta kalan, ölümün hanesine borç olarak kaydedilir
yılan cennette gurur göstermedi, sonsuzluğu tarif etti
ölümün yaratılışına üzüldü, hayat taze bir fideyse
ölüm, boynuzlu kurum gibi kararmış bir keçidir
yılan ah etti, dizlerini dövdü

böylece yaratılmamış olan mutluluğun avukatı oldu
mutluluk Tanrıdan önce de vardı, tanrı bile mutlulukla var oldu
yılana inen ayetlerin incisini o bulup çıkardı
tılsımını o gizledi, sırrını Tanrı için bile müphem ve karanlık kıldı
mutluluk acıdan başka her şeye kapısını kapadı, bacasını cennetten bile uzak bir yere çevirdi, öylesine yalnız kaldı ki,
onu bulmak için bir çöle dalmayı göze almak gerekir
mutluluk çölleri yarattı, Tanrı ise cenneti
o çöllerden bakıldığında her yer kalabalıktır, Tanrının cenneti bile
Yılan bir sanatçıydı ve sanatçının dilinden düşmeyen söz şudur:
'Ben olsaydım şöyle yapardım'
işte insan bu sözle cennetten kovulur
yaratmak; dünyayı cennetle değişmek, ekmeğe değil buğdaya razı olmaktır
yaratmak; tahttan inmek, ona yeni bir şekil vermektir
bir yaratıcının cennette bile bakıp değiştirmek isteyeceği şeyler olacaktır
sanatçı dünyayı ister, çünkü ancak onu tepe tepe kullanır
yılan, sanatçıların atasıydı.
Yılanın kovulması, sanatçıların cennete alınmayacağına bir işarettir
sanatçı için mükemmel yoktur
o mükemmel görüneni bile bozup tekrar yapar
bir sanatçının ilhamını ancak başka bir sanatçının ilhamı bölebilir, elmasın yalnızca elmasla kesilebilmesi gibi
bir eser gözyaşlarının bir toplamıysa, sanatçı olmanın koşulu baştan aşağı bir göz kesilmektir
Tanrı insanı yarattı
ve yılan sanatçı gözüyle ona şöyle bir baktı
kuşku yok ki, eğilip bükülmesini bilmeyen her dil zehirlidir
kovulduğuma üzülmüyorum çünkü zehirim bana kaldı, zehirsiz yılan neye yarar
Tanrı insanı eksik yarattı, ama sorun bu değil
her sanatçının eseri eksik görünebilir
asıl kusur, insanı o haliyle cennete yerleştirmekti
bu yanlışlığı düzeltme uğruna yılan kendini feda etti
bir bahçede kokuyu daim kılan, çiçeklerin ardı sıra ölmesidir

dikenin akıttığı bir damla kan tüm tomurcukların kırmızısına bedel
hem ne tuhaf bir ceza bu
cennette kısalttığı ömrü dünyada sonsuz kılıyor
ağzın kilidini kırıyor, mührünü söküyor
Tanrıya da böylesi yakışırdı
herkes günü ve sırası geldiğinde cennetten kovulabilmeli
insan cennete girmek için değil
cennetten kovulabilmek için çalışmalı
bencillikten kurtulma çabasıdır bu, ancak bir yaratıcı olunarak başarılabilir
ben kovuldum, kendimi buldum, ne mutlu bana
yerde sürünüyorsam ne gam, ilham perim havada uçuyor ya
toprağa da bu yaraşırdı, zira göklere denk olan şey
bir çift kanat ve havalanma gücüdür
yılanın zehirli dili şöyle der:
yerde sürünen, bir kuş taklidi yapmamalı
Hem cennet çok kalabalıktı
orada Tanrının gölgesi bile sıkışıp kalmıştı
oysa o, bir kuşun kanadına yelini savuran rüzgâr
gözlerin bakmaktan usanmayacağı uzak ufuklar gibi olmalı
ve umudu sağlam tutmak için hep göz önünde kalmalı
orada yalnızca kendine yer açmalı
sabır aynı zamanda sabırsızlık olmalı
hediyeyi veren el, hediyenin kendisi olmalı
insanlar Tanrının gölgesini görmek için ayağa kalkmamalı
öyle bir gölge yerde sürünüyorsa sahibini utandırıyor demektir
yılan kovuldu, çünkü cevap verdi; cevap verilen bir Tanrı, Tanrı olmaktan çıkmıştır
Tanrı sormaz, o hiçbir düşünceyi paylaşmaz, o tektir
Keşke iki Tanrı olsaydı
insan işte bu kadar eksiktir
Her sanatçısının çabası,
Tanrının eksik bıraktığını tamamlama gayretidir
sanat, zehir ve gözyaşı arasında bir alışveriştir
dünya sanatçının gözyaşında erir, erimesi gerekir
gözyaşında erimeyen katrana bulanır

cennetten kovuldum ama yüreğim orada kalmadı
Tanrı için ne acıdır bu
Evim ufak, penceresi dar, sandalyesi kırık, üstelik kışın beni ısıtmıyor
ama ev denildi mi aklıma o geliyor
kışın iyi ısıtmıyor ama soğuktan ve çamurdan koruyor
işte cennet budur
cennet, çamurun olmadığı yer değildir
cennet, insanı çamurdan uzak tutan yerdir
çamur yoksa cennet de yok
kim başkasının evinde yaşar ve bu benim cennetim der?
Cennete girmeye çalışmamalı, cenneti içimize sokmalı
bunun bedeli cennetten çıkmaktır
hırsızlar da sadaka verir, katiller de hayat kurtarır
cennetten uzaklaştıkça ona böyle hak kazanılacaktır
o halde kovulmak bir erdemdir
öyle ya, çıkmak isteksizliği ifade ederken
kovulmak bir reddi anlatıyor
cehenneme yaklaştırmayan her şey caizdir
eğer cennetten kovulmasaydım o benim cehennemim olacaktı
ne iyi oldu, cennetten çıktım da şu ilerdeki dar, karanlık kovuğu buldum
her sabah orada büyüyen bir diken sırtıma batar, derimi yaralar
onun da evi orasıdır
öyle ya, zehirin kapıkomşusu diken olur
zehir dikeni suçladığında
diken de zehiri suçlayacak bir o kadar şey bulur
bu nedenle gül gibi geçinirler
Ah! Ev asla cennet gibi bedava değildir
ömürboyu iyilik yapsanız da cennet size bedavaya gelecektir
çünkü o hep vardı
aslında ben kovulmadım, evimi aramak için çıktım
insan ise, o cennette bedavacılığa alıştığından
hemen başkasının evine daldı
ve savaş ve yıkımlar çağını başlattı
onu cennete koymak baştan beri bir talihsizlikti

Ben derim, Tanrı işi aceleye getirdi, sadece ikisini kovdu, milyarlarcasına sebep oldu.
Oysa kovulduğunda, insan denen yaratıktan kurtulduğumuzu sanmıştık
işte böyle Tanrının verdiği ceza, insanın ellerinde daha vahim bir hal aldı
Ben olsaydım öyle mi yapardım?"

Sahte peygamber yılanın sözlerine şaşıp kalmıştı.
"İşte yılan cennetten kovulduğundan beri ilk kez konuştu" dedi.

"Yılan sustuğunda sağduyu dilsiz kalmıştı
Şimdi o da fikrini açıkladı
Evet, işte yılan konuştu, kovulmasına sebep olan o sözde hainliği kendine göre açıkladı
Aradan geçen süre boyunca yalnızca suçlanmasına rağmen hep sessiz kalmıştı
Soyundan gelen sanatçılar bile onu savunmadılar, ağzı dili olmadılar
Mahkeme kapıları açılsın artık dava başlayabilir
Aziz yılan konuşman geç oldu ama tam oldu
sana atılan taşlar cennetin tüm aynalarını tuzla buz etmiştir
senin olmadığın yerin tadı tuzu yok
seni selamlıyorum ve diyorum ki
ben de olsam yerdim, aziz yılan
senin getirdiğini ben de olsam yerdim."

TAPINAK

Sahte peygamber son zamanlarda sık sık dağa çıkar olmuştu; ama bir münzevi gibi çekildiği o yerden hep eli boş dönüyor, buna hiç şaşırmıyordu.

Bir gün, halkını dua edecek yerde boş işlerle meşgul buldu. Kendi aralarında çekişiyor, anlamsız konularla vakitlerini zehirliyorlardı.

Mübarek adam bu ruhsuz tartışmalardan uzak kalmak için ayrı bir köşeye çekildi; gelip onu orada da buldular.

Saçma sapan bir sürü soruya yanıt vermek zorunda kaldı; tıpkı aç insan için kaşığın sapının ne kadar önemli olduğu sorusuna yanıt verilmesi gibi.

Buna karşın itidalli davrandı, hepsine ayrı ayrı yanıt verdi, kalplerini kıracak en ufak bir harekette bulunmadı; böylece peygamber sıfatını bir kez daha hak etti.

Öyle anlarda bir Eyüp sabrıyla kuşanabilmek için hep aynı şeyi düşünürdü: Ötekiler, başlarına gelmiş olması muhtemel böylesi durumlarda ne yapmış olabileceklerdi?

"İşte" dedi kendi kendine;

"Eminim, ötekiler de en değerli zamanlarını sayısız budalaca soruyu yanıtlamak için harcamışlardır. Böylesi soruları yanıtlama uğruna peygamberliğin tehlikeye girmesi yenilir yutulur bir şey değil doğrusu. Soru anlamsız olabilir, ama ona cevabı verirken sanki o dünyanın en akıllıca sorulmuş sorusuymuş gibi bir tavır takınmazsak halk bizi ciddiye almayacaktır. Bu peygamberliği bile tehlikeye düşürebilir. Ama kavminin budalalığı bir peygamberin zekâsını ele vermese gerekir; bu olsa olsa sabrını, yüzünde sürekli tutması lazım gelen gülücük maskesinin ne ölçüde sırıtması gerektiğini gösterir. Sabırlı olmalıyım. Kavmi peygamberi için hem ayakbağı olur hem de onu ileriye taşır. Tanrı çok akıllı olduğu kesin

olan ötekileri onlar kadar zeki sayılmayacak bir kalabalığın başına geçirirken bildiği bir şey vardı mutlaka. Bu, hurda bir arabaya en hızlı atları koşmak gibi bir şey; sonunda ya atlar hurdaya dönüp araba kurtulur, ya da atlar arabayı bırakıp kaçarlar. Şurası bir gerçek: Halk zeki değildir. Zeki olmayan bir topluluğun başına geçmek insanın kendi zekâsını riske atmasıdır. Budalaca sorulara yanıt vere vere bunların her şeyden önemli olduğuna inanılır; insan neredeyse dünyanın merkezini şaşırır. Herhalde öteki peygamberlerin kitaplarını yazmamalarının nedeni bu olsa gerek. Halkın kafasını meşgul eden soruları kitaplarına alma tehlikesini bertaraf etmek için. İşte hızını halkın adımlarına uydurmak bu kadar zordur; ileri gitmemek için bile geri kalırsınız. Şunlara ve tartıştıkları şeye bak. Bence bir tek aptal bin aptaldan daha değerli değildir; ya da bin aptal, hepsi birden tek bir aptal bile etmez. Bunların arasında kala kala düşünme yeteneğim azaldı. Gülünç sorularını ciddiyetle yanıtlayabilmek uğruna kendi özciddiyetimi yitirdim. Sabırlı olmalıyım."

Sahte peygamber düşünmeye ara verdi, çünkü bulaşık yıkamakta olan bir kadın kafasına takılan bir soruya yanıt almak için koşa koşa gelmişti, sabunlu ellerinden su damlıyordu. Heyecanla sordu:

"Tencerenin dışını da içi kadar iyi temizlemeli miyim?"

Mübarek insan vecd halinde uzun uzun düşündü, sonra secdeden doğrularak iyi kadına cevabını verdi:

"Evet, dışı içi oluncaya kadar temizlemeye devam et."

İşte halk buydu; aklına bir soru takılır takılmaz çocukça da olsa hemen en saf hallerle ve hiç düşünmeden gelip sorardı.

"Aslında ben de ötekiler gibi yapsam rahat ederim" dedi kendi kendine:

"Ağızlarını açtıklarında saçmalayacakları kesin olan bir güruhla başa çıkmanın çok kolay bir yolu var. Ötekiler denemişlerdi, ben de deneyebilirim. Gözleri iyice korkutup dehşet hikâyeleri anlatmak. İyi bir cehennem özeti, can sıkıcı durumda kalan her peygamber için eşi bulunmaz bir yardımcıdır. Halk korkuyla siner, böylece sükûnet sağlanır. Onları iyice ürküttükten sonra, düşünmenin dince pek caiz olmadığını çünkü günah sayılacak bazı şeyleri hatıra getirebileceğini söyleyince hangi peygamber rahat etmez? Böylesi bir sessizlik içinde rahat eden peygamber

kendi ulvi işlerine dönerek daha sık bir şekilde Tanrıyla halvet olabilir. Yerdeki ufak tefek ayak işlerini yaptıktan sonra göklere çekilmek gibi. Böylece korkudan tir tir titreyen halk daha az konuşur, daha çok saygı besler. Ama öte yandan şunun şöyle kötü bir yanı var. Halkın ağzını açtığında söyleyeceği şeyin daha da budalaca olması riskinin artması. Çünkü bir aptalı susturduğunuzda ondaki son zekâ kırıntısını da yok edersiniz."

Sahte peygamber böylesi düşüncelerle kendini ağır din işlerine vermişken, kavminin kadınlarının huzura kabul edilmek için kapıda beklediklerini gördü.

Az sonra en ürkek halleriyle birbirlerini iterek girdiklerinde, sahte peygamber, üzerindeki sert hali atmaya çalışıyordu.

Kadınlar çekiniyor, ağızlarını açıp bir şey söyleyemiyorlardı. O mübarek insan daha şefkatli bir tutum takınarak onları konuşmaya, yüreklendirmeye çalışıyordu.

Ve sonunda kadınların konuşması için bir çeyrek saat geçmesi gerekti; sabırla beklemekten yorulmayan o aziz insanın yüzüne bakmaktan da çekinerek hep bir ağızdan sordular:

"Senin bir mabedin olmayacak mı?"

Sahte peygamber hiçbir şey anlamamış gibi onların suratlarına bakıyordu. Sözlerinin duyulmadığına hükmeden kadınlar bir daha sordular:

"Senin bir mabedin olmayacak mı?"

İşte o an sahte peygamber gazapla baktı. Aynı, bir gece ansızın döndüğünde kavmini altın buzağıyla basan Musa gibi. Ve yıldırım çaktığında ışığını nasıl göğün bir ucundan diğer ucuna savurursa bakışlarını öyle savurdu.

Fırtınanın farkına varan kadınlar bu öfkeli hali yatıştırmak için bir koro halinde konuşmaya başladılar:

"Hayvanların ini, insanların evi olur
İnsanların hayvanlardan fazla bir de tapınakları olur
bizim bir tapınağımız olmazsa hayvandan ne farkımız kalır?
Hayvanların da barınağı var ama kutsal değil
Bir evi kutsal kılan, içindeki ateş değildir
onun tapınağa giden yol üstünde olmasıdır

insanlar tapınağa hayvanların ağıla gittikleri gibi gitmez
erkekler, karılarının kocaları, çocuklarının babaları ya da annelerin oğulları sıfatıyla gider
kadınlar anneler, karılar olarak gider
çocuklar ise bir ailenin evlatları olarak
insanlar aile sıfatını bir mabetle kazanır
aileyi kutsal kılan, tapınağın aileye borcudur
hayvanların ailesi yok, o halde mabetleri yok
bizim de mabedimiz olmazsa ailemiz dağılır, ocağımız söner
çünkü mabet insanları aynı yolda yürütür, aynı yola yöneltir
mabetle insanlar aynı yerde buluşur, aynı şeyi paylaşır
mabet yazılı şeyleri göze gösterir, onları yaşanır kılar
o insanların birbirlerini gördükleri aynadır, onda benzerliklerini de görürler
mabet insanları kardeş yapar, insanların farklı olan zamanlarını birbirine denk düşürür
aynı saatte gelir, aynı saatte giderler
mabet aile mutluluğunun garantisidir, çünkü o
kadınların erkeklerini gönderdikleri bir yerdir
mabet hayata yön çizer, mabet olmazsa dünya bir çöl gibi ıssız olurdu
çünkü yolu olmayan her yer çöldür, çöl ise içinde kaybolunan bir yerdir
anneler evlatlarını mabette görerek huzur buluyor
huzurlarını mabedin emniyetine borçlular
işte mabet olmazsa ne huzurumuz ne emniyetimiz kalır
mabet olmazsa gidecek sayısız yol olur ve insanlar bu yollarda dağılarak birbirini yitirir
işte sen buraya gelmeden bir yol inşa ettik
o yol hiçbir yere götürmüyor. çünkü daha tapınak yapılmadı
ev karanlık, çünkü henüz ışığı yanmıyor
eğer bir mabet olmazsa o yol tozla kaplanır, kaybolur gider
ve yaşadığımız yer hayvanların otladığı çayıra benzer
biz hayvan olmak istemiyoruz
bize insanlığımızı ver."

Sahte peygamber gökten başına bir kaya düşseydi daha az sarsılırdı, en azından bunu ilahi bir işaret sayardı. Kendini tutamayarak, "Bunlar göründüğünden de aptal!" diye bağırdı. İçini dayanılmaz bir küçümseme kaplamıştı. Bu halin ona hâkim olmaması için derhal uzaklaştı ve ancak kendisiyle baş başa kalınca huzur bulabildi. Tiksintisini halkın önünde meydana vurmamak için her zaman olağanüstü bir çaba harcıyor, bunda da dikkate değer bir başarı elde ediyordu. Yalnız kaldığında dilediği gibi düşünebilme özgürlüğüne sahip olduğunu fark etti.

"Ne bayağı bir güruhtur şu halk" diye bağırdı:

"Şu benim halim, uçmak isterken yere düşmek gibi bir şey
Demek ki anlamaları için onların diliyle konuşmalıyım
bayağılığın diliyle
ötekiler de öyle yapmadı mı, gözünü korkutmak için halkın diline başvurdular. Bunu ben de yapabilir miyim?
Bu, ışığı görünmeden karanlıktan geçirmeye çalışmak gibi bir şey
kedi yavruları vardır, hareket etmedikçe hiçbir şey onların dikkatini çekmez
halk da böyle, diliyle konuşursa yerde sürüneni bile baştacı edebilir
çünkü o da hareket halinde görünüyor
Ah! Yüksekte olan bir yıldız ise tamamen kıpırtısız görünür
Bu halka bir çoban gerek, peygamberlik fazla gelir
eğer ki peygamber çobanlığa da talip olmazsa
ama bir virtüözün sopasıyla çaldığı boş teneke yine aynı sesi verecektir
delinin önüne hangi ayeti koyarsan koy, o yine bildiğini okur
lokmalarını yutabilsinler diye ekmeğimi ufak ufak doğramalıyım
benim işim bu olmamalıydı
gözlerini kamaştıracağım sandığım elmasımı
ışığıyla kör olmasınlar diye toza çamura bulamalıyım
yüksekten değil daha alçaktan uçmalıyım
benden mabet istiyorlar
ben ki mabet yıkıcı diye yola çıktım
mabet yıkmayı fikrinin temeli yapmış benden mabet kurmamı bekliyorlar
işte halk budur

yeni bir fikir gördü mü ipekli bir elbiseye dadanmış
güveler gibi iş görür
onu bir iskelete çevirmeden kendine benzetemez
çevirir, sonra onu bir iskelet halinde yaşatmayı başarır
bu, bir ölüyü makyajla yaşıyormuş gibi göstermeye benzer
gerçekten ölseydi ne iyi olurdu, işte ölü ama yaşıyor
benden tapınak istiyorlar
oysa bir insanın mabedi kendi vücudu olmalı
onlar mabedi dışarda arıyor, çünkü kendi vücutlarında misafirdirler
işte peygamberlik
halk önce peygamberine inanır
sonra ondan yıktığını bir daha kurmasını bekler."

KUTSAL KİTAPLAR ÜZERİNE

Kavminin ileri gelenleri sahte peygamberin huzuruna çıkarak kitabını ne zaman yazacağını sordular.

"Ötekilerin kitapları hep yazıldı, seninki ne zaman yazılacak?
Halk bu, savaş meydanlarında bile yolunu kaybeder
bir kitabı yoksa öğretini nasıl anımsayacak?
Kitap olmasaydı halk bebek olarak kalırdı
onu bebeklikten çıkarıp yürüten, kitaptır
halkın eline kitabını vermek
körün eline değneğini tutuşturmaya benzer
karanlıkta bir hendeğe yuvarlanmasın
ya da kuzu postuna bürünmüş kurtu, kendi postları içindeki kuzulardan ayırsın diye
kitabını yazmak kavmine sahip çıkmaktır
ötekilerinki hep yazıldı, kitap onların tapuları oldu, özmülkiyeti gösteren
böylece herkesi aynı anda, aynı ölçüde düşündüklerini gösterdiler
mabette din ehline sunulanla mahkemede bir hırsıza sunulan
aynı kitaptır, belki hırsız ona daha çok ihtiyaç duyar
yemin ederken de yemini bozarken de bir kitaba gerek duyulur
kitap yolu çizer ve sofu değneğini rahatça sallasın diye
dinin tüm işaretlerini sıralar
kitap, sürüyü gerçek bir sürü yapar
kitap, bir aptalla akıllı arasında baş gösterebilecek bir ayrılığı önler
en günahkârımız da en dindarımız kadar bir kitaba ihtiyaç duyuyor
Onlarınki hep yazıldı; böylece yalnızca iyi kalpli dürüst insanları değil, mahkemeye düşen hırsızları, yankesicileri de sıkıntıdan kurtardılar.

Sen de bizi sıkıntıdan kurtar."

Sahte peygamber onlara şöyle bir baktı:
"Kavmimde cahil olanları daha çok seviyorum" dedi.

"Çünkü onlar okuma yazma bilmiyor
bir düşmanın bile en tehlikeli yanı, okuma yazma bilmesidir
ben kendi payıma
doğru şeyler bulmak için kutsal metinlere o kadar çok ve sık el attım ki, artık hiçbir kutsallıkları kalmadı diyebilirim."

Sonra şu meseli anlattı:

"Tarlasını ekip biçen kaygısız bir çiftçi vardı
toprağa gereken özeni gösterip onu ayıklamadı
tarlasını bir gün olsun temizleme zahmetine katlanmadı
ekme mevsimi geldiğinde dikkatsizce tüm iyi tohumlarını serpti
sonra gübresini suyunu verdiğinde
bu yararlı şeylerden yalnız iyi tohumlar değil
o zamana dek toprağın altında gizli kalan ve uyudukları için boy vermemiş görünen zararlı kökler de yararlandılar
ve ısırganlar yükselip iyi tohumların fidanlarını yiyip mahvettiklerinde tarla eskisinden de kötü hale geldi
Gübre tarlayı kuruttu, su onu çorak hale getirdi
işte, ahmakların okuma yazma bilmesi bir faciadır
bu, akıllıları, ahmaklığın lehine olarak budalalarla eşit hale getiriyor
bir söz ne kadar zekice söylenmiş de olsa
onu kitaptan okuyan bir budalanın ağzından ihtiyatsızca çıkar
Düşmanlarımız yazdıklarımızı okuyabildikleri için bizi kolayca avlayabilir hale geldiler
herkesin okuma yazma bilmesi kaliteyi düşürmekle kalmadı
yazı yazmayı da tehlikeli hale getirdi
size derim, hasta olmayana asla ilaç verilmemelidir
doğrusu hiçbir dinin kitabı olmamalıydı
en tahrif edilmemiş kutsal metinler bile
insanın kendi kendisiyle olan sıkı fıkılığını tahrif edebilmiştir
hiçbir kutsal düşünce insandaki eksikliğe yama tutturamamıştır
Siz kitapsızsınız, öyle kalın

ben size okuyun demeyeceğim, ben sizi okunur hale getireceğim
bu, okuyup yanlış anlamaktan daha az tehlikelidir
hatta hiç tehlikesi yoktur
sizin kitabınız yok, ben çocuklarınıza kitap değil
sizi bırakıyorum
hali tavrı iyi okunamayan, iyi yaşamıyor demektir
onlar kitaplarını ezberlediler, anın yaşayışını
birbirlerine baka baka tekrar ettikleri bir taklit şekline soktular
gördüklerini değil okuduklarını taklit eden hayata zorbalık eder
ama kitapsız olup kendi evini serin tutan, dünyayı da serin tutar
bir yere ateş taşıyan, onu kendi evini yakan ateşten alıp götürür
okuduklarınızı yaşamayın, bırakın yaşadıklarınız halinizden okunup anlaşılacak kadar değerli olsun demiyorum
anlayan kendini de anlaşılır kılacaktır. Cemaat böyle doğar
onlar birbirlerini hiç görmemiş olsalar da bir bakışla
birbirlerini tanıyan insanlardır
bizde tanışıklık, anlama ve anlaşılmadan doğar
bir de kitaplılar toplumu var
budalalar okuyup yanlış anladıklarını gözleriyle gördükleri bir gerçeğe dönüştürünceye kadar o toplumda kavga ve döğüş eksik olmaz
ayrılığı giderme, akıllıların kendilerini ahmaklarla eşit kılma çabasına döner
herkes kendi anladığının doğru olduğunu iddia eder, kimin sesi yüksek çıkıyorsa onun borusu öter
orada birlik düşüncenin esaretiyle sağlanır, orada susmak fazilettir
orada en dar kafalılar da en akıllıların cennetine gitme şansına sahip olduğundan, en mutlu olan, en dar kafalılardır.
Oysa her insan ayrı bir mihenk taşıdır, hiçbiri şu kadar altını eşit değerde göstermez
Kitaplılar toplumunda cahillik bir meziyet gibi görünür
çünkü cahil orada bir su gibi dibini gösterecektir
ortaya iyi bir örnek koymak gerekseydi
bu, küçük bir çocuk olurdu
o, havanın solunmak, suyun içilmek için olduğunu bilir

su ve hava üzerine tartışmaz
nasıl ki bal yapan arılar çiçekler üzerine kafa yormazsa
hayat kendi kendini yıkayan su gibidir, onda leke kalmaz
ne kadar lekelenmiş olursa olsun insan ruhu kir tutmaz
işte bakın koltuğunun altında ağır kitaplarıyla bir bilgin geçiyor
Bilgine derim; bilgilerin hayata hizmet etmiyorsa cahilleş, öylesi daha iyi
kayan yıldızların bir anlık süresini bir sevinç anına
dönüştüremeyen, hayatındaki diğer tüm anları da yitirmiştir
o kısacık anda dönüştüremeyen, hiçbir zaman dönüştüremez
doğallığı bozan her şey masumiyeti bozar, bizim suç tanımımız böyledir
bizde cürüm, bir çocuk gibi olmamaktır
bir balık olun ve deniz üzerine fikir yürütmeyin derim ben
avcı değil av köpeği olun, öylesi daha iyi
kendinize mürit değil sahip arayın
bir hazine avcısı değil hazinenin kendisi olun
altın aramaya çıkmayın bizzat altın madeni olun
bazıları çıktı, sizi savaştırdı
ne yazık, siz savaşmamalıydınız, sizin için savaşmalıydılar
asıl ganimet siz olmalısınız
Size kitapsızlar diyorum, bundan büyük iltifat olur mu?
Sizin kitabınız yok, şimdi herkes ne kadar anlıyorsa o kadarıyla yetinecek, herkes kendi ürününü toplayacak
kiminin tarlası az ürün verecek kiminin bereketi yere göğe sığmayacak
ama herkesin ürünü birbirine eşit görünecek
bizde eşitsizlik bile adalet üzerine iş görecek
böylece onlarda bir ceza ve zulüm olan
bizde kurtuluş olacak."

VAAT

Sahte peygamber kavminin özellikle bir vaazı bitirdikten sonra kendisine daha dikkatle bakmaya başladığını fark etti. Sanki aç kulakları bir şeyi duymak istiyormuş da duyamıyormuş gibi bakıyorlardı. Kavminin ileri gelenlerinden ikisi huzuruna çıkarak sorunun ne olduğunu açıkladılar:

"Kimisi vaat edilmiş topraklardan söz etti" diye konuşmaya başladılar:

"Kimi bir ülke sözü verdi, kimi göklerin melekutundan dem vurdu
Bilirsin ki halkı göklerin krallığından çok, o krallığın tacı ilgilendirir
Kimisi cennet vaaat etti ve orada onları bekleyen
şaşaalı ganimeti gösterdi
bilirsin ki halk gözleri kamaşırsa daha iyi iman eder
vaat iyi bir yemekten sonra içilen bir yudum şarap gibidir,
olmazsa lokma boğazda kalır, hazım zorlaşır
iyi fikirler sindirim güçlüğüne uğrarsa
bundan mideyi sorumlu tutmamak gerekir
ilham perisi bile getirdiğini bıraktıktan sonra vaat ettiği gibi öpmeden dönmez
işte böyle, güzel kadın öpmezse çirkin olur
komşu yararını göstermezse dünyanın en uzağına düşer
hayırsız kardeş yabancı, dost düşman olur
karanlıkta ışık tutmak yetmez bir de yolun iyice gösterilmesi ve varılacak yerin iyi olması gerekir
Çok hoşuma gitti, ama hatırası yarına kalmazsa bu çok hoş anı ne yapayım? Onu bana unutturmayacak şey, bana bıraktığı şeydir
adresi belli olmayan sevgili, sevgili değildir; insan hiç kendi evinin yolunu şaşırır mı?
İyi fikirler yalnızca bir niyet ifade eder
ama vaat başlı başına bir gerçekleştirmedir
vaat etmeyen, ele silahı mermisiz teslim eder; düşmanın da gerek duyduğu budur işte
ötekiler vaat ettiler, böylece düşmanı zayıf düşürdüler

çünkü vaat edilenin daha hızlı koşacağını, vaadin her atın kamçısı olduğunu biliyorlardı
yerde olana göğü, hayatta olana ölümden sonrayı, denizde olana karayı, karada olana denizi vaat ettiler
iyi de yaptılar, çünkü atış ne kadar serbest ve mesafe ne kadar büyük olursa vaat o denli ciddiyet taşıyor demektir
vaat etmeyen kafa karıştırır, çünkü vaatsiz kalan bir halk daha çok tartışır, tartışma ise kavga demektir
vaat edilen halklar hep daha az soru sorarlardı,
yani daha huzurluydular
vaat etmeyen, halkını yalnızca mutsuz kılmaz
konuşacak iyi bir konudan da mahrum eder
vaat eden ise konuya hâkim olur, kim daha çok vaat ederse onu daha çok dinlerler, böylece en çok o konuşur ve ne isterse onu konuşturur
iyi fikirleri dinlenilir kılan, insanların onları dinlerken sonunda karşılığını görecekleri iyi bir iş yaptıklarını düşünmeleridir
değerli fikirleri dinlemek zahmetlidir, hoş bir anın feda edilmesini gerektirebilir
vaat etmeyen, tembellik ilham eder; çünkü bir hedef koymaz, insanın geleceğini bomboş gösterir
bir düşün, çalışan insan ne kazanacağını bilmezse hiç canla başla çalışır mı?
Vaat etmek, atın sırtına yük yüklerken
uzaktan da arpayı gösterip göz kırpmaktır
atı, sırtı acısa da, sakinleştiren budur
kavmine şöyle bir bak, seni anlamaya çalışmakla ağır bir işin üstesinden geliyorlar, çünkü seni dinlemek dünyanın en zor işidir
öyleyken ellerine geçen hiçbir şey olmayacak
yoksa onlara hiçbir minnet duymuyor musun
ötekiler duyuyordu, duyuyordu ki vaat ettiler
bir düşün, vaatleri olmasaydı, onların ardından gidecek kaç kişi bulunurdu? Ben derim ki, hiç kimse.
Demek ki, vaat, yalnızca peygamberini halkına bağışlamaz
iyi bir kalabalığı da garanti eder
senin onlara vaat edecek neyin var?"

Mübarek insan tehdit kokan ve ancak bir dinsize yakışacak bu sözleri duyunca sarsıldı, öfkeden kıpkırmızı kesildi. Kavminin altın buzağıyla kızdırdığı Musa gibi sendeledi ve asası elinden düştü. İblis görmüş gibi kapkara olmuştu. "İşte, bu benim şeytanım!" diye bağırdı. "Yiyeceğimi elimden alacak olan."

O iki kişi, gözlerine, evine girip de torbasını karıştıran hırsızlar gibi görünüyordu.

O iki adam, sözlerindeki pervasızlık cüretlerini daha da artırmış bir şekilde, "Gökler, bir ülke, cennet, ganimet" diye tekrar ediyorlardı.

"Ya senin, senin verecek bir şeyin yok mu?"

Yolunu kesip boğazını sıkan yankesiciler olsaydı daha az acı duyardı. Azılı hırsızlar gibi orasını burasını yokluyorlardı. Herhalde ötekilerin de düştükleri buna benzer anlar olmuştur.

"Daha vaktim gelmedi" dedi, çıkmak için yüksek bir yer aradı, o acıyla bir duvara bile tırmanabilirdi.

Pervasızlıkları iyice artmış olan o iki kişi:

"Onlarınki de..." dediler, "ama beklerler."

Hemen oradan uzaklaştı ve yüksek bir yere çıkıp halka baktı, çünkü halka ancak öyle bir yerden daha iyi bakılabilirdi. Mütevazı bir şekilde kendini çölde kavminin kızdırdığı Musa'ya benzetiyordu. İnsanları seyretti. Hepsinin gözleri ateş gibi parlıyor, sanki ağızlarından alev fışkırıyordu. Ötekiler bu ateşi kurnazlıkla söndürmesini bilmişlerdi. Böyle bir durumda bir tek vaat, bir kova suyun işini görürdü.

O iki kişinin alacaklarının peşinde olan tüccarlar gibi koşup yetiştiklerini gördü.

"İmanını sağlam tutan, onu emniyetli bir yere bağlar" dedi sahte peygamber, "Gidip onu bir rehinciye bırakmaz; ama vaat eden, kavminin imanını rehin almış bir duruma düşüp kendini borçlu çıkaracaktır. Buna din değil ticaret derler."

Pazarlıkta son derece sıkı ve becerikli olan o iki kişi, "Neden?" diyerek karşı çıktılar:

"Ötekilerin de imanı fazlaydı hediyeleri daha fazla oldu. Üstelik onlar uğrunda savaşılmaya değecek şeyler vaat ettiler. Gerçekte vaat etmeyen bir peygamber akmayan bir musluğa benzer; su için yapılmıştır ama ne hikmetse akıtmaz."

Sahte peygamber: "Onlar göksel olanı vaat ettiler."

İki adam: "Öyle... Üstelik bu, dünya için de bir değer taşıyordu. Ganimeti gökle yer arasında paylaştırdılar; göğün payına cennet, yerin payına iyi ve rahat bir hayat düştü."

Sahte peygamber üzüntüyle baktı, şu meseli anlatmaya başladı:

"Vade tamam olunca
zengin alacaklı yoksul borçlusunun kapısına dayandı
yumruğuyla kapıya vurarak ondan borcunu ödemesini istedi
yoksul borçlu ışığı tutup geldi; dedi ki, 'Yanılıyorsun, daha vade dolmadı'
Zengin alacaklı 'Nasıl?' diye hayret etti, 'İşte senet burada, tarihi de senin imzanın üstünde duruyor, vade bugünü gösteriyor'
Yoksul borçlu 'olabilir' dedi. 'Bu tarih senin zamanına göre doğru ama benim zamanım başka türlü işliyor
Benim zamanımın ayrı bir gidişi var
saatin dolması, günlerin ve ayların geçmesi benim zamanımda göklerin verdiği bir hükümle oluyor
sen zamanını yerde olanın kurallarına göre düzenliyorsun
benim zamanımı ilahi kuvvetler belirliyor
senin saatini yanlışlık şeytanı kuruyor
benim saatimin işleyişini doğruluk melekleri ayarlıyor
Tanrı bana ayrı bir zaman tahsis etti, seninkisi ise başından beri bildik bir takvimin sayfalarından oluşuyor
seni sıradan olanı terk etmeye çağırıyorum, kazandığın kaybettiğinden fazla olacak
göreceksin ki şimdiye dek olan bunca kusur
aslında yanlış olan zamanın bir takvim hatasından ibaret
bu nedenle bu senetteki tarih sana göre, senin zamanına göre doğru ama benim zamanıma göre yanlış
benim takvimim daha vadenin dolmadığını söylüyor.'
Zengin alacaklı bu sözleri duyunca çok kızdı, gidip mahkemeye başvurdu. Bir hakimle gelip adamın itirazlarına aldırmadan neyi var neyi yok hepsini aldı, onu aç açıkta bıraktı.
Sonra aldıklarını sırtına yükledi, götürüp sattı. Kışın sıcak yazın serin günler geçirdi
O zavallı ise o felaketten belini doğrultamadı. Evinin damı çöktü.

Kışın titreten soğuk günlerde dondu, yazın sıcağın ateşiyle cayır cayır yandı.
Sonunda ilahi adelet tecelli ettiğinde
Ölüm ikisini buldu. Ruhları öbür dünyanın kapılarında son mahkeme için beklerken karşılaştılar
Ömrü sefalet içinde sürünerek geçmiş yoksul adamın ruhu feleğin çemberini çevirmekten yorgun, ama huzurluydu.
Zengin adamın ruhu ise telaş içindeydi, panik içinde oradan oraya koşuşturup duruyordu
sonunda geldi, yoksul adamın ruhu önünde yere kapandı.
'Şimdi beni cehenneme atacaklar' dedi
çünkü ben rahat bir hayat sürdüm, sen ise sefil
ben her zevkin tadına vardım, sen acıdan başka bir şey tatmadın
ben ıstırap nedir bilmedim, senin hayatta bir tek mutlu anın olmadı
ben hep güldüm, sen ağladın
neşe benim yemeğimdi, onunla doydum
oysa keder seni hep aç bıraktı
zengindim mutluydum
dünyanın çektiği acılara aldırmadım, sadece keyfim için yaşadım, dilencinin çanağına bile ayağımla bastım geçtim
gözyaşı bana içkimden daha anlamlı gelmiyordu, gözlerim gözyaşını hiç tatmadı, sen ise ondan başka içecek bir şey bulamadın
şimdi beni cehenmeme atacaklar, seni cennete
ah bari bana şefaat etseydin
zamanlarımız ayrı biliyorum
ama işte senin zamanın benimkini geçti
ben sonsuza kadar yanacağım, sen ateşten uzak olacaksın
senin zamanın seni kurtardı
beni mahveden benim zamanım oldu, takvimim yırtıldı.
ve senin takviminin ilk sayfası benimkinin son sayfası oldu
şimdi şefaati bile senden değil ondan diliyorum
ama beni duymayacak kadar bana uzak
bana ateşin hararetiyle yaklaşıyor,
konuştuğunda onun sıcaklığıyla konuşuyor
senin takviminin ve zamanının ilahi hükmünden söz ediyor

ah benim saatim durdu artık çalışmıyor,
çünkü şeytanım beni terk etti
ama senin zamanın seni sonsuza taşıyor'
Zengin adamın ruhu öyle dedi, yere çöküp iki büklüm oldu. Kaçınılmaz bir şekilde ateşe atılmayı bekliyordu.
Hem borçlu hem yoksul olan adamın ruhu ise hiç kıpırdamıyor, Tanrının seçilmiş kullarına yakışan bir asaletle hiç konuşmadan ona bakıyordu.
Nihayet son yargı mahkemesinin kapısı açıldı, haberci olduğu anlaşılan aziz bir melek elinde taşıdığı günah defterleriyle göründü.
Daha ateşe atılmadan yanmaya başlamış zengin, zengin olduğu kadar da bedbaht adamın ruhu kendini meleğin ayaklarının altına atıp yalvardı. 'Dünyada tatmadığım acıları şimdi tadıyorum' diye çırpındı, bir yandan da o aziz toprağın şerefiyle kendini yerlerde sürüyüp duruyordu.
'Ah' diye tekrar ediyordu. 'Ah keşke onun zamanına göre hareket etseydim, benim zamanıma göre değil, şimdi cennette olacaktım'
Aziz melek,
'Tanrı adildir. Herkesi kendi zamanına göre yargılayacaktır' dedi.
Yüce Tanrının hazır olduğu haberi verildiğinde o tövbe kapısına düşmüş ruhlar ellerine günah defterleri verilerek teker teker içeri alındılar.
Zengin adamınki öyle kalın ve ağırdı ki, güçlükle taşınabiliyordu. Hem defterini hem ıstırabını zorlukla taşıyan o bedbaht ruh, sanki o ağırlık altında ezilerek ve yerlerde sürünerek yürüyordu.
Yoksulun defteri ise incecik, ipekli bir kumaş gibi şeffaf ve yazısız görünüyordu. Bir tüy gibi hafifti ve o şanslı ruh yürürken ona eşlik eden melekler yumuşacık sesleriyle adımlarının tatlı ahengine uygun ilahiler söylemekten kendilerini alamıyorlardı.
Duruşmalar umulandan daha kısa sürdü ve işini her zaman olduğu gibi çabucak gören Yüce Tanrı aldığı kararı meleklerine tebliğ etti ve hüküm açıklandı.
Dünyadayken zengin olan adam kendi zamanı ve takvimine göre doğru olanı yapmıştır. Masumdur. Yaptığı her şey uygun ve yeterlidir. O takvimine tümüyle yaraşır bir şekilde davranmıştır. Cennete gidecektir.

Dünyadayken yoksul olan kendi göksel takvimine göre yargılanmış ve kendi zamanına göre yapması gereken birçok şeyi tam ve gerektiği gibi yapamamıştır. Takvimi açısından bakıldığında yaptığı şeyler kusurlu ve eksiktir. Suçludur. Cehenneme gidecektir.
Mahkeme aynı kusurdan ikisini yargıladığında bile, zamanlarına göre hüküm verdiği için, yoksul olana zengin olandan daha çok ceza vermişti. Sonuçta zengin adam dünyada yaşadığı tantanalı zevk hayatını sürdürmek üzere cennete yollanırken dünyada hep acı çile çekmiş yoksul adamın ruhu da ıstırabını iyiden iyiye sonsuz kılacak cehenneme yollanıyordu."

Sahte peygamber sustu ve sözlerini anlamakta zorlanan o iki kişiye hor görür bir halle bakıp konuşmasını sürdürdü, "İşte böyle, açlık şeytanı insanın elinde kalan son yiyeceğini de elinden alır" dedi:

"Ama dünyanın eşitsizliği daha başka temeller üzerinde yükselir, demek ki benden vaat istiyorsunuz.
Size derim, benimle elinizdeki bile emniyette değildir
ben yapıcı değil yıkıcıyım, onların diktiğini devirmeye geldim.
ben size vermeye değil sizden almaya geldim
görevim, ötekilerin yaptığı tüm vaatleri geri almak, hepsini boşa çıkarmaktır, değil ki ben size vaatte bulunayım
ben iptal etmeye geldim
ve vaat ettikleri her şeyin üzerini çizmeye
benim bir vaat edici değil de bir vaat bozucu olduğumu daha görmüyor musunuz?
siz benden almaya değil
elinizdekini benden korumaya bakın."

KÖR

Bir kör sahte peygamberin yoluna çıktı. "Öteki, tüm körlerin gözünü açmıştı; sen de benim gözlerimi aç" dedi.

Sahte peygamber durdu, ona baktı; uzun uzun düşündükten sonra köre vazetmeye başladı:

"Şeytana karşı koymak güçtür
Çünkü şeytan insanı çağırır
şeytan, kadının adamı yatağına çağırdığı gibi çağırır
şeytanın sesiyle çağrılan
acıkmış olanın bir sofraya çağrılması gibi çağrılır
su sesi susamış insanı kendine nasıl çekerse
şeytanın sesi çağrılan için öyledir
şeytan karanlıkta durur, aydınlıkta olanlara seslenir
şeytan bir çağırdı mı insan tepeden tırnağa kulak kesilir
gitmemek gitmekten daha güçtür
suyun akmaması suyun doğasına nasıl tersse
işte, şeytan sesine öyle doğal bir hava verir
gidiyorum demek, hayatın dalgasına kendini kaptırmaktır
gitmiyorum diyen, zamanı tersine döndürür
denize düşüp de kıyıya vurmamak olur mu?
O deniz ki her nesneyi dalgasının tepesine astığı köpüğe çevirir
şeytan bir çağırdı mı insanın kanı tuzlu sulara çevrilir,
eti bedeni köpük köpük olur
varlığı öyle dağılır ki bunu önlemeye çalışmak
kendi kendini yemek demektir
şeytan çağırır ve en kuvvetli görünen bile şöyle der:
karşı koyacak gücüm yok ama teslim olacak gücüm de yok
şeytan hep karanlıktadır, bu yüzden seslendiği kişinin gözü görür mü görmez mi bilmez

işte bu, şeytanın zayıf yanıdır
şeytanı ancak bununla boynuzundan yakalayabiliriz
bu, şeytanın salladığı kuyruğudur
yakalanacağını bilmeden özgürce sallar,
çünkü şeytanın özgürlüğü kuyruğunda birikmiştir
İşte... Şeytanın özgürlüğü, kuyruğunu ne kadar sallayabiliyorsa o kadardır
ama sesi daha fazla bir sonsuzluk vaat eder
şeytan en fazla çağırabilir, bu onun doğası gereğidir
erkek geyiğin çiftleşme mevsimi geldiğinde vazifesini hatırlaması gibi, ya da kuşun yuvasını kurması, bir dala konup ötmesi gibi
Şeytan çağırır ama kimi çağırdığını bilmez
karanlıkta durur, aydınlığa bakar, ama göremez
şeytan da kördür. Kör olmasaydı her önüne gelene çengel atmazdı.
ama sesine her şeyi biliyormuş ve görüyormuş gibi bir hava verir
bu yüzden şeytanın çağrısına karşı koymak daha da güçtür
bir körün görmeye direnmesinin güç olacağı gibi
bir sağır duymaya direnebilir mi?
Şeytan kördür
Bir körün bir körü çukura düşürdüğü şimdiye kadar görülmüş değil
aslında kör olmak bir fazilettir
şeytanın çağrısına uyan bir kör görülmemiştir daha
bu yüzden beni durdurmakla yanıldın
ben körün gözünü açmıyorum, aksine
ben görenleri kör etmeye geldim
çünkü bu daha da zordur
kör olmayan karanlıkla aydınlığı seçebilir
böylece şeytan çağırınca hangi yoldan gideceğini bilir
ama kör olan gitmeye kalksa
şeytan ondan kaçar
hem karanlıkta olan karanlığa neden gitsin ki?
İşte benim vazifem: Görenlerin gözünü kapatmak."

SAHTE PEYGAMBER FAHİŞEYE VAZEDİYOR

Bir fahişe günahtan kurtulurum umuduyla geldi, sahte peygamberin önünde diz çöktü. "Öteki bir fahişeyi çamurdan çıkarmıştı" dedi. "Ama çamurdan çıkarmak yetmez, ruha bulaşan kiri de temizlemek gerekir. Ben işte ruhumu önünüze saçıyorum" dedi ve beklemeye koyuldu.

Sahte peygamber ne diyeceğini bilemedi, düşünür gibi oldu.

Fahişe ise onun bu derin düşüncelere dalmış halini görünce umutsuzluğa kapılıp yerinmeye başladı. O zaman sahte peygamberin aklına yüksek ahlak sahiplerinin bu önemli konuda vaaz ettikleri geldi. Bir hayli çoktular, onları söyleyip tekrar etmeye başladı.

Peygamberlerin, akıl ve irfan sahiplerinin, mabetteki amansız vaizin ve ahlakın en iyi bilinen öğreticilerinin sonu gelmez tavsiyeleri inciler halinde fahişenin önüne saçılıp göz kamaştırdı. O yüksek tavsiyeler çıngıraklı sesler çıkararak fahişenin kulakları dibinde bir bir çınlıyordu.

Sahte peygamber yarattığı etkiyi tam görmekten çok hoşnut olmuştu. Bu etkiden kendisi de nasibini alsın diye, zengin adamı çağırıp fahişenin yanında diz çöktürdü, sonra ikisine birden konuşmaya ve ağızlarını her açtıklarında bu konuya değinmeden edemeyen yüksek din sahiplerinin öğütlerini altın ve gümüş saçar gibi onlara saçmaya başladı.

Bir süre sonra, vaaz, insanın uykusunu getirecek şekilde uzayınca fahişenin ruhunda bir gevşeme oldu, bir gözüyle sahte peygamberin mübarek varlığını izlerken öteki gözüyle kendisine kaş göz işareti yapan zengin adama bakmaya başladı. Sahte peygamber ise kendini verdiği o uzun, bitmek bilmez öğütlere kaptırmıştı.

Daha sonra bu işi yapanlara verilecek korkunç cezalara geldi sıra. Sahte peygamber ötekilerin dediği gibi bu günahı işleyenlerin cehennem ateşinde diri diri yakılacaklarını en ince ayrıntılarıyla anlatmaya başlamıştı. Yüksek din sahiplerinin dillerine doladıkları o ce-

zaları onların yaptığı gibi ballandıra ballandıra zevkle anlatırken birden fahişeyle zengin adamın kaş göz işaretleriyle aralarında anlaşmaya çalıştıklarını gördü. Çok kızdı ve gazaba geldi. Herhalde ötekiler de olsa aynı şekilde sinirlenirlerdi.

Vaazın etkisizliğinin suçunu zengin adama yükleyerek söylenmeye başladı; bu, her ne kadar fahişe lehine bir durum yaratmıyorsa da, önünde diz çöktüğü o kutsal kürsü adına kıpkırmızı kesilmişti.

Zengin adam kendini çabucak toparladı ve "Ateşten mi söz ediyordunuz?" diye sordu:

"Haklısınız. Ama şeytan bu.
Yemeğini hep kısık ateşte pişirir.
ve yavaş ateşte oldukça acaba pişmeyecek bir nesne var mıdır?
işte böyle, ne yapalım ki elden gelen bir şey yok
Tanrının ateşi yakıp kül ederken
şeytanın ateşi pişirip olgunlaştırıyor
en berbat görünüşlü bir meyveye bile lezzetli bir tat veriyor
kötü niyetli hain şeytanın yöntemi bu
onun tüm zaferleri şu kurnaz metoda dayanır
o ittiği anda geri de çeker
böylece zavallı kurbanının başını döndürürken
başarılarına bir yenisini daha ekler
şeytan öyle kurnazdır ki
rab meleklerinin arasında onların işini de üstlenir
bunu her durumda uyandıracağı pişmanlığı azaltmak için yapar
böylece melekler insanı kutsal eteğinden tutarken
o onu saçlarından yakalamayı tercih eder
şeytanın da bir cehennemi var, ama onun ateşi bir mum alevi kadar ya var ya yok
kurnazlıkla kısık tutulmuş o fırında
en sert etler bile zamanla yumuşar
ve evetler hayıra
hayırlar evete dönüşür."

Sahte peygamber çok köpürmüştü, gazapla fahişeye baktı.
Günahkâr kadın tir tir titriyordu. "Oh" dedi;

"Sizi can kulağıyla dinliyorum canım kurtarıcım
ama tek kulağımla
çünkü ötekiyle de şu yanımda duran sefil adamın
fiyat diye öne sürdüğü paçavraları işitmek durumundayım
aynı anda ikinizi de çok iyi duyuyor ve anlıyorum
çünkü biz zavallı fahişeler
ahlaklı bir tavsiyeyi de iyi bir fiyat önerisini nasıl karşılıyorsak
öyle karşılarız, hararetle ve kucak açarak
işte, bir kulağımla sözlerinizi ruhuma akıtırken
öteğiyle de bu aşağılık adamla iyi bir fiyat üzerinde
anlaşmaya bakıyorum
söyleyin yüce efendi bu yaptığım günah mı?
eğer günahsa yüce rab bizi boşuna mı iki kulakla yarattı?
Öyle ya, eğer kurtarıcım beni içine yuvarlandığım bu bataktan kurtaramayacaksa
beni kurtarılamamaktan kurtaracak olan da
şu yanımda duran, alçak ama çok zengin adam oluyor
oh rabbin muazzez elçisi, asil ruhlu adam, eşsiz kurtarıcı
eğer biraz zengin olsaydın beni daha kolay kurtarırdın
kalbi zengin ama geri kalan her şeyi yoksul olan adam
sözlerinin altınından başka, gözlerimi kamaştırmak için öne süreceğin ne var?
Bakışlarım kamaşıyor, ama bir kör olmadıkça
kim rabbin yaktığı ışıklarla bir melek gibi
hep bir parlaklık içinde kalmak ister
işte, açlık şeytanı kapıya vurmaya başlayınca
o nur yüzlü meleklerin okuduğu ilahiler ne kadar yüksek sesle çıkarsa çıksın, kapıyı açmaya ilk koşup gelen
iblisin boynuzlarıyla çektiği arabada oturan bu alçak adam oluyor
beni en kısa yoldan saptırıyor
o yüce rabbin bizi çekmek için uğraştığı o uzun
doğruluk yolundan çok daha kısa bir yoldan
sanki insan bir adımda da ona erişebilir
sevgili kurtarıcım, sizi can kulağıyla dinliyorum, ama bir tekiyle ötekiyle de şu herifi.

Çünkü ben, beni ucuza kapatmaya çalışan bu adama çok pahalıya mal olup rabbi utandırmamaya çalışıyorum
Hem siz beni kurtaramazsanız o kurtaracak
bu yüzden yanımda sabırla bekliyor ya
rabbin aziz kulu, ruhta yoksul olduğun kadar başka şeylerde de zengin olsaydın benim hiçbir kaygım olmazdı
ama olsun, şu anda sözlerinle kendimi bir tahtta oturmuş gibi hissediyorum
aslında öğüt dinlerken biz fahişelere hep böyle olur, kendimizi tahtta hissederiz.
konuş ey aziz kurtarıcım, en düşkün insanı bile yüce din yoluna çevirmekten geri bırakmayacak o tılsımlı sözlerini ruhumdan akıt
rabbin ahlaklı davranışını telkin eden o tavsiyeleri düştüğü yeri yakarken, ateşinden yükselen sadece güzel misk kokuları oluyor ve ruhum bir buhurdanlık gibi tütüyor. Kendimi münzevinin ibadet için seçtiği sakin, ulu bir köşe gibi hissediyorum
konuş, seni dinliyorum ey muazzez ve yüce ruhlu insan
şen de devam et, alçak herif o fiyata olmaz, parayı arttır
bir paçavra satın almıyorsun, altına serilecek olan pırıl pırıl kadife bir kumaş. Haydi bakalım biraz daha çık, o paraya olmaz, sadaka veriyor değilsin. Benim en kötü günümdeki ücretim bile o kadar ucuz değil, kasaptan et almıyorsun aslanım, haydi çık çık
oh rabbin seçilmiş kulu, yüreğime iki kanat taktıran konuşmana devam et. Bir kelimesini kaçırsam hazinesinden en değerli parçayı kaybetmiş biri gibi üzülürüm. Sözlerin kirlenmiş ruhumu yıkayan su gibi çağladığında, dünya hayatı temiz bir perde gibi gözlerimden aşağı iniyor. Orada hayatımda tek bir leke kalmayıncaya kadar mucizenle her şeyimin yıkanıp arındığını görüyorum.
Oh konuş konuş...
Sen de devam et alçak herif, kuruş kuruş artırdığına bakılırsa pintiliğin bu işi gözünde çok değersiz gösteriyor; haydi bakalım, boynuz taktırmanın tarifesi bu kadar değil, ama karının sana taktırdıklarının yanına sen de karınınkileri istemiyorsan o başka. Boynuzluyken boynuzlunun kocası olma şerefine ereceksin fena mı?

Eee cimriliği bırak, ödediğin her kuruşu fazlasıyla alacaksın, cüzdanının boşaldığından daha çok dolduracağım seni, akmak için artık hep bana geleceksin.

Oh sen değerli insan, canım kurtarıcım, servetini servetim kıldın, ruhumun pasını giderdin, öyle parlıyorum ki, artık umudumun ışığı hiç sönmez. Sen tacınla tahtını saltanatımın beşiği yaptın, beni en yükseğe çıkardın. Ama aziz insan hep orada kalacak değilim, çünkü insan oraya zahmetle çıkar, bir çırpıda iner. Ruhun doygunluğu bir anlık zevktir; açlık hissi veren hevesler, rabbin kutsal ekmeğine dadanan kurtlar, böcekler gibi iş görür.

Devam et pinti herif, böyle kuruş kuruş artırdığına bakılırsa seni daha çok dinleyeceğim demektir. Ben ağzımla da iyi iş görürüm, dudaklarımın ateşiyle kanını bir kaynattım mı, dilim becerikli fırıncının küreği gibi gider gelir. İstersen o ateşin üzerine de akıtabilirsin cicim, tabii parasını ödemen şartıyla, çünkü bedavaya gelmeyecek kadar kıymetlidir., Seni öyle bir emeceğim ki, damarlarında akan kanın seni bir çağlayan gibi boşaltacak o sert noktada toplanacak. Haydi bakalım buna ne diyorsun, bu arsız fahişe az para eder mi?

Siz de eşsiz kurtarıcım siz de devam edin, hikmetleriniz karşısında kalbim aç bir kuşun gagası gibi size doğru açılıyor, sözleriniz ekmek gibi soframa doğranıyor, bu benim günlük yiyeceğim, artık aç kalmam, çünkü siz ruhumu doyurdunuz. Devam edin, ikiniz de devam edin. İkinizi çok iyi duyuyorum.

Oh, insanın böyle iki kulaklı olması rabbin bir lütfu!"

Sahte peygamber, fahişedeki bu kavrayış gücüne çok şaşmıştı.

Bunu onda bir tarafından bozulmaya başlamış ilahi kuvvetin bir belirtisi saydı ve zengin adama dönerek konuşmaya başladı:

"İnsanın kendine en nankör duygusu, utanç duygusudur; çünkü çok kısa sürer. İşte seni bu kurtaracak" dedi. Ardından fahişeye vaaz etti:

"Git ve fiyatını yüksek tut
bir fahişenin fiyatı, onurudur
o, onurunu fiyatıyla belli eder
git, namusunu kurtaramadın
bari onurunu kurtar."

ALMAK ÜZERİNE

Sahte peygamber, kavminin tadını alınca ondan bıktı, yeni fikirler bulup söyleyemez oldu.

Bir gebe kadın gibi köşesine çekildi. Ruhunda gizlediği sıkıntıyı büyümeye terk etti. O yalnızlık içinde ondan devedikeninden üzüm koparmak ister gibi değişik ürünler elde etmek istiyordu.

Bu arada esin kuşu aç kalınca onu bırakmış, daha yüksek bir yerde tünemişti. O ise hayıflanıyor, kendi kendine şöyle diyordu

"Lezzetim daha tam olgunlaşmadan tadını yitirdi
oysa kendimi iyice yüklü hissediyordum."

Yaptığı baldan kanatları birbirine yapışmış uçamayan bir arı gibi, o da kendi balıyla ağırlaşmış, kımıldayamıyordu.

Her sabah çiçeklerin yapraklarında bulunan ve tazelikleri geçer geçmez yere damlayıp yok olan şebnem taneleriyle beslenen esin kuşu, çekildiği yüksekliklerden ona nankörlükle bakıyordu.

O kuşun gururlu haline bakıp dedi ki:

"Aşk bencillikten vazgeçmek
ve nankörlüğe evet demektir
Aşk bir ateştir, âşığını üzerinde oynamaya, dans etmeye çağırır
orada iyi dansedemeyen âşık, iyi âşık değildir."

Esin kuşu, bu iltifat üzerine daha da kurumlu bir hal takındı. Sonra daha yükseklere uçup, onu iyiden iyiye terk etti

Kavminin insanları ondaki bu hali görüyor, bir anlam veremiyorlardı. Ya da kendilerine göre buldukları nedenler onda tiksinti yaratıyordu.. İyi niyetli de olsalar basitliklerini açığa vuran halleri onda bayağılığa karşı geliştirdiği tahammül sınırını zorluyordu.

Esin kuşunun yükseklerde fettan bir halle daha başka yalancı vaizlere kur yaptığını görünce canı iyice sıkıldı. Bıkkınlığını meydana vuracak bir hareket yapmamak için, yanına kimsenin girmesini yasakladı.

"Yalnızım; köklerini zorlayan bir ağaç gibi kendi altımda eziliyorum. Yükümü ağırlaştıran, hasat mevsiminin gelmiş olması" diye düşündü.

Olgunlaşan meyvelerinin yapışkan kokusu ve şekeriyle yaprakları dallarına yapışmış bir incir ağacının, rüzgârla eğilip bükülürken zorlanması gibi, o da gövdesini ruhuna uydurmakta zorlanıyordu. Dedi ki:

"İşte, bıkkınlık ve içe kapanma yaratıcı ruhta bir filizlenme evresidir. Hasat mevsimine denk düşen bir filizlenme
Orada olgun meyveler toplanırken,
bir yandan da yeni tohumlar ekilir
ekilen tohumun ne vereceği bilinmez, bu yüzden yaratıcı bir ruhta çalı çırpı da kendini güvende hisseder
Çiftçi bile ektiği tohumun ne olduğunu bilmez, yalnızca eker.
Kimi tohum boş bir diken verir, kimi ise bir fikir sümbülü
Bu yüzden yaratıcı bir ruhta hiçbir şeye dokunulmaz, yaratıcı bir ruhta orak işlemez. Gül de zakkum da aynı şekilde büyür.
Hasat mevsimi geldiğinde bağın çiftçileri gelir, herkes kendine göre olanı toplar
Kimi sadece gülleri götürür
Kimi ise kaba otları, çünkü onların gözüne bir gül bahçesine baktıklarında bile dikenden başka bir şey görünmez."

Kendini, ruhunda koparılmamış duran çiçeklerle terk edilmiş gibi hissediyordu.

Bahçesine girenler, ilk göze çarpan ne varsa hepsini alıp götürmüşlerdi. Hatta kaba otlar bile bu şereften payını almıştı. Ama biraz daha fazla zahmet gerektiren çiçekler daha yerinde koparılmamış duruyordu. Sanki dallarında çürümeye terk edilmişlerdi.

Bir incir ağacını gelecek mevsime hazırlayan, nasıl ki incirlerinin koparılmasıdır, o da bu fikir çiçekleri koparılmadan yenilerini veremiyordu.

Bir hırsız orta halli bir adamın evine girer, gizlice kilitli kasasını açar, orada açıkta ilk gördüğü az ve orta kıymette ne varsa hepsini alıp götürür. Ama en değerli olanlar iyice saklandıkları için onları görmez; böylece o orta halli adam eskisinden de zengin olur.

Sahte peygamber de kendini öyle hissediyordu

Kendini sütünün hücumuna uğramış bir anne gibi hissediyordu.

Kendini mücevherleri için değil de sanki o mücevherler tarafından soyulan şaşkın biri gibi görüyordu.

Sepeti öylesine doluydu ki, ağladığında bile gözünden yaşlar değil yapraklar dökülebilirdi.

Ruhta olgun bir meyve, bir kezzap tanesinin ette iş görmesi gibi çalışır. Bereketinden usanan verimli toprak gibi ürün veriyordu, ama toplayanı yoktu. Bir kısırın bakışlarıyla karşılaşınca kendini iyice belli eden gebe bir kadının karnı gibi şişmişti. Kavmini bir kısıra benzetiyordu. Ne veriyor, ne de almasını biliyordu. Dedi ki:

"Almasını bilen, veren için ne bulunmaz bir nimettir
Böylesi için insan kendini feda edebilir
çünkü almasını bilen var etmesini de bilir
Veren pek çok ama alabilen az
verenden almak doyurmanın en üst şeklidir
Kendini bir meyve bahçesi gibi veren, alacak olanı, sanki o bahçenin sahibiymiş gibi karşılar.
Kim ki, almasını bilir, o bir peygamberi ateşten kurtarır
Bir peygamberi çarmıhtan ancak almasını bilen indirebilir
Vermek değil alınmak bir ihtiyaçtır.
Alınmak, ruhun hasat mevsiminde devşirildiğini görmesidir
Nasıl ki kazılan bir tarla daha verimli olur
ve meyveleri koparılan ağaç daha çok ürün verir
işte böyle, kendisinden alınan daha bereketli olur
kendisinde olan vermek ister, o
budanmayı bekleyen bir ağaç gibidir.
Ondan alınınca dallar budanmış olur
Bunun tersi, çürüyüp leşe dönmedir
Kısır bir ağaç gibi olanlar hep öyle kalırlar
Ama ürünü bereketli olan toplanmadan kalırsa
böceklerin kurtların hücumuna uğrar
böylece krallara layık olabilecek bir sofra
leş kargalarına kalır
çürüyen bir gül artık bir gül gibi kokmaz

koparılmadıkları için ağacının dibine düşen meyveler
onun kökünü yiyip bitiren kurtları hasıl ederler.
Bu, ağacın ölümü demektir
İşte bu yüzden, almasını bilen hayat da kurtarır."

Sahte peygamber bu yükü taşımayacağını hissediyordu
Yalnız kaldığı yerde, ruhunu tıka basa dolduran ağırlık altında ezilerek bağırdı; sesini duyan olmadı, çünkü alacak hiç kimse yoktu.
"Ah! Kalbimin vermek istediğinden beni kurtaracak kim var?" dedi.

"Sevgim yola hazırlanan bir yolcu gibi, benden alınacak
olanlar arasında hareket saatini bekliyor
Ah, benden bir alan bin almış olur
Beni alan daha bilmediği pek çok şeyi de almış olur.
Ruhun askerini teslim almış
dünyayı benimle zapt etmiş olur
Beni alan başka her şeyi kaybetmiş, beni kazanmış olur
Beni alan benden alır, onu bana katar
Ah, beni al demek, benden al ve kurtar demektir
Beni alan bana kendini katar
Beni alan mayayı hamura ekler gibi beni kendine karıştırır
Aşkım hamurun mayalanması gibi işler
Zaman bende hep aşkın lehine çalışır
Benden alan beni alır ve zamanın hükümdarı olur
Ölsem bile senin kollarında doğacağım ey beni alan."

"Al kalbimi tahtın yap" diye devam etti sahte peygamber:

"Ben senin ayaklarının dibinde yerde oturacağım
Krallığının uyanık bekçisi olan ben, sultanım
ayaklarının ucuna saçtığım hazinemin en değersiz parçası olarak sana kendimi sunacağım
Işığı, gözleri ne kadar parlayabiliyorsa o kadardır
o gözler ki, sana bakmaktan kıpkırmızı kesilmiş, başka hiçbir şey görmüyor
Ah bin gözüm olsaydı, onlar yine de seni seyretmek için bana yetmezdi

işte ruhumda açılan yeni gözler bakışlarımın açlığını doyurmaya yetmiyor
ben ki, bir ziyafet sofrasında, kral yemekleri arasında açlıktan öleceğim.
Al beni, beni ancak bu doyurabilir
Suya bile atsan, aşkın beni susuzluktan öldürür
Ah artık gözyaşlarım teselli ediyor beni, bana artık ancak onlar acıyor
Al beni, benden hiçbir şey geriye kalmayıncaya kadar al
bir zerre bile kalsa, bu, aşkım için utanç hanesine yazılacak bir şey olurdu
o tek zerre gerçek âşıklar arasında beni hırsızlıkla damgalardı
Al, ne varsa hepsini al
Dön, gel ve sanki kendinin olan bir şeyi alıyormuş gibi al beni
Altınım senin elinde yakut kesilir
Bedenim kolların arasında elmas gibi parlar
Ben senin mücevherinim ey kuyumcum, gel ve örsünle işlemek için teslim al beni
ışığımı meydana çıkarmazsan bir karanlığım ben
beni takmazsan bir kömür parçasıyım
kolların arasında sana benden çok yakışacak ne var?
Ah her gün al beni, bedenim alınmakla yere serilir
gökten toprağa atılmış gümüşten bir kalp gibi
rüzgârın ağaçtan savurduğu olgun bir incir gibi
öylesine tatlıdır ki balının havada bıraktığı izler
görülebilir sanki
işte ben bu kadar tatlıyım,
hasat mevsimi beni böylesine olgunlaştırdı."

SAHTE PEYGAMBER RABBİN TAHTINI BOŞ BULUP OTURUYOR

Sahte peygamber artık bulunduğu yeri beğenmez oldu, kendine daha yüksek bir yer aramaya başladı. Gözünü yukarılara dikti, orada kendine daha yaraşır bir yurt arıyordu. "Kimi zaman krallara tac verilir, kimi zaman ise krallar taca verilir" dedi. Bu sözü, layık olup olmama bağlamında söylemişti.

Artık kendini beğenmiyordu. Söyleyişi ona ruhsuz görünüyordu. Sözleri, bir aynanın tozlanıp bulanık göstermesi gibi parlaklığını yitirmişti.

İstediği belliydi: Yüksek fikirlere yaraşır daha güzel söyleyişler; altını gümüşten ayırır gibi, alışılmış sözleri alışılmamış olandan ayırmaya yarayacak yeni bir anlatım tarzı.

Kendi kendine şöyle dedi: "Daha yükseklere çekilmeliyim. Fikirlerimin olgunlaşması ayaklarımın altındaki basamağı daha da yükseltiyor. Yukarılardan konuşmalıyım. Gövdem ayaklarımın bastığı toprağa uygun hareket ediyor. Bunu kırmak için esin kuşumu izlemeliyim."

Artık gözü en tepedeydi. Bakışlarını dikip beklemeye koyuldu. Kendisini bir hamlede o yüksekliğe çıkaracak uygun bir ortam, boş bir an kolluyordu. Esin kuşu ona layık, en yaraşır yeri bulmak için fıldır fıldır dönüyordu. Buldu da. Bu, rabbin tahtıydı.

Esin kuşu gözlerine kestirdiği o yeri gagasıyla işaret ettiğinde, sahte peygamber "İşte muradıma erdim" diye içinden geçirdi.

Sonra fark etti ki, rabbin tahtı boş duruyor. Bir hırsızın gözü önünde unutulmuş bir mücevher gibi. Böyle bir durumda kim olsa yalanırdı.

Gözünü diktiği o yeri kimseciklere kaptırmadan oraya çıktı, hiç kimseye sormadan sanki kendi rahat yastığına oturuyormuş gibi kurulup oturdu.

Kuşlar nasıl ki yuva yaparken ağacın fikrini sormaz, izin almazsa, o da danışması gereken yerlere danışmamıştı.

Sonra o tahta hep kendisinin olmuş gibi büyük bir rahatlıkla gidip gelmeye başladı. Bir saksağanın bacasına yuva yaptığı evi, kış gelmedikçe kendisininmiş sanması gibi.

Orayı kendi evini kullanır gibi kullanıyor, o tahta her şekilde ve her pozisyonda oturuyordu. Bir boy büyük geldiği için rahatça yan yatabiliyor, ayaklarını altına toplayarak oturabiliyor, tüm bunları büyük bir doğallıkla en masumane biçimde yapıyordu. Ama bazen insan yanı ağır basmıyor değildi; değerli taşlarla dolu bir hazineye yuva yapan tavuğun arada bir darı ambarı düşlemesi gibi.

Bir gün, yine oturmuş can sıkıntısıyla oflayıp puflarken tuhaf bir düşünceye kapıldı: "Böylesi bir tahtta oturuyorum ve hiçbir itirazla karşılaşmadım. Gelip giden de yok. Bu benim bu yeri hak ettiğimi mi gösteriyor acaba?"

Sonra böbürlenerek kendi kendine konuşmaya devam etti. "Böylesi bir yükseklikte böylesi bir yer yanlış ellere düşmeyecek kadar değerlidir" diye düşündü gururla. "Burası sakın benim için özellikle boş bırakılmış olmasın. Belki o, benim geleceğimi duyunca kendi yerini bana bırakmak için çekip gitmiş olabilir?"

Böyle düşünerek zevk içinde kendinden geçmişti ki, ansızın bir çığlık attı. Çünkü gurur şeytanını kucağında oturur görmüştü.

O, rabbin tahtında kucağında gurur şeytanıyla oturuyordu.

"Defol!" diye bağırdı. Sonra irkilerek sordu: "Buraya nasıl geldin?"

Boynuzlu olmasından çok, insanlara da bir boynuz taktırmasından ötürü rabbe hep azap vermiş olan iblis, iğrenç bir halle sırıtarak, "Sen çıktığına göre ben de çıkarım. Sen burada oturuyorsan ben de otururum" dedi.

Yere zıpladı ve ayaklarıyla basarak kirlettiği o kutsal mekânda bir aşağı bir yukarı yürüdü. "İblis kimi izlemesi gerektiğini bilir" dedi.

> "Aptallar ve kendilerine bile yetecek bir zekâdan yoksun bulunanlar, saflığın ve masumluğun sembolü olarak, ruhani olanlar arasında yerlerini alabilirler. Onlar, meleklerin oyalanması için yeryüzüne gönderilmiş Tanrı nimetleridir.
>
> Zekâsı kıt olanlar, düz yolda bile bir rehbere gerek duyanlar, hiç kuşku olmasın, kendileri için hep önde yürüyen bir melek bulacaklardır. Öyle ki, yorulup durduklarında melekler onların ar-

kadan hâlâ geldiklerini sanıp yürümeye devam ederler. Sonuçta aralarındaki mesafe öyle açılır ki, düz yolda bile birbirlerini kaybetmeleri mukadder olur.

Meleklerin gözcülüğünü üstlendiği iyi kalpli insanlar sadaka verir, oruç tutar, dinin gereklerini az çok yerine getirmeye çalışırlar.

Hiç gerekmez ama, uykuya yollandıklarında bile saf melekler daha değerli olması gereken zamanlarından önemli bir kısmını onlar için dua etmeye ayırır.

İşte iblis en çok buna güler. Öyle ya, bir kuşun uçması ya da balığın yüzmesi için Tanrıya dua etmeye gerek yok; onlar içgüdüleri gereği, bunu zaten yapar.

Ama melekler saflığın ve kutsal ruhun askerleri olduklarından, bunu, kutsal bir mekânın temiz tutulması adına her gece yaparlar

Zekâsı kıt orta halli insanlar ellerinden geldiğince çalışırlar ama ömürlerinin sonunda akılları ne bir damla artmış ne bir damla eksilmiştir. Temiz kalpli, dindar, Tanrıya hep inanmış müminler olarak ölüp giderler.

İblisin onlarla işi yok, onlar benim dişimin kovuğuna bile gelmez.

Onlar, şu can sıkıcı melekler ayak altından çekilsinler diye iblisin rahat bıraktığı, hiç ilişmediği iyi kullardır.

Onların dua sesleri göklerde yankılandığında büyük bir iş başarılmış sanılır, ama bir körün günle geceyi ayıramaması gibi onlar da daha fazla akıllı olmayı daha az akıllı olmadan ayıramazlar.

O seslerle değişen hiçbir şey yoktur, nitekim o dualar yağmur damlaları gibi tekrar yeryüzüne indiklerinde, saflar bunu Tanrı rahmetinin bir işareti sayarlar.

O zekâsı kıt insanlar kendi duydukları seslerle aldandıklarında, bu sonsuz gidiş gelişin kurbanı, melekler olur.

Yoksa melekler yer ve gök arasında sürekli gidip gelirken, siz bunu başka bir şey için mi zannettiniz? Hayır, sırf o zavallı dindarların aşkına ve hizmet olsun diye.

Melekler bir koro halinde onlar için dua eder, cennet dilerler.

Oysa iblis onların cehenneme gönderilmeleriyle bile ilgilenmez.

Cennete girmek belki Tanrı için bir şey ifade edebilir, ama iblis için asla; iblisin düşüncesi başkadır.

İnsanlar cennete verilmemeli, cennet insanlara verilmeli
yoksa aptal bir insan, hayatında hiç günah işlememiş, hep iyilik yapmış ama aptal ve cennete girmiş, cennetin bundan kazancı ne?
Yaşamı işlediği sevaplarla yüklüydü ama tam bir budalaydı
İnsan kazaen günah işlediği gibi, kazaen de sevap işleyebilir.
İblisin hayat tecrübesi bunun sayısız örnekleriyle doludur, işte iblisin bunlarla işi yok, o kimi izleyeceğini bilir
Zekâsı öyle güçlüydü ki, onu boynuzsuz bırakmadı
İblis öyle der ve başka herkesin gözüne çirkin görünen
onun gözlerine çok güzel, çok şaşaalı görünebilir
İblis senin gibileri izler; çünkü baş olan, bütün gövdeyi etkileyebilir.
İblis, yalnız bırakılanların yalnızlığını paylaşır ve intikam duygusunun yarattığı sıkıntıyı kötülüğün melhemiyle gidermeye çalışırken bir sıkı fıkılık yaratır.
Daha anlaşılabilir bir sıkı fıkılık. Tanrı bile böylesini yaratamazdı
İçinde bulunduğu durumdan yaratılmış olmayı sorumlu tutanlar ahenkli bir sesle aslında iblisi çağırmışlardır
O, her zaman fesleğenlerle dolu bir yoldan koşarak gelir
ve tesellisini bal sürülmüş bir dondurma külahında sunar
iblis her çağırana gitmez ama çağrılmadan gittiği durumlarda, o hep bir hayranlığın esiri olmuştur
Esir düşer ve bunun şerefini paylaşır. Bu, şeytanın zevkli bir anıdır.
Tanrı kitabında, şeytan yenilebilir yazılmıştır; ama kim tarafından yenileceğinin belirtilmemesi, tarafımızca lehimizde kullanılabilecek bir durumdur
mademki yenilmek kaçınılmaz olabilir, o halde bu
bir kahramanın yenilgisi olsun
öyle ya, bu arada yenmenin şerefi de paylaşılmış olur
esareti tadan belki daha önce zaferleri de tatmış olabilir
bir kahramana yenilmek bile ganimettir, en azından daha önceki kazançlar elde kalır
Ama sıradan olanla, orta zekâlı bir dindarla bizim işimiz ne?
Onda ne büyük zaferler ne de büyük mağlubiyetler var
onlar en çok görevlerini yapabilirler, çok çalışır, az semere verirler

onlardan kim rabbin tahtına çıkıp oturmayı düşlemiştir ki
onları izleyip dursam boşu boşuna çalışmış, bir kestane yemek için ellerimi boşuna yakmış olurum
oysa seni izledim ve seni yenemesem bile şerefini paylaştım
rabbin tahtına oturduğunda duyduğun gurur varlığımı cisimlendirdi.
O an tüm düşlerim gerçek oldu
zevkten başım döndü, bunu kazanç hanesine yazsam
tüm kayıpların toplamına değer
Bir tekmeyle kovulsam 'artık çok geç' diyeceğim,
balın tadını damağımdan kim uzaklaştırabilir?
Hem buraya kadar geldikten sonra ne kadar uzağa gidebilirim ki?
İnsan ruhunun bilinmedik karanlık köşeleri vardır
iblis o köşelerde yaşamak için kendine derin ruhlar arar
ancak öylesi geniş ve rahat görünür; yoksa iblisin zavallı dindarları yoldan saptırmak için çırpınıp durduğu, yalan
İblis bir savaş arabasının tekerleğine yapışan çamur gibidir
cennet toprağı olabilmek için savaş meydanında yatan yaralıya değdiğinde şehit kanıyla sulandım der
İblis, gerçekten gururlu olması gereken insanların gururlu olması demektir anlamadın mı?
İblis, o büyük insanlar tevazu gösterdiklerinde ve bunu ruhlarının en doğal haliyle yaptıklarında en uzak bir köşeye fırlatılır
çünkü yücelik, aşağılık ruhlarda gövdeyi dar bir elbise gibi sardığında onlar bunu kasılma vesilesi sayarlar
bu, iblis için dostça bir şey, bir yakınlaşmadır
aşağılık ruhlu olan biri de bir zirveye çıkabilir
ama bu yükseliş yerde sürünmeye eştir
bu, uçmaya kalkarken bir çukura yuvarlanmak gibi bir şeydir
şunu bil ki, iblis, onlarla çamurda debelenmeyi sevmez
öte yandan, yüce ruhlular, kendi yüksekliklerinin farkında olmayan tepeler ve zirvelerdir
iblis oralara tırmanamaz
ancak alçak olanlardan medet umar
kalbinde alçaklıklar olan biri yükseğe çıkmaya kalktığında iblis onun paçalarına yapışır, yerde sürüne sürüne yükselir

bu, rabbin tahtına oturmayı başarabilenler için de öyledir
hatta Tanrı eliyle yükseltilenler bile gurur duydukları anda, sırtlarında iblisle göğe çıkmakta olduklarını görürler
işte bu, bizim şeref arayışımızdır
Biz şerefi başkasının gururunda ararız; bu, haklı bir gururdur. Layık olunmuştur. Olması da gerekir.
Yoksa çabalarımıza denk düşen ve sürekli olması için çalıştığımız o keyfimiz uzun ömürlü olmaz. Şimdi iblisin kimlerle çalıştığını, ne üzerine iş gördüğünü anladın mı? İblisin gerçek amacının ne olduğunu gördün mü?"

SON YARGI

Tepenin yamacına büyük bir kalabalık birikmişti.

İnsanlar akın akın geliyordu. Kadın kocasını, adam karısını, anne oğlunu, oğul babasını, babası kızını, kızı sevgilisini bırakıp gelmişti. Böylece daha önce olan şimdi de oldu, aile içine ayrılık düştü. Bu ilahi bir işaret sayıldı, insanlar daha çok iman ettiler. Ama neye iman ettikleri konusunda hiçbir fikirleri yoktu, çünkü Tanrısı olmayan dini ilk kez görüyorlardı. Kelimelerin manası üzerine tartıştılar. Tartıştıkça tartışılmaz olanın gerekli olduğuna inanıyorlardı; bu da bizzat itikatın kendisi değil miydi?

Aziz ve mübarek insan tepenin ucunda belirdiğinde insanlar içinde çırpınıp bayılanlar oldu. O, hasat sancısı çeken bir meyve ağacı gibi duruyordu. Yürümeye başladı; insanlar ona dokunabilmek için birbirlerini eziyorlardı. Gözlerinin açılması için körler, şifa bulmak için hastalar, kendilerini ayakları altına atıyorlardı.

Durdu, yere oturup toprağı elledi. Bunda hemen bir hikmet arayan insanlar, sıkı bir şekilde, onun göğe bakıp durmasını izleyerek yorumlar yapıyorlardı. "Tanrı katında toprağın aşağı olanı ifade ettiğini, bunun insani olana denk geldiğini, gökten olan her şeyin ona yönelik olduğunu" anlatmaya çalıştığını düşündüler. Bu fikirlerini ona açtılar, ama o çok dürüst olduğundan sadece yüklü bulutlara baktığını, yağmur yağıp yağmayacağı konusunda bir tahminde bulunmaya çalıştığını söyledi. Kavmi ondaki bu dürüstlüğe hayran kaldı. Diğerleri olsaydı istiflerini bozmazlardı.

Ve o zamansız olanın diliyle konuşmaya başladığında, mukaddesatın sırrı lütfunu ondan esirgemedi, nuruyla sardı, onu insanlara daha berrak, saf bir ışıkla aydınlatılmış bir halde gösterdi. İnsanlar can kulağıyla dinliyordu. Başka kavimler bile kendininkilere karşı böyle sessiz kalmamışlardı kesin. Çünkü onlar mızmızlanıp durmayı itikatın sağlam delili sayar, sürekli zil gibi bir ses çıkarırlar. Sustuklarında en çok peygamberleri yanılır, çünkü o bile zile benzeyen o sesi insanın ibadet ederken çıkardığı doğal bir ses sayar. O, halkının kulaklarını kendi mülkü kıl-

mıştı, bunun sırrı şuradaydı: Asla öğüt vermiyor uzun uzun ahlaklı olmanın yolları üzerine konuşmuyordu. Bu şekilde kendisini hiç olmadığı kadar dinlenilir kılmıştı.

"Ben size tavsiye etmiyorum ve böylece sizin namusunuzu korumuş oluyorum" diye konuştu.

"Öğüt veren, ahlak bozar
Esaslı bir tavsiye en ağırbaşlı bir kadını bile yoldan çıkarır
Öğüt veren, kendini vaat etmekle yükümlü hisseder
bunu yapmazsa ciddiye alınmaz
yaparsa ihtiras şeytanını yattığı yerden uyandırır
ahlaka en uygun bir öğüt, en saf bir bakireyi bile şeytanın kucağına atabilir
çünkü öğüt, sonu rüşvetle bitecek bir vaatler zincirinin ilk halkasıdır
bu vaatler, din adamının tespihindeki taneler gibi
dizilip en masum ellere teslim edilse bile
parmaklara sayıyı şaşırtmaktan başka bir işe yaramaz."

O böyle diyerek halka yol gösteriyor, konuştukça ona inananlar daha çok artıyordu.

Kendi kavmini diğerlerine göre çok daha akıllı, kurnazlık yolunda daha bir ilerlemiş; dahası, uyutulmaya gelmeyecek kadar uyanık bir kavim olarak görüyordu.

"Ben size çalmayın demiyorum" diye devam etti:

"Zina etmeyin demiyorum; yalan söylemeyin, öldürmeyin,
tamah etmeyin demiyorum.
Ya da komşunun malına göz dikmeyin demiyorum
Ötekiler dediler de ne oldu?
Sizden, yapmayacağınıza dair söz bile aldılar
ama hırsızların, katillerin, tamahkârların sayısı hiç olmadığı kadar fazla. Yok yok, ben kelamım bu kadar etkisiz kalsın istemem
söz, durgun suya atılan taş gibidir
etkileri halkalar halinde zamana yayılır
eğer etkisini gösterirse, taş yerine atılmış demektir
göstermezse, şimdi olan olur
bende hiçbir şey yoktur ki hedefini şaşırmış olsun
hedef sizsiniz, unutmayın

sizi bir göle çeviren olur
suyunuzu kurutup bir çöle çeviren de
kimi geldi, suyunuzu ödünç aldı, size yağmur vaat etti
onlarla, toprağınız çatlayan bir çöle çevrildi
onlar su vaat etti, ben size balık vaat ediyorum
benim doyuracağım şeyle onlar sizi aç bıraktılar
sırf vaatlerini canlı tutabilmek için
sizi kendi acıkmanızla ve susamanızla korkuttular
ben bu kadar merhametsiz olmayacağım."

Bu sözlerle kalabalık kendinden geçti. Bağırıp yere düşenler, ağlayanlar oldu. Ona dokunmak için birbirlerini eze eze öne atılıyorlardı. Bu izdihamda iki kişi ölüp şehit oldu, farkına bile varılmadılar. İlahi bir mucizenin işareti olarak, halkın her ilerleyişinde, tepe bir adım geriye kayıyordu. Gerçek dindarların gözüne olağanüstü gibi görünen bu olay, sahte peygamber tarafından daha önce şöyle açıklanmıştı:

"Büyük adam olmanın bir şartıdır bu
Geriye gitmek pahasına da olsa halktan uzak durmalı
bunun için bizzat kendini değil
üzerinde bulunulan tepeyi hareket ettirmeli."

"Ben size öldürmeyeceksiniz demiyorum" diye devam etti:

"Katiller nasıl olsa var, ama 'ben katilim' diyen var mı? Yok
Dünya hırsızlarla dolu, ama ben hırsızım diyen yok
o halde öğüdü kime vereceksiniz
sizi dinlemeye gelen namuslu adama mı?
Katil de öğüt dinler; ama o bunu, döktüğü kanın lekesini temizlemek için yapar
hırsız çaldığı malı aldığı öğütle sarıp saklayacaksa o öğüt neye yarar?
Ya ceza; ceza, cürümü tüm gövdeye yayacaktır
kurbanı da işin içine katmayan hiçbir ceza yoktur
size söylüyorum;
cehennem, suçluların itiraz sesleriyle yankılanacaktır
cennet 'daha iyisi olabilirdi' diyenlerin iç çekişleriyle
hiç merak etmeyin, cennete ve cehenneme gidenler arasında
mutlaka ortak bir nokta bulunacaktır
insan ruhu öyledir ki, içine ne girerse girsin
fırlatıp dışarı atar, boğaza kaçan sinek gibi

iyi de olsa kötü de, ruh kendi kendini arıtmak ister
ve en bayağı bir suçlunun ruhu bile kirlenmemiş olarak
kalabilir, o en düşkün haliyle bile temizdir
hırsız çalar çünkü açtır, katil öldürür çünkü kurban hak etmiştir
merhametsiz olan, kendisine hiç acınmadığını söyler
ceza, günahkârın günahına sahip çıkmasını sağlamaz
akıllıca görünen bir ceza bile çaresizlik içinde bulunan bir şeydir
ve suç cezasız kalırsa insan bundan utanç duymaz
çünkü ruh unutkanlıkla kendini bağışlatır
size söylüyorum; cehennem bir izahat için oradan oraya koşuşturanların ayak ve şikâyet sesleriyle çökecektir
Şöyle diyeceklerdir: 'Ama asla öyle olmayabilirdi'
'Eğer' lafı göklerin adaleti için kurulmuş mahkemeyi sarsacak
bu "eğer" lafı yeri göğü sallayacaktır
o, birbirine karşı gibi görünen iki anlam içerir:
Pişmanlık ve suçlama
başkasının verdiği bir ceza içinde kendini haklı çıkarabilen mağdur olduğunu bile düşünecektir.
insanın bu hilesi karşısında şeytan bile sessiz kalıp susuyor ve Tanrının elinden hiçbir şey gelmiyor, ateşe atmaktan başka."

Sahte peygamber, "Şimdi" dedi;

"Rabbin son yargı mahkemesini temsilen burada bir mahkeme kurulacak; adaletinden şüphe edilmeyecek bir hakim, Tanrının güven duyarak kendisine teslim ettiği koltuğundan dünyadan kopup gelmiş ruhlar için son hükmünü verecek
Sırayla hırsız, fahişe, katil, ırz düşmanı ve zevk düşkünü sapık gelecek; omuzlarına yüklenen suçların ağırlığı altında ezilmeden kendilerini savunacaklar.
Pişmanlığını dile getiren, rabbin bağışlaması için kendine umudunu taze tuttuğunu söyleten ve günahkâr olduğu için döktüğünü itiraf ettiği gözyaşlarını mahkemeye bir delil olarak sunmasını sağlayan, bir fırsat yaratabilir
bu eşitlik üzerinde yükselen yargılama
Tanrının gölgesinde ayırımsız dağıttığı adaletini
önünde serili duran düşkün ruhlar için
şefkatini esirgemeden gösterecek."

Az sonra halkın önüne rabbin son yargı mahkemesi kurulmuş, hakim olarak, Tanrıyı temsilen sahte peygamber atanmıştı. O, rabbin olduğu farz edilen koltuğa oturarak şefaat için yalvarmaya hazır mücrim ruhların içeri alınmasını emretti.

İlk olarak hırsızın ruhu girdi. Sahte peygamber, haşmeti hiç de Tanrıyı aratmayan bir halle, "Yaklaş!" dedi:

"Bu ilahi mahkemenin vereceği karara göre ya cennete ya da cehenneme gönderileceğini biliyor musun?
Bu mahkemede temyiz yok ama öyle bir temyiz mercii var ki, gözler onun, dökülen gözyaşlarından başka hiçbir yerde olamayacağını söylüyor.
İşte cehennemin kapısı cennetinkinden yakın
orada duyulan iniltiler buradakileri artırsın
ve kör bir acıma duygusu en insafsız bir yargıcın
kalbindeki merhameti uyandırsın diye yere kapanıp yalvarabilirsin,
bu kendini savunmaktan daha kolay olur
burada af dileyen hıçkırıklar itirazlardan daha çabuk dikkate alınır."

Herkes hırsızın yere kapanmasını, pişmanlığını dile getirmesini bekliyordu. Mağrur bir halle yaklaştı, diz çökmeden ve eğilip bükülmeden durarak, kendi ve çetesindeki diğer arkadaşları adına söz aldığını söyledi.

"Biz, insanların mallarının emniyeti ve sadık bir bekçisiyiz" dedi. Ve kendinden emin bir halle "Kuşku yok ki, yerimiz cennettir" diye devam etti. Öyle gururluydu ki, tüm hırsızların şerefini kurtarıyor, dünyada ne kadar gangster varsa hepsini temize çıkarıyordu.

"Biz varız diye kapılar kapalı duruyor
böylece namuslar emniyette, sayemizde
kasalar, anahtarlar, kilitler, biz varız diye var
biz olmasaydık hiçbiri olmayacaktı
insanlar gizleye gizleye gizlenmeyi öğrendiler
hırsızlık ilk insanla var oldu,
en mükemmel şeklini son insanla bulacak
uygarlık bile hem hırsızlıkla hem de hırsızlığa karşı aldığı önlemlerle kendini ilerletti
biz hırsızların medeniyete yaptıkları katkı tartışılmaz

teşekkür istemiyoruz, yalnızca diyoruz ki
bizi cennete koymaları yetmez, cenneti bize vermeleri gerekir
biz olmasaydık insanlar daha az zengin olurdu
biz varız diye yoksullar daha çok zengin
nasıl diyecekşiniz; para babaları bile zekâlarını
biz hırsızlardan çalıyor
çulsuz olanlar, bizim varlığımızla teselli bulmakta
aslında her hırsız soyduğu adamın ahlakını garanti eder
her hırsız kendi toplumunun zekâsı için bir mihenk taşıdır
onunla hizmet görür
insanlar çalışır, biriktirir; hırsızlar var diye önlem almayı öğrenirler
malını bir türlü çaldıramayan bir aptal
hiç merak etmeyin o malı sonunda bir şekilde kaybetmesini başarır
ama biz çalarsak giden maldan çok akılsızlığına yanmalıdır
biz, topluma bir zarar versek bile
bu, kıskanç komşunun verdiği bir zarar değildir
çünkü o her şeyi kıskanır
ve son kuruşa kadar her şey yitirilsin ister
oysa biz, geride bıraktığımızın kıymetini öylesine hissettiririz ki,
bu, her durumda, çalınan maldan da değerli olur
hatta gerçekte daha az bile olsa
biz, soyduğumuz insanları nankörlükten, tamah etmekten kurtarırız
mal mülk için kahrolan insanlar
bizim sayemizde avunmayı da öğrenirler
gerçekte eşitsiz bir toplum için, hırsızlık adalettir
öyle olduğu için cenneti hak etmiştir
açıktan açığa çalan hırsız, gizlice soyulan yığınların intikamını alır
yoksulların, hakkı yenen yetimlerin ve evsiz barksızların
hırsız korkusu görülmüş müdür? Onlar huzur içinde uyur ama
kendi yatağında uyuyan zengin, hırsız korkusuyla tir tir titrer
öyle ya, yanında yatan karısı da hırsız olabilir
evini bekleyen köpek bile
nerede servet varsa orada hırsız olacaktır
hırsız, toplumdaki eşitsizlik için namusunu feda eder, bu yüzden
herkesten kötü görünür

hırsızı bol toplumlar, malı mülkü daha az sevmeyi öğrenirler,
çünkü kendini üzen bir şeyi insan sonunda daha az sever
öte yandan vermeyi bilmeyenden çalmak, bir erdemdir
ve bir cimriden çalınan her kuruş
aslında çalınmış değil, kurtarılmıştır
hırsız, bir yastık altında öylece yatan gizli zenginliği çalar, ekonomiye kazandırır
bir toplumda ne kadar hırsız varsa,
orada o kadar çok para dönüyor demektir
söyleyin, böyle olunca cimriler mi topluma yararlıdır, hırsızlar mı?
Hırsız tembel tembel yatan o parayı uyandırıp
devrini artırır, böylece ekonomiyi canlandırır
zarara uğrayan biri dışında herkes kazançlıdır
hırsız, azılı bir müsriften bile daha hızlı harcar
hırsızın para sakladığı görülmüş mü? O, pazarlık da yapmaz
paranın nasıl harcanması gerektiğini öğreten bir hareket olsaydı,
hırsızlar buna öncülük ederdi
toplum hırsızın yaptığı bu iyilikleri bilse, daha az suçlardı
evet doğru, kendinden çalınan adam zarara uğruyor
ama tüm toplum kazanıyor
toplum için, gözü doymaz bir cimrinin yaptığı,
hırsızların yaptığından daha çok zarar vericidir
yasaları yoksullar yapsaydı biz suçlanmazdık
çünkü kendinden gizlice çalınanın, açıktan açığa çalana karşı tavrı başkadır
ama toplum kıymetimizi bilmese de
yukarıda bize takınılan tutum değişik olacak
tüm hırsızlar en önde, ilk sırada, bir grup halinde
ve hep birlikte marşlarını söyleyerek cennete girecekler
bir minnet ifadesi olarak hepsi aynı anda içeri alınacak
orada şükran kapıları sonuna kadar açık olacak
biz yerlerimizi kapıp sağlama aldıktan sonra
yasa yapıcıların ardımızdan gelip gelmeyeceği bilinmez
ama şurası kesin
biz hırsızlar cennete en önce girip

oradaki en iyi yerleri kaptıktan sonra
diğerleri de içeri alınacak
bize her türlü saygı gösterilecek
Çünkü biz, dolandırılmayı hak eden tamahkârların cezası olarak
Tanrının adalet defterinde isim isim kaydedildik."

Hırsız konuşmasını bitirdi, mağrur halinden hiçbir şey yitirmeden bir havaya bir de sahte peygamberin yüzüne bakmaya başladı.

Sahte peygamber "Götürün onu cennete!" dedi ve nur yüzlü iki melek cennete götürmek için hırsıza yol gösterdiler.

Az sonra ırz suçlusunu getirdiler. Herkes "kesin bu cehenneme gider!" diyordu.

Mütecavizin yüzü kıpkırmızı olmuştu, pişmanlık içinde yumruklarını ısırıyordu. Onu mahkeme kürsüsünün önündeki teşhir direğine çıkardılar. Mücrim, başını kaldırıp kimseye bakamıyordu; gözleri, utancını gizlevip pişmanlığını belli etsin diye ıstırapla bakıyordu. Dişleriyle dudaklarını kemiriyor, sanki yerin dibine girmek istermiş gibi hareketler yapıyordu.

Anlatmaya başladı: "Dört kadını hallettim" dedi; 'beşincisinde talih kuşumun ayağı sekti, keklik elimden kaçıp kurtuldu. Yine de uçmama yetecek kadar tüyü kanadından yoldum."

Suçlu böylece günahını itiraf ettikten sonra, herkes onun bağışlanma için yalvaracağını sanıyordu.

"Siz bakmayın benim öyle durduğuma" diye devam etti tecavüzcü. "Aslında benim yerim cennet. Çünkü ben namus kurtardım."

Tecavüzcünün bu sözleri karşısında rabbin mahkemesinden hayret uğultusu yükseldi. "Zaten bozuk olan bir namus" dedi ırz düşmanı;

"Ben onu daha fazla bozulmaktan kurtardım.
Bu yüzden bütün evliyalar gibi benim de yerim cennette
ve onlar arasında, buna eminim
göklerin krallığında tahtım beni bekliyor
beni en yükseğe yerleştirecekler, gözler kamaşsın diye
çünkü insan ters gibi görünen bir şeye ne kadar uzaktan bakarsa
o kadar kolay ikna olur
Sultanım bana teveccüh etti, beni her insanı ikna eden sağduyunun
mükemmel örneği olarak tescil etti. Bu yüzden her numune gibi
ayrı bir köşede ve bir başıma tutulacağım

bana tahsis edilmiş bir taht olacak
rabbin asasını taşıyacağım
çünkü ben onunla halkı daha iyi yöneteceğime inanıyorum."

Sahte peygamber bu küstahlık karşısında kızarak ırz düşmanını uyardı, ona az önce tanık olunan pişmanlığının bu kadar kısa sürer görünmesinin nedenini sordu.

Tecavüzcü "Öyle solgun durduğuma bakmayın" dedi.

"Öyle durmam, aslında sizin susmanız için gösterdiğim sabırdan ileri geliyor. Utangaç görünümüm önyargınızı desteklemek, böylece daha fazla konuşmanıza vesile olmadan daha az suçlamanıza meydan vermek için. Hiç kimse karşısındaki susmadan konuşmaya başlayamaz değil mi? Şurası kesin ki, sanılanın aksine, biz kurbanlarımıza saygı duyarız, çünkü asıl mağdur biziz. Bir yerde biz de kurbanımızın kurbanıyızdır. Şeytan lanetlenir, çünkü bunu hak edecek kadar kurnazdır; bizim ayartılmaya karşı tavrımız da buna benzer
Ah, çok güzeldi, deriz
Bizimki bir elmayı dişlemeye benzer; hiçbir ırz suçlusu yoktur ki, kurbanının resmini ruhunun bir köşesinde en erişilmez noktada tutmasın. Suçlamalar bize yetişebilir, ama o hayale asla. Biz lanetleniriz ama içimizde sakladığımız o resim, asla. Biz kire çamura batarız, o temiz kalır. Ona bakar, düşünürüz, şöyle deriz: 'Aslında ben senden zorla bana yardım etmeni istedim, zorbalıkla. Bu kadar çaresizdim, öylesine zavallıydım ki, bana yardım etmen için seni öldürebilirdim.'
Bir tecavüzcü şöyle düşünür: 'O namusu ben bozmasaydım kendi kendine bozulup çürüyecekti; hatta namusu bozulan, bir fahişe de olsa. Yenilmeyen bir meyve kurtlanır, değerini yitirir. Bir şeyin değerini yitirmeden satılması, bir felaketten daha az kötü değildir. Bunu ya zorla yaparsınız, ya da kandırarak. Biz kandırma yoluna sapmıyoruz. Bir meyve, bozulunca nasıl bir koku vereceğini bilmez; bilseydi yenilmek için can atardı. Siz hiç dalında koparılmamak için direnen bir elma gördünüz mü? Öyle olsa bile ağaç onu silkeleyerek dalından düşürür. Sonra yerdeyken biri gelip basar, yazık değil mi, eğer zamanında koparılsaydı iyi para ederdi. Biz işte böyle değer biçeriz ve bizimle, namus daha değerli görünür. Zorlamamız, ter-

cihimizin ısrarındandır. Kimisi bunu yalanla başarır, hayır biz asla kandırma yoluna sapmayız; böylece daha dürüst davranmış oluruz. Onur kırarız ama bizimle kırılan kalp, kendini daha kolay tamir eder. Hem siz ısrar gerektirmeyen bir inat gördünüz mü? Sonuçta inat, karakterdeki bir bozulmadır. Meyvenin çürük tarafıdır, yemeden önce kesilip atılması gereken bir taraf. Bu çürük yan meyveyi kendi rızasıyla bırakıp gider mi? Sağlam yanı çürük tarafından kurtarmak gerekir; hep bir bıçakla olur bu. Bıçağı sallayan, rıza aramaz. Kuşumuzu yeteri kadar yükseğe uçurduktan sonra hep şöyle deriz: 'İkimiz bir uçuruma yuvarlandık, sen benden daha aşağı düştün ama iniş sırasında, bu arada beni yendin. İnsanların gözünde düştün, benim gözümde yükseldin. Ben seni çamura buladım, ne önemi var ki; kirlenmiş bir put, put olarak kalır, sana tapıyorum. Onur kırıcı eylemim sırasında bedenin hâkimiyeti bendeydi, ruhun hâkimiyeti sende. Sen gövdeni kirlenmiş hissettin ama bilemezdin, ruhumu teslim aldın. Düşüncelerimi senin hayaline göre şekillendireceğim bir gücü kazandın.' Bu, hazla karışık acı bir duygu. Çünkü mahkemenin vereceği bir ceza bile bizi bundan ve kurbanın hayalinden ayıramaz, hatta aksine bizi onunla baş başa bırakır."

Tecavüzcü susunca mahkemeye bir sessizlik çöktü. Sahte peygamber "Kendini suçsuz hissediyor, götürün onu cennete!" dedi.

Az sonra katil geldi. "Ben, öldürdüm" dedi.

"Ama mağdur olan, benim
Bu yükü sırtıma o yükledi, ölmeyi hak etmişti
ama ellerim arasında değil
ben toplum için fedakârlık yaptım
çünkü benim ellerimde öldü, çoktan cehennemi boyladığını umarım
onu öldürerek, ben hayat kurtardım
teröristti, bölücüydü, vatanı bölmeye çalışıyordu
zaten onursuzdu, ölmekle bir şey yitirmediğini sanırım
ben ise onun ölmesiyle şehit oldum, çünkü vatanıma hizmet ettim
varlığı ortadan kalktı, önümüz aydınlandı
fikirleriyle zehir saçıyordu; öldü, çocuklarımız kurtuldu
bir bozguncuydu, ahlakdışı hayatı vardı

ölmesiyle toplum, kötü bir örnek ardında gençlerin peşi sıra yürüdüğünü görmekten kurtuldu. Ben sadece memleketin geleceğini değil tehlikede olan ruhları da kurtardım
bir kahraman için teşekkür fazla sayılmaz, ama basit bir şükran ifadesinin olmaması yine de nankörlüktür
gerçek kahramanlar benim gibi, nankörlük karşısında evliya sabrını yüklenirler
ben öyle yapıyorum, başım göklere değecek kadar diktir
sadece ruh asaletini inciten şeylere tahammül edemem
bir değer gösterisine burun kıvıracak kadar alçakgönüllüyüm
yine de göklerdeki yerimi aldığımda, Tanrının bana,
cennetteki mütevazı köşemden o küffarın cehennemde yanışını göstermesini ödül sayarım
Dinimiz, cennette tevazuya her ne kadar değinmemiş olsa da
aşırı sevinç, ruh için gurur tadında bir yemektir
işte ben orada bile gurur duymayacak kadar mütevazıyım
bir tebessüm tüm mutluluğu ifade etmeye yeter
kaldı ki bu şerefli anıyı çocuklarıma götürmüş olmakla, bu bayrağın nasıl en yukarı kaldırılıp taşınacağını onlara göstermiş olacağım
yeni doğacak olanların hayatını düşündüğümüzde
ölüp gitmiş olanlar arasından üzülmek neye yarar
bir tohum tanesini düşünün
her tohum, ruhunda barındırdığı çiçeğin kokusunu içinde taşır
kokusu kötü olan bir çiçeğin sapını kırmakta
bence hiçbir sakınca yok
Dahası onun toprağa daha başka tohumlar düşürmesini önlemiş olursunuz
bir yılanın başını ezen
onun doğmamış yavrularının da başını ezmiş sayılır
bu ne hizmettir
işte ben böyle yaptım; toprağı kötü sürgün vermekten kurtardım."

Katil sustu, kendisini cennete götürecek meleğin gelip almasını beklemeye başladı sessizce.

Sahte peygamber "Vatanı bölünmekten kurtarmış, böylesi cennete daha çok yakışır, götürün!" dedi.

Ve fahişe geldi, hiçbir kadının olamayacağı kadar kendinden emin bir halle

"Bir fahişenin bir tahta bir kraliçeden de daha fazla yakıştığı kimi durumlar vardır" dedi kurumla. Ardından "Namuslu kadınlar cennette bizi aralarında görürlerse hiç şaşırmamalıdırlar" diye devam etti.

"Eğer biz cennete gidersek
bu bizim çabamızdan değil, tümüyle onların çabası sonucu olacak
zira onların kimi ufak tefek kusurları bizim günahlarımızdan daha ağır çekecektir.
Neden kocalarını zapt edemediler?
Ya bekârlar? Onlarda da tüm suç, annelerinin
eğer cehennemde bir mahkeme kurulacaksa
karılar ve anneler de oraya gidip hesap verecektir
en azından biz, kocaların karılarını, bekârların annelerini suçlayacağına eminiz; çünkü bize hep böyle yapıyorlar
bu hengâmede mahkemenin karışacağı kesin
zira suçlama, çamur gibidir; bir fırladı mı bulamadığı kişi kalmaz
bu tartışma ya sonsuza dek sürer ya da melekler kendilerini kurtarma ve sükûneti sağlama uğruna konuşma sırasını bize verirler
fahişenin konuşması, idareyi ele almasıdır
karıların, kocaların, annelerin, evlatların bizi dinlediği bir mahkemede herkes sırayla suçlu olur
eh, o kadar saygıdeğer kişiler ateşe atılamayacağına göre
birazcık adaletsizliğe göz yumulur artık
zira fahişeler aleyhine bir adalet
fahişeler lehine bir adaletsizlikten daha kötüdür, değil mi cicim
bu tartı, göklerin terazisine hiç gelmez
sonuçta bizi de onlarla birlikte cennete yollarlar
kaldı ki biz bir yere girilecekse, herkesten önce gireriz
namuslu kadınlar bizimle yarışmayı onurlarına yediremezler, değil mi şekerim
Oh, 'suç bende değildi' demek, günah işlemek kadar kolay
bırak başkaları suçun sende olduğunu kanıtlayana kadar uğraşsınlar
çünkü mağdur duruma düşürdüğü izlenimi veren adalet iyi bir adalet değildir; tüm fahişeler, adalet üstüne böylesi hisleri paylaşırlar

her fahişe, doğası gereği, adalet adına uyandırılan bir kuşkuya büyük bir şüpheyle yaklaşır
ve en ürkek bir fahişe bile bu yüzden,
bir mahkeme salonunda kaplan kesilir
aslında bu, bizim bir kozumuz
biz kocaları için kadınlarda
karıları için erkeklerde kuşku uyandırmakta çok becerikliyizdir
bu yeteneğimizdir ki, yargıçları hakkında Tanrıda da bir şüphe doğurmamızı sağlayabilir
cehenneme gideceğimiz söyleniyor
ben; olabilir, ama kolay olmayacağı kesin diyorum."

Sahte peygamber, "Bırakın cennete gitsin; bırakın kendi gitsin, o yolunu bulur" dedi.

Ve fahişe meleklerin yardımına ihtiyaç duymaksızın kolayca cennetin yolunu bulup kapısını çaldı.

Kendini utanmaz bir şekilde en ters arzuların rüzgârına kaptıran, tuhaf alışılmadık tutkuların esiri olmuş ruhu ve bedeniyle kendi gibi olanlara uşaklık eden sapık geldi. Yüzü, bedenini sürekli bir şekilde kaptırdığı hazlardan yorgun düşmüştü.

"Zevkin semasına doğru yükselmiş olan herkes sapık adını alır" dedi.

"Sapığın öyle çok tarifini buluyorlar ki, bunu sanırım, gerçek sapıkları gizlemek için yapıyorlar. Kimisi için bu, bir yürüyüşü değil bir yolu ifade eder; bizim için sapık, yolu değil yürüyüşü belirtiyor. Herkes yolunu şaşırabilir, bir din adamı da karanlıkta yolunu karıştırabilir. Biz başkasının yolundan gidenleri çok gördük. İkaz edilmedikçe her şey iyidir, ama uyandıklarında birden 'rezil' diye bağırmaya başlarlar. Bence asıl ruhta, rezil bir taraf var. Bu taraf kimilerinde bir çukurken, kimilerinde bir tepe oluyor. Böylece kimiyle iniyor, kimiyle çıkıyorsunuz. Bir sapığın yaşamındaki çıkış, bir başkası için iniş anlamına gelebilir. İdeal olan birlikte inilmesidir; sapık başkalarını bunun için ikna eder. Sapıklar diğer insanlardan daha hızlı yaşarlar. Acele eden, ölümü çabuklaştırmaktan başka ne yapmış olur? Bir sapık için acı da haz da birdir, acıdan da zevk alınabilir. Cehennem mi dediniz? Herhalde orada başkalarının yandığını görmek müthiş bir zevk olacak.".

Erkek olduğu halde kadın gibi süslenmiş, bu hali sanki başını döndüren hazdan ileri gelen, namuslu insanlar için çok ters sayılan zevkin düşkünü geldi, yaptığı işten aldığı zevki tarif etmeye başladı.

"Verdiği haz insanın ağzında acı bir tat bırakıyor" dedi.

"Suçluluk duymazsanız yeryüzünün kralı olur, en yükseğe çıkarsınız
suçluluk duyarsanız yerin en dibine batarsınız
zevkte olduğu kadar acıda da bundan aşırı başka hiçbir şey yoktur."

Burada sustu, yüzü kasılır gibi oldu. Herkes güleceğini sanırken, gözlerinden yaşlar aktı.

"Başka herkesin acı duyabileceği yerde biz zevk alabiliriz veya herkese zevk veren, bizim için bir acı kaynağı olabilir" dedi.

Ters zevkin düşkünü burada sustu, yüzü buruştu. Herkes ağlayacağını düşünüyordu, birden gülmeye başladı.

"Tabii ki yerimiz cennet!" diye kahkaha attı.

"Çünkü Tanrı bile bizi nereye koyacağını şaşıracak
acıyla zevkin böylesine birbirine karıştığı bir hayatta
başka nasıl olabilir?
Tanrı, bir de bakacak ki
o şaşkınlıkla bizi cennete yerleştirmiş."

Sahte peygamber, "Götürün cennete!" dedi: "Eğer ötekilerin yanında bunlar da olmazsa, cennet eksik kalır"

İBLİS, SAHTE PEYGAMBER ÖNÜNDE SECDE EDİYOR

Yolda giderlerken, kurumuş bir dere yatağı üzerinde terk edilmiş bir değirmen gördüler.

Yarıçıplak bir adam, kan ter içinde, ağır bir taşın bağlı olduğu değirmen kolunu döndürmeye çalışıyordu. Düşmemek için kendini bir iple kola bağlamıştı. Değirmenin öğüttüğü bir şey yoktu; yine o bütün gücüyle kola asılıyor, onu çevirmeye çalışıyordu.

Ne yaptığını sorduklarında, durmadan kendi ekseni etrafında birkaç kez döndü, çok yorgun olmasına karşın konuşmak için dinlenmeyi bile göze alamadı. Bütün gücüyle kola yüklenirken zar zor cevap verebildi. Bitkin bir sesle, "Günahım kendini tekrar ediyor" dedi ve pişmanlık dolu yaşlar gözünden boşandı; çıkrığa bağlanmış sırtında sürüklediği ağır taşı işaret etti. "İşte günahım" dedi.

Kendini taşa bağlayan ipi hem belinden hem boynundan dolamıştı, ona asılarak her dönüşte daha da ağırlaşan taşı yerinden kımıldatmaya çalışıyordu.

"Beni ezmemesi için üzerimden attım
böylece onu hep sürüklemeye mahkûm oldum
sırtıma alsam beni ezer
bırakıp kaçsam peşimden koşar."

Günahkâr adam biraz yavaşlayınca durduğunu sanmıştı. "Çok durdum" dedi, tekerleğin koluna asılarak kendi ekseni etrafında umutsuzca dönmeye koyuldu.

"Hiç durmadan çektiğimde ağırlığını yitirerek hafifliyor, o zaman daha kolay sürükleniyor; ama bir an dursam, durduğum her an için kendini daha ağır kılıyor, sürüklenmesini zorlaştırıyor. Sürekli çalıştığımda her ana eşit yayılan yorgunluk bedeni daha az yıp-

ratıyor, daha dirençli kılıyor. Vücut acıya alışıp daha az hassas oluyor, böylece anın zevkinden bitkinlik içinde bile olsa daha çok yararlanıyor.

Günah kendini tekrar ettiğinde, insan onunla ezilse bile pişmanlığı daha az duyuyor."

Sahte peygamber gördüğü manzaradan çok etkilenmişti.

Birden merhametinde azalma olduğunu hissetti, bıçağının tek vuruşuyla ağır taşı günahkâra bağlayan ipi düğüm yerinden kesti.

İp bir lastik gibi gerildiğinden, serbest kaldığında onca ağırlığı iterek adamı yere yuvarladı. Zavallı adam ne olduğunu anlayamamıştı, ipin koptuğunu gördüğünde vahşice baktı, sesinden hiç gitmeyen pişmanlığın tonuyla bir dehşet çığlığı atıp kendini yere fırlattı.

Yanına yaklaştıklarında inlediğini, gözlerinden yaşlar boşandığını gördüler. Sanki hayata dönmüş ama canlılık halini hastalıkla açığa vuran bir ölüye benziyordu.

Tam o sırada gökten iblisin indiği görüldü.

O iğrenç varlık günahkârlara yaptırdığı pek çok gözyaşı ve iç çekişle süslenmiş tahtıyla beraber gelmişti. Ayakları yere basınca hemen tahtından indi, aceleyle koşarak sahte peygamberin kestiği ipi kopmuş yerinden sıkı sıkı bağladı. Telaşlı bir sesle, "Öyle çabucak geldim ki, tahtımdan kalkmaya bile vakit bulamadım" dedi.

Günahkârın bir posa gibi yere atılmış bedenini görünce ona doğru seğirtti. Zavallının bitkin başını kucağına yasladı, kulağına fısıldadı.

"Tilkilerin inleri
gökkuşlarının yuvaları vardır
ama insanoğlunun başını yaslayacak yeri yoktur."

İblis bu sözleriyle yarı yarıya ayılan günahkârın yorgun bedenini kolları arasında sıktı ve coşkunlukla;

"Günah söz konusu olmadığında bu böyledir" dedi.

Sonra değişmiş, kalınlaşmış korkunç sesiyle bağırıp günahkârı uyandırdı.

"Ama günah söz konusu olduğunda..." Taşa çeviren bakışlarıyla kurbanının üzerini örtmüştü. "Günah söz konusu olduğunda..." diye vahşice tekrar etti; "insanoğlunun başını yaslıyacağı suç ortağı olur."

İnsanlar irkilmişti, herkes hayret içindeydi. Bir kadın saçını başını yolarak kendini öne attı, ağlayarak; "İblis onun sözlerini nasıl ağzına alır?" diye bağırdı.

Sahte peygamber, gazapla bakıyordu. Kadını azarladı.

"Daha iyi ya, bırakın söylesin!" dedi.

"Doğrusu ben onun sözlerini
o sofulardan değil iblisin ağzından dinlemeyi yeğlerim
şeytanın ağzından bile onlar daha az kirlenmiş olarak çıkar
her kavim peygamberine ihanet etti
ama onların ettiği ihaneti hiçbiri etmedi
her peygamber yanlış anlaşıldı
ama hiçbiri onun kadar yanlış anlaşılmadı
bana böyle olmayacak
beni de onu yaptıkları gibi bozup çarpıtamayacaklar
ben put değil, Tanrı olacağım
ölü değil, diri olacağım
beni, onu yaptıkları gibi, iğrenç mabetlerinde cansız süsleriyle
bezedikleri bir mumyaya çeviremeyecekler
çünkü ben her şeyi açık açık söylüyorum."

İblis, sahte peygamberi duymuştu; saygıyla geldi, önünde diz çöktü. "Seni selamlıyorum" diye konuştu.

"Çünkü sen gerçekten mübarek bir insansın
izin ver, önünde secde edeyim
ilk insana cennette bunu yapmadığım için kovulmuştum
ama yapsaydım, o yanlışı yapsaydım
önünde secde etseydim
bu, kovulmamdan daha az vahim bir şey olmazdı
işte benim bir hata olarak gördüğümü
Tanrı günah olarak gördü
sana derim, iblis günah işler ama hata yapmaz
Tanrı her şeyi boş bir gurur olarak kabul etti
ve uzak görüşlülüğü inat diye damgaladı
ama seni gördüm ya, şimdi, o kırılmaz inadım
o günaha değdi diyorum
seninle karşılığımı kat kat fazlasıyla aldım
şimdi izin verirsen önünde secde edeceğim."

İnsanların şaşkın bakışları arasında iblis, sahte peygamberi kendine kıble yapıp namazını kıldı. Duasını bitirince yüzünü birkaç kez mihraba sürdü, uzun uzun oradaki mukaddesatı tadıp, kokusunu içine çekti.

Neşeli bir sesle, "Eğer sen olsaydın, cennetten kovulmazdım" dedi.

"Önüme ilk insan diye sen konsaydın
yalnız sana secde etmekle kalmaz
iyi de ahbap olurduk."

Daha sonra, cennetten kovulmasına neden olan ilk insana atıp tutmaya başladı; şeytan ruhlu herkesin yaptığı gibi, lafa kendini överek girdi. "Kişi övünmeli mutlaka" dedi böbürlenerek.

"Övünmezse, kendine değerbilmez denir
iblis odur ki, cennette bile kendine düşman kazandı
iyi de etti, böylece dostla değil düşmanla yoluna koyuldu
öyle biri çok şanslıdır
çünkü dost, yolu kısa
düşman, uzun gösterir
yani olması gerektiği kadar uzun, gerçek uzunluğunda
ve yönü bir haksızlıkla işaret edilmiş de olsa
iblis kızmadı, öfkelenmedi
gazaba gelecek olsaydı rabbi hiç aratmazdı."

İblis bir ara durdu, tahtını işaret ederek, sahte peygambere oturmasını rica etti. "Sen hem yaratan hem yaratılan olduğuna göre o koltukta oturmak senin hakkın" dedi;

"Ben ancak senin paçalarına yapışarak göklerin melekutuna girmeyi umabilirim
hep orayı düşlüyorum, hayalimde hep orası var
çünkü dünya benim için cehennemden farksız
cennetten kovulduğumda, ilk insan orada kalacak sanmıştım
ama şu şansa bak ki,
o da kovulup benim gönderildiğim yere gönderildi
işte bu benim cezam
ve bu ceza bana benim ne kadar haklı, rabbin ise ne kadar haksız olduğunu gösterdi
aslında o başaramadığı bir şeyden dolayı beni suçladı
iblisten secde etmesi istendiğinde

o, önüne kötü yapılmış bir örnek serildiğini gördü
haklı olarak secde etmedi
boş gururuna değil sağduyusuna uydu, haklı da çıktı
şu dünyanın haline bakın
o ilk insandan doğan çocukların dünyayı içine düşürdüğü şu hale bakın
yalnız dünyayı değil göğü bile kirlettiler
cennette kalsalardı, orayı da berbat ederlerdi
günahtan olmasa bile, bir önlem olarak oradan kovulurlardı
rab böyle tehlikeli bir varlığı cennette nasıl tutamadı
hayret etmemek mümkün değil
hem tehlikeli hem sıkıcı üstelik
sıkıcıydı çünkü günahının onu ezmesine izin verdi
yaptığına sahip çıkmaya kalkışsaydı
parlak bir iki söz eder, kovulacak da olsa
kovulduğu anı hep hatırda tutardı, bunu bile yapmadı
böylece taçlandırılabilecek bir anı berbat etti
sevgilisine bile sahip çıkmadı, dahası onu suçlayarak
aşka da ihanet etti
işte bu kadar bencil, bu kadar nankör
oysa iblis neler neler dedi
ama hiçbiri duyulmadı, çünkü asıl yasak cennetten çıktı
ne çıkar, iblisin dilsiz olduğu yerde
herkes sağır da demektir
ilk insan suçluydu, yalnız Tanrının değil
iblisin gözünde bile suçlu
bir suçluyu bağışlanır kılan, onun zeki olmasıdır
ama suçlu, akıllı ve hayalgücü parlak biri olmadığında
iblis de onu terk eder
zaten cehenneme öyleleri gider
iblisin gözünde, ilk günah yüze göze bulaştırılmıştır
çok kötü ve beceriksizce işlenmiştir
zaten o, o anda insandan nefret etti
bu haklı bir nefretti, çünkü insan iblisin de adını kötüye çıkardı
şimdi ise görüyorum ki,

insanlar birbirlerinden nefret ederek iblisin nefretini
daha çok haklı çıkarıyorlar
Tanrıyı ise haksız..."

O sırada yerde yatan günahkârın inlediği duyuldu. Sahte peygamber onu işaret ederek, "Peki bunun günahı ne?" diye sordu.

İblis: "Komşunun tavuğuna yan gözle bakmış."

Sahte peygamber gülerek, "Ya komşunun tavuğu ne diyor bu işe?" diye sordu.

İblis, "Bu benim orduma yeni katıldı, onu burada eğitiyorum" diye konuştu gururlanarak. Sonra ekledi:

"En iyi ikna etme şekli, suça ortak etmektir
bunun yolu günah işlemekten geçer
işte iblis bunu yapıyor
kandırmaya değil ikna etmeye
zira iblisin ikna etmesi
Tanrının da ikna olması demektir
çünkü o insanları azdırmaya yemin ettiğinde
yaptığı şeyden emin olan Tanrı 'görürüz bakalım' demişti."

Bu sözler üzerine sahte peygamber gülmekten kendini alamadı.

İblis hararetle anlatıyordu:

"Tanrı, ordusunu iman edenlerden kurdu
iblis onu mütevazı bir şekilde ikna edebildiklerinden kuruyor
ancak günah işleyen, her şeyden fazla ikna edilmiş demektir
ikna edilen ise kalbinde hiçbir şüpheye yer bırakmaz
ama iman edenin ruhunda ne kadar şüphe olduğu kuşkulu
işte iblis hep bu kuşku üzerine çalışır
öyle çok çalışır ki, en pişman olunan bir anda bile
paylaşmanın zevkini tattırır
zira iblis yalnızlığın ne olduğunu tattı
o, cennette, yalnızlığını Tanrıyla paylaşıyordu
ama cennetten kovulunca bir başına kaldı
ve onun ne kadar kötü olduğunu öğrendi
bu yüzden, o günah işletmez, günaha ortak eder
ancak ortak edilebilen

daha az bir pişmanlıkla ikna olmuş demektir
iblis susuz çorak toprakların
nehirlerle, göllerle dolu olduğuna
kurumuş ağaçların meyveyle yüklü olduklarına
yapraksız sararmış dalların bir bahar dalı gibi çiçek açtıklarına
ve kısır kadınların gebeliğine ikna eder
bunu yaptığında, hep iki kişiyi birden ikna eder
zira denmiştir
'tilkilerin inleri, gökkuşlarının yuvaları vardır
ama insanoğlunun başını yaslayacak yeri yoktur'
işte o, 'suç ortaklarından biri ağladığında
diğeri başını onun kucağına yaslasın' diye öyle yapar
azdırdığında çifter çifter azdırır
çünkü yalnızlık katlanılmazdır
ama suçlunun yalnızlığı daha da katlanılmazdır."

İblis söylevini bitirince hâlâ yerde yatan günahkârın yanına gitti, yerden kalkmasına yardım etti, üstünü başını silkeledi ve onu kendine yaslayıp değirmen kolunun başına kadar yürüttü.

"Bu" dedi, "Günahını işlerken yalnızdı, komşunun tavuğuna tek başına yan gözle bakmış. Oysa bir üçüncü komşuyu yanına çağırıp öyle bakması gerekirdi."

Sonra şefkatli bir sesle günahkâra sordu: "Pişman mısın?"

Günahkâr, "Hem de çok!" diye inledi. İblis sertçe, "Çünkü pişmanlığını paylaşacağın bir suç ortağın yok" dedi.

"İşte yalnızlığıyla baş başa kalan
ne kadar kirli olursa olsun
kendilerinden başka hiç kimseye zarar vermeyen o meleklerin
saf temizliğiyle baş başa kalır, yine de kendini yıkayamaz
ama günahını paylaşacak kimse oldu mu
biri diğerini yıkar."

Sahte peygamber merak içindeydi, günahkâra sordu:
"Neden boynuna bağladığın o taşı bırakıp gitmiyorsun?"
Günahkâr:

"Çünkü pişmanlık cürüm ipiyle beni ona bağladı
ah iki parça olsaydım, hiç olmazsa onlardan biriyle kaçardım

birini diğerine atar, ötekiyle sıvışırdım ama yapamam
beni kendi ekseninde döndürdüğünde bile
sanki bana düz yolda yürüyormuşum gibi geliyor
bu taş, ağırlığıyla pişmanlığımı taşıyor
onu günahın hazinesinden çalıp sırtıma yükledim, şimdi çektiğim o
onu döndürüyorum, halka tamamlanıncaya kadar
asla bir sona varamıyorum ve her çevirişte büsbütün ağırlaşıyor
canım çıkacak sanki."

Günahkâr kola asılıp çevirmeye, boynuna bağladığı taşı sürüklemeye başladı."Çok geç" dedi.

"Kaçmak için artık çok geç
Günah kendini tekrar etmeye başlayınca
kaçmak için çok geç kalınmıştır çünkü
pişmanlık cürüm ipiyle boyna bağlanır, o günahtır da
hem pişmanlık hem günah
sen onu çekersin, o seni çeker
suçlu yüreği ezer
insan aynı anda hem ondan kurtulmak, hem yürümek ister."

Günahkâr sendeler gibi oldu, az kalsın düşecekti; iblis hemen koşup onu tuttu. Yardım olsun diye dayanıp kolu çevirmeye başladı.

İblis ve günahkâr yan yana durup birlikte sürüklemeye çalıştıklarında günahın ağır taşı hız kazanmıştı, daha süratli dönüyordu.

Böylece yardımlarını esirgemeyip günahkârın yükünü hafifleştirdi; insanı ezen ağırlıktan ancak tahammül edilemeyecek kadar olanını hafifletti.

Gitme saati geldiğinde orada bulunan herkese teker teker veda etti. "Bizzat cezaya dönüşmeyecek bir günah yoktur" diye konuştu.

Tahtına oturdu, geldiği gibi yine tahtta oturmuş durumda göğe doğru yükselmeye başladı.

Sıcak vedasını esirgemediği insanlara dönüp konuştuğunda dedi ki:

"Rabbin de kendine göre bir şeytanı var
Ve bu şeytan, ısrar şeytanıdır."

SAHTE PEYGAMBER ŞAİRLE KARŞILAŞIYOR

Yolda neşeyle giderlerken, sahte peygamber irkilerek durdu. Peşi sıra gelen kavmi, sapsarı kesilmesine bakıp zehirli bir yılan gördüğünü sanmıştı.

Sahte peygamber, "Evet zehirli, ama yılan değil" dedi.

Şairin geçmekte olduğunu görmüştü. Şair de onu görünce, uzaktan uzağa bakışarak birbirlerini süzdüler.

Sahte peygamberin içi titriyordu.

"Eyvah" diye düşündü. "Alayın sultanı, çok zeki olduğu şüphe götürmez olan bu adam şimdi gelip taşlamalarıyla kavmimde yarattığım dini havayı darmadağın edecek."

Şair de sahte peygamberi tanımıştı. Gözleri zekâ ve ferasetten pırıl pırıl parlıyordu. Yaklaştı, en alaycı bir halle, "Hayret!" dedi.

"Nasıl oldu da karşılaştık?
Sanırım yanılan benim
öyle ya sizin gibi çok muhterem, dindar ve yüce bir peygamberin
yanlış yolda olduğu düşünülemeyeceğine göre
yanlış yolda yürüyen, ben olmalıyım
ben de adımlarım neden beni geri geri götürüyor diye soruyordum
demek ki bir dalgınlık anında şaşkınlıkla girdiğim yol, bir doğruluk yolu imiş
benim için fark etmez ama bu sizin gibi çok namuslu insanlar için kafa karışıklığı yaratır
düşünün ki yoldan çıkmış sapkın biri vardı
bir gün yanlışlıkla bir cemaate daldı
kendinin nerede olduğunu fark ettiğinde
bağıran çağıran kendisi değil din ehli oldu
o ise hiç aldırmadan arsız arsız sırıtıyordu
din erbabı hem bağırıyor hem soruyordu

'Bu burada ne arıyor?
Yoksa biz mescidimizi yanlış yere mi kurduk?
Seccademizi yanlış yere mi serdik?'
Onlar bağırıyor, o sapık ise sanki kendi evinde dolaşır gibi utanmaz bir şekilde o mukaddes yerde yürüyüp duruyordu
Öyledir, yoldan çıkmış olanlar için, yol diye bir şey kalmamıştır
onlar her yere girer her yerden çıkar
her yere gider, her yerden gelir
öylelerinin binlerce kapısı var, biri kapandı mı diğeri açılır
hafif bir meltemin esintisiyle bile
o kapılar açılmaya eğilimlidir zaten
ben yüce efendi, müsaadenizle, yoldan çıkanı kafesinden kurtulmuş kuşa benzetiyorum
kafese olan hıncını çıkarmak için uçan kuşa
Öylelerinin nereden gelip nereye gittiği bilinmez
bir yel gibi eser
bulutları da birlikte sürüklediklerinde
kaybeden, yağmur bekleyen insanlar olur
aslında o bir meltemdir
ama akıllı uslu insanlar onu yanaklarına vuran sert bir fırtına gibi hisseder
rüzgâr bir yerde durabilir mi, o hep eser
Ben de sizi görünce acaba rüzgârım yolunu mu şaşırdı diye merak ettim."

Sahte peygamber ne diyeceğini bilemiyordu. Bu zehir dilli şairin eline bir koz vermemek için hiç konuşmamaya çalışıyordu.

Şair: "Uçmaktan yoruldum, iki günlüğüne uslu durmaya karar verdim. Size katılabilir miyim?"

O gün, şair onlara hikâyesini, şehir dışında ne aradığını anlattı. Dediğine göre, kovulmuştu.

"Halk beni kovdu" diye başladı kurumla. "Hem şehir halkının hem de o şehri yönetenlerin nefretini kazandım. Sonunda beni istemediler, kibar bir şekilde sopalarını göstererek kovdular, canımı zor kurtardım."

Alaycı bir halle, "Bir şair, halkın sevgisini kazandı mı peygamber sıfatını almaya da hak kazanır" dedi.

"İşte şair ve peygamber arasındaki fark, böyle kendini halkın sevgisinde veya nefretinde gösterir
hiç nefret edilen peygamber gördünüz mü
ama nefret edilen şair olur; o da benim.
Halka kendimi sevdirebilseydim ben de tevazu gösterip kendimi peygamber ilan edebilirdim
şaşırtıcı birkaç söz söylemek yeterdi
ama ben bunu yapmam.
Doğrusu, halkın beni anlaması beni şairliğimden kuşkuya düşürürdü. Oysa halkın şairden nefret etmesi gibi şair de halktan nefret etmelidir; en iyi ürünlerini böyle verir."

Sahte peygamber hiç konuşmuyordu.
Şair sürdürdü. "Tabii" dedi:

"yollarımız ayrı
siz arada bir durup dinlenirsiniz
ama yoldan çıkanlar için durmak yoktur, onlar yürümeyi bile bırakmıştır
onlar sadece uçar, çünkü her şeyi ancak böyle aşabilirler
her şey onların altından geçer
bir atmaca vardı kanatlarına taşlar bağlanmıştı
işte bu, o kuşa yürümeyi öğretmenin bir yoludur
siz hep bir doğru halinde ilerlersiniz
bu gevşek ruhun sahibi ise
hayat sahiline vuran dalgalarla ıslanmamak için
hep bir zikzak çizerek ilerler
benim bu ateşli kalbimde bir kazan kaynıyor
ve alevler hiç sönmesin diye
deliler gibi dört bir yana koşup topladığım odun
yanmadan kalırsa kafamda kırılır
nerede ateşimi daha da alevlendirecek bir çalı çırpı varsa
oraya koşuyorum
Benim için artık yol kalır mı?
Size aramızdaki farkı söyledim
şimdi beni yanıtlayın saygıdeğer efendi
Peygamber mi yoksa şair mi daha yüksekten uçar?

Halkın durduğu noktadan bakıldığında
şair hep daha alçakta görülür
bir yıldız üzerine oturmuş da olsa
yerde bir kayaya oturmuş gibi görünür
biz şairler Tanrıya inanmayız
çünkü insan kendisi yarattıkça
yaratılmış olmayı hazmedemez
o, eserinin tanrısı olmak ister
Tanrı var olsa bile şair der ki:
Pekâlâ, sen eserinin tanrısısın
ben de kendi eserimin
Mükemmellik, yapılan işte değil sonucundadır
ben eleştiri kabul ediyorum
çünkü yaratma, gerçekte, sürekli bir düzeltme eylemidir
yaratılmış olan her şeyde, bozulmaya karşı bir eğilim var
işte insan bunu kanıtladı
ben eserini böyle bir bozulmadan korumak için
herkesi tanrı olmaya çağırdım
ve onlar beni kovdular
beni çarmıha gerdiler
Ben putperestim
zira şiirin dünyasında öyle çok tanrı var ki
üstelik hepsini aynı adla çağırmak gerekiyor
biri kovulsa diğeri de peşinden gider,
o halde hepsini hoş tutmak gerekiyor
ben Tanrıyı bile orada putlar arasına yerleştirdim
ben günah işledim
gerçek şair böyle der, demelidir
şiirim suçumun kanıtı oldu
beni tutup yakaladıklarında
suçlamak için sarf ettikleri sözler
benim kendi sözlerim olacak
ateşe atılırken bile
kendi şiirlerimin tutuşturduğu çıralar üzerinde yanacağım
söyleyin muhterem efendi, bu neyin bedeli?

ruhtan yükselen bu duman
beni boğmadan söyleyin
Bu sıcaklık nereden geliyor?
Ruhumda yanan yer neresi?
Kendi cehennemimi tanımam için bir fırsat verin bana
günahın neden günah olduğunu söyleyin
kalbim su gibi içiyor onu
ve bu susuzluğa yenilmek elimde değil
beni ateşe götüren ayaklarım sanki başkasının ayaklarıymış gibi geliyor
keçi ayakları gibi
Söyleyin, onlar üzerinde beni böyle koşturan ne?"

Şair sustu, korkunç bir kahkaha attı. Sahte peygamber, dinsizliğini ürpertici boyutlara vardırmış şairin yanından kavmini alıp kaçmak için fırsat kolluyordu.

Şair, "İşte!" diye bağırdı çılgınca.

"Şair dağıtır, peygamber toplar
peygamber yapar, şair bozar
ama şair her bozduğu için, peygamberin yaptığından daha çok ümit hasıl eder
o ümitsizlik tattırmaz
veya peygamberin yaptığı gibi onu tuzun içine gizlemez
peygamber bıçağı kalbe, şair onu ekmeğe saplar
şair der ki:
Bu sonsuzluk dünyasında
elini kolunu bağlayan tek şey, zaman
onun hiç sabrı yok ve nasıl aceleci olduğunu
koşarken bedeninde bıraktığı izlerden anlamıyor musun?
ona yetişmeye çalış
sımsıkı sardığında bile, o, kollarından kaçıp kurtulur
o uçarak koşar
yakalamaya çalıştığında kaçtığı
aslında senin hayatından söküp atmaya çalıştığıdır."

ŞAİR KONAKLAMASINI SÜRDÜRÜYOR

Bir süre sonra sahte peygamber, şaire karşı duygularının değiştiğini hissetti. Yumuşadı, kaygıyı üzerinden attı. Daha rahat davranmaya başladı.

Ertesi gün onu elinden tutup halkın karşısına çıkardı. Şair ve peygamber el ele tutuşarak durdular.

Sahte peygamber sordu: "Aramızda ne fark görüyorsunuz?

Halk: "Sen bizi inanca sevk ediyorsun, o bizi kuşkuya yöneltiyor."

Sahte peygamber bu yanıttan hoşlanmıştı. "Evet" dedi.

"Bir şair, peygamberin inandırdığı şeyler için bile kuşku duyurur.
Bu yüzden şairle peygamberin yolları çakışmaz ya.
Onlar halkı birbirine zıt yönlere sürükler
peygamber inanca, şair kuşkuya
iyi bir şair en sağlam konularda bile
kanıtlar aleyhine bir hava yaratabilir
peygamber güven telkin eder ve kalabalıkları onunla kendi arabasına bağlar."

Şair, "Şairle ise hiçbir şey emniyette değildir" diyerek lafa girdi.

"Hatta yaşamınız bile tehlikeye girer
şair, peygamberin yaktığı ateşi bile yalancı diye karartır
bir ateşe yalancı diyen, onunla yanmadan gerçeği görmez
şairler gerçekle oynamayı sanatlarının süsü yaparlar."

Sahte peygamber: "Peygamber yatıştırır, şair kızıştırır. Peygamber, dikkatini şiirin yoldan saptırdığı kişilere yönelttiğinde çok geç kalmıştır."

Şair:

"Doğru, çünkü şair yapacağını yapmıştır
sanatın girdiği bir ruh
gürültülü bir şatafatla açılan zevk kapılarını
başkaları da gelsin diye hep öyle bırakır."

Sahte peygamber: "Oysa dinin işlediği bir ruhta o kapılar sımsıkı kapalıdır."

Şair:

"Şiirin girdiği bir ruh
renkli ışıklarla donatılmıştır
orada cümbüş hüküm sürer
ve şen kahkahalar çınlar
dağınık bir oda
toplanmaya vakit kalmamış bir âlem yatağı gibidir."

Sahte peygamber güldü, şairin elini sıkarak: "Şairleri yılana benzetmek yerinde olmaz mı?"

Şair, "Doğru" dedi.

"Nasıl ki yılanlar zehirli zehirsiz diye ayrılırlarsa
şairleri de öyle ayırmak gerekir
yetenekli olanları, alaycılığın ve zekânın keskin diliyle sivrilir,
bunlar zehirli yılan gibidir
yalancı şairler, sureti haktan görünenlerdir
dalkavukluk eder, kimsenin canını sıkacak laf etmezler
ve ancak kocadıklarında ecelleriyle ölürler
onlar zehirsiz yılana benzer, zehirsiz yılan ise kertenkeleye
bir şair hep genç kalmalı
onlar hep ihtiyardırlar
korkunca kertenkele gibi kaçar
yılan taraflarını hatırladıklarında
ancak bir solucan olabilirler
bir solucan ne yapar ki
yılanı utandırmaktan başka
uçmaları gerekseydi
bir kartal değil, at sineği olurlardı
sürekli kuyruk çevresinde döner
sonunda konmayı başardıkları yerde
sıvandıkları şeyin iltifatına mazhar olarak
o deliğe övgüler dizerlerdi
öyledir, kısmetinde pislikten başka bir şey olmayan
onu temizmiş gibi göstermekten başka ne yapar?

Bunun için o, herkesten önce o pisliğe sıvanır
yalancı şairler işte böyle, pisliği yıkamaya çalışır
suyu da kirletirler."

Sahte peygamber:

"Değerli olmayan bir şeyin korunması,
hırsızlar için ne ifade eder ki
bir sineğin hayatı da
sineklik etmek söz konusu olduğunda değerlidir."

Şair:

"Öyle demeyin. Dünya sahnesinden bakıldığında
onlar hep önde görünür
onlar her yerdedir, her zaman onların sesi çıkar
iner, çıkar; hep koşar bir halde görünürler
çünkü zekâları ayaklarında birikmiştir
hepsini tekme atmada kullanırlar
saldırdıklarında, bunu çifte atarak yaparlar
onlarda tekamül böyle işler
at sineği olarak başlar, sonunda ata dönüşürler
sırtlarında taşıdıklarını rahat ettirmek için gereklidir bu
kimisi ise bir türlü ata dönüşemez eşek olarak kalır
onlara, büyüğün küçüğü denir."

Sahte peygamber: "Şimdi anlıyorum neden kovulduğunu."
Şair:

"Halk yalancı şairi bağrına basar
ama gerçek bir şairi bağrına basmak istediğinde
o onu oradan ok gibi delip geçer
ölümle tehdit edildim; yalanın perdesini yırttığım için beni en ağır suçlarla itham ettiler
din kisvesini yerle bir ettim
dindar geçinenlerin hışmına uğradım ve onlara saldırdığımda
hepsinin aslında bir maske olduğunu gördüm
gerçek suratını aynadan gizleyen bir maske
onu yırtıp attım; böylece örtünmek isteyeni çırılçıplak bıraktım.
Onların ölümden başka vereceği hiçbir şey yoktu
gerçek bir şair, ustaca, o ölümün eline bir kılıç tutuşturmasını bilir

bir şairin yeteneği ölümün keskin kılıcıyla sınanır
korkaklar hiç böyle yapabilirler mi,
onlar kovulmayı bile göze alamaz
onlara 'ben tanrıyım, kendimi putlaştırdım' dediğimde
kudurmuş gibi üzerime saldırdılar
o anda bile sözün çelenginin çiçeksiz ve zafersiz kalmadığını gördüm
çünkü şiir söz konusu olduğunda
en keskin kılıç bile kesemez
ancak eğip bükebilir
ben eğilip bükülmüyorum
acı sözlerim hayatın acı tadını alsın diye
şiirim dünyanın üzerine örtülen bulanık perdeyi kaldırsın
ve ıstırabın soluğu nefessiz kalmasın diye
acı zehiri şarabıma kattım
hayat işte aşk gibi,
zehire rağmen sağ kalmayı öğrenmek değil midir?
Zehire rağmen yaşamayı bilen ölümsüz olur
şiirin sırrı yalnızca bunu ifşa etmez mi?
O, ölümün kapılarını kırarak girdiğinde
onu yerde diz çökmüş, perişan bir halde bulur
şiiri hayatına yerleştiren
bahçenin öyle bir sahibidir ki
ölümün dahi çiçeklerinden çalmasına izin vermez
der ki:
Ey ölüm
çaldıklarınla suçüstü yakalandın
sen benden kılıç çaldın
şimdi onu burada, yaprakları yeni açmış bir bahar dalı olarak buluyorum
toprağına zehir döktüm
orada açan çiçekler şimdi onu bana bal olarak iade ediyor
senin yüzlerce kapın var, hepsi kırılacak
gökte kırılan her kapı için
yerde bir hayat kurtulacaktır
hizmetkârlarına gelince
hepsini seninle birlikte şiirin dünyasına hapsediyoruz'"

Sahte peygamber çok duygulanmıştı. Şairi koluna takıp dolaşmaya çıkardı.

Halk çok şaşkındı, bir peygamberin bir şairle böyle dost olduğunu ilk kez görüyorlardı. Çünkü ötekiler şairler hakkında demediklerini bırakmamışlardı.

Sahte peygamber şaire güldü, onunla şakalaştı, çok hoş anlar geçirdi. Şair de bu dostluktan memnun kalmıştı.

"Kavminizi beğendim" dedi. "Aralarında hiç budala yok."

"Budalaların anlayamayacağı bir dilden konuşuyorum" diye yanıt verdi sahte peygamber.

"Seçilmiş gibi duruyorlar. Diyebilirim ki, seçmek yaratmaktan daha ilahidir. Seçmek, Tanrının işini bile düzeltir. Çünkü Tanrı bile yaratırken seçmemiştir."

Sahte peygamber gülümsedi: "Bırak basit olanlar basit olanları seçsin; sineklerin üşüşmesi çiy tanesi için ne ifade eder ki. Bizim cehennemden önceki son durağımız sefahat için son yolcularını, hiçbirini dışarıda bırakmadan alacak, hiç ayırım gözetmeden. Bizim dostluğumuz din ve sanatın birlikteliğine benziyor."

Şair bir an bozulur gibi oldu. "Ben din ve sanat birbiriyle uyuşamaz diye düşünüyorum. Din, insanın yaşamını değiştirmeye çalışır; oysa sanat, başka hayatları benimsetmek için vardır. Sanat baştançıkartıcı olduğunda, öğrettikleri bir şey ifade eder. Sanatın başarısı baştançıkarmanın derecesiyle de ölçülebilir. Din bunun tam tersidir. Sanat söz konusu olduğunda sırtınızı çevirseniz de güneşten yararlanırsınız. Din söz konusu olduğunda o güneş sizi yakar. Ben sanatı dinin tersi olarak görüyorum."

Sahte peygamber: "Dinde de bir sanat olamaz mı, dinin bir sanatı yok mu?"

Şair: "Elbette var, ama böyle bir sanatın sanatçısı sıradan olmayı göze almak zorundadır."

Sahte peygamber şaşırmıştı. "Sıradan?" Anlamaya çalışır gibi baktı. "Sıradan derken neyi kastediyorsun?"

Şair:

"Din ve sanat, birbirinin zıddı olan şeylerdir.
sıradan sanatçılar vardır, bir de olmayan
aradaki fark çok basittir
sıradan sanatçı bir kez tövbe eder, tevbesini bir kez bozar

sıradan olmayan sanatçı bunu bin kez yapar
ben sanatı, düşenin peşinden atlamak diye tanımlıyorum
bizler bir çöküş döneminin evlatlarıyız
bizde düşeni en iyi tasvir eden en zirveye oturur
benim kahramanlarım düştükçe yükselir
sıradan bir sanatçının kahramanları ise
düştükçe okuyucuyu da düşürürler
bir çöküş döneminde herkesten önce düşmek de bir fazilettir
en hızlı düşen en önce varır
benim görevim insanları düşülen yere yükseltmektir
marifet, tadı bozuk da olsa bir elmayı elmadan da daha çekici kılmak
bizim dünyamızda acı olmazsa olmaz
bizde bir şiir doğmuşsa acı meyvesini vermiş demektir
şairler bu hasattan esirgenmez
oysa dinin dünyasında her şey tam tersidir
oradan bakıldığında bizim tarzımız bir günah gibi görünür."

Sahte peygamber: "Yollarımızın ayrı olduğunu görüyorum."
Şair:

"Siz halkla birliktesiniz, biz halktan ayrıyız
biz ne halkın ne de onları yönetenlerin bize sahip çıkmasını bekleriz
nasıl olur?
Bu, tecavüz edenin hak iddia etmesi gibi bir şey olurdu."

Şair sustu, sahte peygambere baktı. O alaycı halinden eser kalmamıştı. Dokunaklı bir sesle:

"Cenneti biz yaratırız
cehennemi başkaları
bir sanatçı hep bunu yazar
şiirlerde şarkılarda olan hep budur."

Gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Bir şairin hayatı
bir çiçeğin solması için gereken zamandan kısadır
sanatçıyı uzun yaşatmaya değil
bahçeyi çiçeklerle doldurmaya bakmalı
çünkü çiçeklerle dolu bir bahçe asla gözden kaçmaz."

SAHTE PEYGAMBER VE ŞAİR, KENDİLERİNE GÖRE CENNETİ AÇIKLIYOR

Halk sahte peygambere sordu: "Cennet nerede?"
O, hayretle:

"Neden öteye bakıyorsunuz?
İşte burada, benim durduğum yerde
Ben sizin sevgiliniz değil miyim?
Sevgilinin ayağını bastığı yerdir demek, cenneti tarif etmez mi?
Neden gözleriniz öteye dikiliyor?
Orası iyilerin değil sevgililerin doluştuğu yerdir
Sofuların cennetinde aşk yok
Siz beni seviyorsanız cennettesiniz
ben sizi seviyorsam cennetteyim demektir
daha ne cenneti istiyorsunuz?
sevin ki onu göresiniz
nefretle uyanan güneşi bile göremez
kalbine nefreti sızdıran, kendi sütüne bir damla katranı akıtmış olur, süt sütlükten çıkar
sofuların öyle bir derdi yok; onlar ne kadar çok nefret ederlerse o kadar seviyorlardır demektir
onlar için dünya, düşmanın kökünün kazındığı bir yerdir
sizin için o, düşmana rağmen sevilen bir yer
düşmanın varlığı dünyanın değerini azaltmaz
size atılan taşların dünyayı nasıl kirlettiğini görmüyor musunuz
size duyulan kin, dünyanın kiridir
bu kin bitince dünya da temizlenmiş sayılacak
Aslında cennet masumların doluştuğu bir yerdir
onlar oraya günah işlemeyerek değil
günahları bağışlayarak girecekler."

İnsanlar bu sözlerle coştular sevinçle haykırmaya başladılar. O sırada kalabalık içinde bulunan bir fahişe bağırarak sordu: "Ben masum muyum?"

Sahte peygamber ona dönerek konuşmaya başladı.

"Bir fahişe günahkârdır
ama ruhuna merhamet düştüğünde masum da olabilir
merhameti kalbe ancak sevgi sokar
size derim, merhametin bir fahişenin ruhuna girmesi
yüksek bir din adamının kalbine girmesinden daha kolaydır
bu nedenle fahişe cennete daha kolay girecek."

Sahte peygamber sustu, sonra konuşmaya devam etti. Kalabalık onu can kulağıyla dinliyordu. Sesi acıyla titredi, gözleri yaşardı. Hüzünlü bir halle,

"Bir savaş meydanına düşmüş olabilirim
Kan ve gözyaşı her yanı sarmış
kurbanların acı feryadı başka hiçbir şeyi duyurmayacak kadar
göklere yükselmiş olabilir
ama orada merhamet varsa
cennet oradadır
bir günahkâr sayılabilirim
bir zindanda olabilirim
ama ruhuma merhamet girmişse
cennette duruyorum demektir
eğer merhametim yoksa
nerede olursam olayım, ne değişir?
dünya merhametle kurtulur
çünkü merhameti dünyaya sevgi sokar
merhamet, cehennemde yanan suçluyu bile ateşten kurtarır
merhamet, günahkârı ateşe atmamak değildir
merhamet, günahkârı cehennemde bile ateşten korumaktır
sofuların cehennemde merhameti ağızlarına almadıklarını görürsün
onu bir avuçluk yerden esirgeyen, onu bütün dünyadan esirger
bir kişiyi dahi, suçlu da olsa merhametin dışında bırakan
başka herkesi de onun dışında bırakmış olur
merhamet intikam almaz

kâr zarar hesabı yapmaz
kim sevgisinin bir kısmını aşağı görür de
geri kalanını yüceltir
bir damlasını akıtan hepsini dökmüş olur
bir zerresini ziyan eden
hepsini eder
hiç kimse sevgimin şu kadarı iyi şu kadarı kötü demez
o dünyayı ayırımsız kaplar
o mevsime göre davranmaz
ve her ana eşit yayılır
ışık bir dağılmaya başlayınca
hiç karanlıkta kalan bir köşe bırakır mı?
İşte merhamet de öyle bir ışıktır
merhamete ihtiyaç duyanlara, merhamet arayanlara ne mutlu
çünkü dünya onlar sayesinde kurtulacak."

Bu sözler üzerine kalabalığa bir hüzün çöktü. Sahte peygamberin gözlerinden sevinç gözyaşları döküldü.

"Merhametim varsa cennetteyim demektir
Yoksa, bende olmayanı sizde nasıl görebilirim?
Bu beni kör eder
cennet körlükte olabilir mi?
Sizde şefkat yoksa başkasındaki şefkati nasıl görebilirsiniz?
Kendinizde hissetmezseniz
başkasında nasıl hissedebilirsiniz
ancak kendinde olan görebilir
ve kendinde olan duyabilir
yoksa sağırdır
cennet hiç sağırlıkta olabilir mi?"

Sahte peygamber bir an sustu, gözlerinden yaşlar dökülüyordu.

"Bende var, ne mutlu bana
bende olanı sizde de hissettiğimde
bu, bendekini çoğaltacak
sizde artan
benimki olacak
kendinde olmayan, onu asla göremeyecek

ve göremediği şey onu yok edecek
ne mutlu size
ıstırap içinde duruyorsunuz
ama merhametiniz var
ateş size değse bile
ne yanacak ne de yakacaksınız
ve dünya sizde sönecek."

Şair Kendine Göre Cenneti Açıklıyor

Az sonra şair çıktı; edepsiz bir halle halka bakarak, kendine göre cenneti tarif edeceğini söyledi.

"Cennetin peygamberce bir tarifini dinlediniz" dedi kurumlanarak, Şimdi şairiniz onu kendine göre açıklayacak" dedi.

"Bir şairin cenneti tarifi
iblisin cehennemi tarif etmesine benzer
herkes bilir ki
cehennem, iblisin serinlediği bir yerdir
onu açıklarken sahte peygamberiniz sevgiden söz etti değil mi?
ben size daha nankörce bir duygudan söz edeceğim
bir kere biz şairler cennete inanmayız
ama bizden bir tarif istenirse
bunu vermekten geri durmayız
İnsanın durduğu yer hiç cennet olabilir mi?
Öyle bir yer cennet olarak kalabilir mi?
Doğaya aykırıdır bu
insan bencildir, cennete bile en önce kendisi giriyor
unutmayalım ki, öyle olduğu nispette
bencillik insanın üzerine kapanan bir kapıdır
cennetin kapısı da öyle bir kapı olmalı
Tanrıya gelince
büyük bir şairin dediği gibi
'Tanrının yegâne kusuru olmaması'
var diyelim
işte bu kelimeyi sarf edince

duyarak koşa koşa gelen, ilk iblis oluyor
hem cenneti ondan daha iyi kim tarif edebilir ki?
Hatırlarsınız, o oradan kovulmuştu
öyle ya, orada bile rahat edemedi
Tanrının evi, kendisine dar ve sıkıcı geldi
çünkü o, gerçek düşüncenin söylenemeyeceği bir yeri
cennet saymadı
ve gerçek düşüncesini söyleme uğruna kapı dışarı edildi
bir sahtekâr olsaydı
ne yapar eder orada daha uzun kalmanın bir yolunu bulurdu
ne yaltaklandı ne de dalkavukluk etti
o halde cennet
düşüncenin korkusuzca açıklanabildiği yerdir
cesaretle açıklanamıyorsa
Tanrının evi bile olsa
o, cennet sayılır mı?
Şairler böyle bir yere girmez zaten
bir günahkârım ve cehennemde yanıyorum
ama söz söyleme cesaretim
bana oraya kendi cennetimi taşıttı
biz şairler kendi cennetimize işte böyle gireriz
bir başkasını istemeyiz
oraya sokulsak bile, kovulmamız mukadder olur
aslında bu kovulma, kovulma değil
bizim, kaçmak için tasarladığımız bir yoldur
iblis cennetten kovulmadı
o, oradan kaçtı
Şu sofulara baktığımda düşünüyorum da
asıl biz şairler dindarız
çünkü biz inadı bıraktık
İnat, ahlakın altında terbiye ettirdiği bir azgınlık sopasıdır
biz o sopayı kırdık
ruhu cennet kapısında yerlere serilinceye kadar uzatıp gevşettik
hiçbir vaade kanmadık
Öyle ya, kimi için cennet gümüş bir vaat değil mi?
Acıkmış olana iyi bir sofra vaat eder

işte Tanrının cenneti,
aç insanı doyurmak için sabrettirip kapısında bekletmesidir
bizim cennetimiz ise,
açlık halinden sonsuza dek kurtulmayı ifade ediyor
görüyorsunuz ki, bizim de kendimize göre öyle bir yerimiz var
ve orayı keşfetmek kolay değildir
orayı keşfeden
yeni keşifler için umutlarını öldürmedikçe orada kalamaz
gerçekte cennet 'yerimi beğenmedim' diyenlerin yeridir
sürekli yer değiştirirler
ve cennetteki bu sürekli yer değiştirmeyi neye yormalı acaba?
Orada kalmak isteyen ona mahkûm olmayı bilinceye kadar sıkılmamayı öğrenmeli
bizim farkımız şurada
sofuların cennetine girmek için can atılır
bizde ise bizim cennetimizden çıkmak için
bizimki öylesine sığdır ki
insan orada boğulamaz bile
ancak susamış olanlar boğulabilir
boğulurlar ve gözlerini gerçek bir cehennemde açarlar
İşte böyle
sonu olmayan bir cennet düşünülemez
ama cehennem sonsuzdur
bir cennetten kaçıldığında, ondan çıkılmış olur
bir cehennemden kaçıldığında
nereye kaçılırsa kaçılsın hiç fark etmez
her yer cehennemdir
zira cennet sığdır, cehennem ise çok derin
orada pek çok köşeler
insan derdini gizlesin diye birçok karanlık delikler vardır
orada keder süssüzdür
işte bir şairi cehenneme çeken bu
kederin çıplak hali
ozanın gözlerini kamaştırıyor
ve şair oraya
bir cennete koşar gibi
koşarak giriyor."

GÖZYAŞI VE KAHKAHA ÜZERİNE

Kavmi sahte peygambere sordu:

"Bizden nasıl olmamızı istersin?
Nasıl olalım?
Hırsızlara karşı dürüst
yalancılara karşı doğru
cimrilere karşı cömert mi?"

Sahte peygamber, "Hiçbiri değil" dedi. "Dünyayı hırsızlara, katillere karşı alınmış önlemler kurtarmayacak. Aklınızla değil kalbinizle düşünün. Duygunuzun güçlü olmasına bakın. Sözlerle kavranacak gerçekler vardır; ama bir kelimeye ihtiyaç duymadan yürekle kavranılan gerçek daha da üstündür."

Halk anlamamıştı, sahte peygamber konusunu açıklamaya girişti.

"Kalbiyle düşünen daha hızlı düşünür" dedi.

"Aklıyla düşünmeye çalışan, zihninde her şeyi açıklayacak sözleri arar; vakit kaybeder. Oysa bunu kalbiyle yapan, kelimeler olmaksızın her şeyi hisseder; böylece daha hızlı hareket etmiş olur. Düşünün ki, kalbin hataları aklın hatalarından daha kolay affedilir. İşte bu duyarlılık merhamete açılan bir kapıdır."

Halk bu vaazdan çok hoşnut kalmıştı.

Sahte peygamber kavmine memnuniyetle bakıyordu. "Rüzgâr esti mi insan esmeli, yağmur yağdı mı ıslanmalı" diyerek konuşmasını tamamladı.

Halk sahte peygambere hayranlıkla bakıyordu.

"Ötekiler nerede, bizimki nerede?" diye kıyaslıyorlardı kendi peygamberlerini.

"Bizimkinin neşesine diyecek yok, her an şen şakrak. Gülmediği anlarda bile gözlerinin içi güler, yüzünden tebessüm eksik olmaz. Hiç kor-

kutucu bir tarafı yok; insan böylesiyle ateşe bile girer. Geveze olmasına geveze, ama halk kendisine hitap eden herkesi geveze yapmaz mı? Eminiz ötekiler de, şu halk, on kelimeyi doğru dürüst anlasın diye en az yüz kelime sarf etmişlerdir, kesin. Herkes her şeyi aynı anda anlamaz ki; en basit bir sözü bile bıktırıncaya kadar tekrar etmek gerekir. Eyüp de bu sabırla peygamberlik sıfatına hak kazanmadı mı? Ötekiler ağır din konularından söz açtı mı, her şeyin önemini hissettire hissettire abartarak anlatırlardı; ama bizimki en çetrefilli konularda kolay bir taraf yakalıyor ve hiçbir şey onunla göze güç görünmüyor. Çocuklar ne kadar anlıyorlarsa ihtiyarlar da o kadar anlıyor. Bu yüzden onu en çok çocuklar seviyor ya! Hepsine kendilerinin aslında büyükleriyle eşit olduklarını hissettirdi. Aptallar bile onun anlatışı karşısında zeki oldukları düşüncesine kapıldılar. Tembeller onu dinlemeye koşuyor çünkü o hiç kimseye görev yüklemiyor. Ötekiler bize hep neler yapmamız gerektiğini vaaz ederlerdi; bu, nasıl olmamız gerektiğini söylüyor. Ötekiler bizi yaptıklarımızla ölçüp biçer, bizden bir ödev duygusuyla hareket etmemizi beklerlerdi; bu da hayatı sıkıcı yapardı. Ama bununki öyle mi? Bu, sırtımızdan yük kaldırdı, hayatı çocuklar gibi neşeyle gülerek geçirmemizi öğütledi, iyisi mi hiçbir şey yapmamamızı telkin etti. Ötekiler nerede, bu nerede? Doğrusu biz şanslı bir kavimiz."

Sahte peygamber kavmine bakıp övünmekten kendini alamıyordu.

"Ötekilerinki nerede, benimki nerede?" diyordu.

"Eminim, ötekiler işlerini hep ciddi bir hal ve asık suratla görmüşlerdi ama benimkiler asık bir surat gördüler mi kahkahayı basıyorlar hemen. Çünkü onlar neyin önemli neyin önemsiz olduğunu biliyorlar. Sevgiden başka her ifade insanın yüzünde bir maske gibi durur, bu maskeyi ancak neşe yırtar. Yalnızca neşeli bir ruh dünyayı hüzünden kurtarır, acıları paylaşarak yok eder. O koştu mu, hep öpmek ya da gözyaşını silmek için koşar."

Sahte peygamber kavmine şefkatle bakıyordu, onlara karşı içinde öyle merhamet duyuyordu ki, hemen nasihatın bildik zararları üzerine bir vaaz vermeye soyundu.

"Az önce kendimi size nasihat eder gördüm de çok utandım" dedi. "Mabette atıp tutan sofu vaize benzedim, yüzüm kızardı. Öyle ya, nasihat etmek ihtiyar akılların işi; benim öğüt vermekle ne ilgim olabilir? Ben genç beyinlerin harcı olan mesellerle anlatmalıyım. Hem

günahkâr olmayanın nasihatla işi ne? Asıl, nasihat insanı doğru yoldan çıkarır. Diyelim ki hırsıza çalmamasını telkin eden bir nasihat, dinleyen yüz kişi varsa, o kalabalıkta hiç çalmamış on kişiye çalma fikrini verebilir. Böylece birisinin vazgeçeceği belli bile değilken hırsızlığı mahkûm eden bir öğüt, topluma, yeni başlamış, daha hevesli bir on hırsız kazandırabilir. Ama umurunda mı sofu vaizin, nasihatının ters etki yapabileceğini düşünmek? Hiç aklından geçer mi? O eline düşmüş biçare yankesiciyi çalmaktan vazgeçireceğim diye bütün toplumu gözünü kırpmadan hırsızlığa sürükleyebilir."

Sahte peygamber verdiği vaazdan çok memnun kalmıştı, insanlar nasihatın ne gibi zararları olduğunu öğrenip irşat olmuşlardı. Kazayla bir nasihat dinlendiğinde ne yapılması gerektiğine geldi sıra. Öyle ya, nasihatın zararlı bir şey olduğunu bilmek yetmezdi. Kendini o zararlardan korumasını da bilmeliydi. Halk can kulağıyla dinliyordu.

Sahte peygamber herkes duysun diye sesini iyice yükseltti. "Bir nasihat dinlendiğinde yapılabilecek en doğru şey, hemen uyumaya çalışmaktır" dedi. "Uyuyun. Nasihatın bilinen en iyi etkisi budur, üstelik zararlarından da korur."

Böylece hızlı öğütçülerin gülünçlüklerinin ve sofu vaizlerin farkına varmadan düştükleri komik hallerin anlatılmasıyla sıkıcı geçebilecek bir sabahı neşe içinde geçirme imkânı buldular.

Sahte peygamber neşeleri tamam olsun diye şu hoş meseli anlattı:

"Dindar bir kambur vardı. Tanrının sevgili bir kulu olduğu için ibadetini hiç sektirmeden yapar, mabetteki sofu vaizin vaazlarını hiç kaçırmazdı. Çok saygılıydı ve hürmetini, mimberden edilen nasihatları hiç canı sıkılmış gibi görünmeden dinlemesine borçluydu. Cemaatte esnemeyen tek kişi olduğundan vaizin büyük sevgisini kazanmıştı. Bu yüzden o, konuşmasını hep kambura bakarak yapardı. O ise bin bir hürmetle sırtında taşıdığı kamburunun altında hiç kımıldamadan öylece durup dinlerdi. Mabet mahşeri bir kalabalıkla dolu da olsa, vaiz hep kambura bakarak söyler, öğüt verirdi. Artık siz kamburun suratındaki ifadeyi bir düşünün. Bir gün zavallı kambur dayanamadı ve vaize sordu:

"Anladık, benim sırtım eğri; peki seninki neden düz?"

Sahte peygamber susunca insanlar anlamadılar ama o, onlara altta yatan inceliği açıklayınca kahkahalarla güldüler.

Ardından sahte peygamber daha çok gülmeleri için ayıp olabilecek birkaç mesel daha anlattı. Çok açık saçıktılar ama edepsizce anlatılmadıkları için sofular da pekâlâ beğenerek dinleyebilirlerdi.

Böylece çok gülmekten yere düşüp bayılanlar oldu. İnsanlar hayretle, "Hiç de böyle eğlendiren bir peygamber görmemiştik" dediler.

Sahte peygamber, "Ruhu arıtıp temizleyen iki şey vardır" diye devam etti:

"İçten gelen kahkaha ve gözyaşı. Gözyaşı ve kahkaha insanın dünyayla alışverişinin biricik malzemesidir. Ne kadar içten gelirlerse kalp yüceliğini o denli garanti ederler. Dünya, yığılmış bir hazine gibi tıka basa dolu olsa, onca şey arasında, ruhun gözlerine insanla arasında bir bağ kurmak için yalnızca gözyaşı ve kahkaha görünür. Bazıları dünyayla evliliğinde arttırmak için gelir, çeyizini mal mülk biriktirerek düzer; bense çeyizimi biriktirerek değil saçıp savurarak kuruyorum. Hazinemde yığılmış şeylere bakıyor ve onları kaldırıp bir bir dışarı atıyorum. Ta ki sandığımda gülüş ve gözyaşı kalıncaya dek. Dünyanın onca gürültüsü arasında ruhun duyabildiği iki şey, kahkaha ve hıçkırıktır. Ancak onlar ruhu çağırır. İşte, insan biriktirmek için değil, aksini yapmak için aslında bir mirasla doğar. Ölünce bir miras bırakıyorlar değil mi? Ne talihsizliktir bu. Gerçekte bir mirasla doğulur; ölünceye dek o mirasın baştan savılması gereklidir. Eğer insan miras bırakarak ölüyorsa demek ki başarısız olmuştur. Doğumuyla sırtına bindirilen yükten kurtaramamıştır kendini."

Sahte peygamber sustu, dudaklarında tebessüm, gözünde gözyaşı vardı.

"İnsan ağlayamadığı zamanlarda gülmelidir" diye devam etti. "Ağlamadan ya da gülünmeden geçirilen zaman boşa harcanmıştır. Bir meleğin kanatları gibidir onlar, hep göğe yükseltirler. Kendini gözyaşıyla terbiye edemeyen, bunu kahkahayla da yapabilir. Ah, bir hazineye yakışacak ne mallardır onlar! Yalnız kaldıklarında altın gibi parlar ama yanlarına konulan kömür parçası bile onların ışığından çalar. Hizmetkârı oldukları aşkı taklit ederler, hep bir başlarına tutulmaları gerekir. Ah, o aşk tahtının kanat takmış ayakları! Gözyaşı ve kahkaha iki ayrılmaz kardeştir. Bilin ki, içten gülemeyen birinin içten ağlaması da, mümkün değildir. Ağlamadan ağlamaya ne fark var ve bu farkı nasıl kahkaha belirler, bilmezsiniz. Ben bir insanın gülüşüne bakıp onun nasıl ağladığını da size söyleyebilirim."

Sahte peygamber kavmine baktı, insanlara hüzün çökmüştü.

"Ağlayabilmek bir zenginliktir, gülebilmek de öyle. Yalnızca ağlayanlar veya yalnızca gülenler zengindir ama hem ağlayıp hem gülenler daha da zengindir. O öyle bir duygu halidir ki, nasıl diyeyim, gözyaşı ve kahkaha birbirine karıştığında içki etkisi gösterir, bu sarhoşluk hali aşk halidir. Sevgiyi tarif eden diller, buna tam bir sevinç hali de derler. O, ruhun yıkandıktan sonraki neşesidir. Bir düşünün, gözyaşı ve kahkaha içten geldiklerinde bir başlarına ruhu temizlediklerine göre ikisi birden aktı mı artık o ruh nasıl yıkanır? Ona saf berrak bir ışık gibi oldu demek yeter mi? İşte mutluluk; size tarif ettim. Bencillikten ya da elde avuçta artmış şeylerden değil kendi kendinin tadına varmaktan gelen mutluluk. Öyle mutlu biri başkası için de ne lezzetli olur bilir misiniz? Ancak kendindeki lezzeti keşfeden, başkasının ağzına layık bir yemek olacaktır. Ancak mutlu olan mutlu edecektir."

BATAKLIK

Ve yolda giderlerken tuhaf bir kavimle karşılaştılar. Bu kavmin insanları bir bataklıkta yaşıyor, çamurda yaşamaktan çok, birbirlerinden şikâyet eder görünüyorlardı.

Bataklığı görmeden pis kokusundan yakınıyor, böylece sözlerinin iç karartıcılığıyla içinde yaşadıkları havayı da zehirliyorlardı.

Bataklığın sineklerinden rahatsız oluyorlardı ama kendilerinin yaşayışı da onlardan farksız değildi; yaşamak için seçtikleri yer ortaktı.

Çamurdan yakınmaları, onların bataklığa karşı olduklarını göstermezdi.

Peygamber kavmini durdurdu; bir pislik içinde yüzen o insanları daha iyi görebilsinler diye yüksek bir tepeye çıkardı.

Oradan bataklığın içinde birbirine çamur atarak temiz kaldıklarını sanan, oysa yaydıkları kötü koku göklere kadar yükselen insanlara baktılar.

Sahte peygamber, "İşte dünya" dedi.

"Dünya öylesi bir bataklıktır
insanlar onun içinde farkında olmadan yaşıyor
bu, batmalarının bir nedeni
Sinek bataklığın farkına varınca uçmayı öğrendi
kendi pisliğinin üzerine bile kanatlarıyla havadan uçarak gelip konuyor
Böylece o bile kire bulaşmadan onunla iş görmesini keşfetti
Ama insan, çenesine kadar battığı o şeyin farkında değil
nankörlüğünden sinek kadar bile olamıyor
bataklığı görmeden çamurdan şikâyet etmek;
insanın yazgısı bu olmalı
bir körün karanlıklardan şikâyet etmesinde bile daha çok haklılık payı varken
hayır hayır hayır
bataklığı yurt seçen, çamurdan şikâyet etmemeli

bataklık tüm suratları aynı ölçüde bular, o herkese eşit davranır
herkesin çamurunun kendine göre olduğunu bilmiyor musun?
İlahi adalet için hikmeti gökyüzünde değil
insanın durduğu yerde ara.
Gözünü boşluğun taçlandırdığı o uçsuz bucaksız yokluğa dikme
dön de ruhun boş umutlarla azgınlıklara sürüklenmeyeceği
sonu başı belli o yerlere bak, gerçekte oralarda daha çok umut var
işte, dünya sırrı insanın kıçındaki çamurla ifşa olunuyor
o çamur insanın ne ölçüde battığını da açıklıyor
size derim, insan ve dünya arasındaki yakınlık
onun bataklıkta zevkle içine oturduğu derinlikle ölçülebilir.
Ona, başını kaldırıp minnetle baktığı yükseklikle bir değer biçilebilir
insan ne kadar yukarılara bakarsa o denli batar
Kendini gökyüzünde hisseder, ama gerçekte
kıçı neredeyse kendisi de oradadır
işte bunu ahlak gizler, ikiyüzlü ahlak, o insana içinde oturduğu
bataklığı unutturup onu çamurdan temizleme çabasıdır
O, insanı gökyüzüne baktırırken, nerede olduğunu unutturur
oysa bir bataklığı süpürmeye kalkan, çamura mahkûm olur
kim ki bir bataklığı temizlemeye kalkar
o, herkesten önce kirlenir
Kimi bataklığın çamurundan şikâyet eder
süpürülürse her yer temiz görünecek sanır
pisliğin ortasında oturur ve sineklerden şikâyet eder
onların kaderi, sineklerce en fazla sokulan olmaktır
oysa kurbağalar bataklığın en şerefli yurttaşlarıdır
çamur onlara pis görünmez, üstelik sinek yiyerek doyarlar
bataklığın huzurlu bir yer olması
orada herkesin kurbağa olmasıyla mümkündür
herkesin kirlendiği yerde sadece temiz kalmayı
başarabilen kuşku duyar
kendine en çok güvenen ise en kirlenmiş demektir
her yana pisleyen sinek bile onun kadar olamaz
o her an başkalarını yönetmeye kalkar, tüm yaptığı
kendi pisliği ve başkalarınınki arasında ayırım yapmaktır
çünkü kendi pisliği ona çok temiz görünür

o başkasının pisliğinden uzak durmayı temizlik işareti sayar,
kendininkine boylu boyunca batmış olsa da
o ahlakçı, yüce din adamıdır, o devleti yönetir
bataklıkta yaşar, mimberden namuslu ve şerefli kalmayı vaaz eder
işte bu ince ayırımlardır ki, dinin yüce çizgisi
burada, bir doğru halinde değil zikzak çizerek ilerler
Ah, temizlemeye niyet edenlerin
etrafı daha çok kirletmesinden sakın!
Bak, benim sahte peygamberliğim ilhamını göklerden almıyor
göklerin kapısı ona kapalı
ama orada da bir krallık var, oraya ancak temiz olabilen girecektir
kendini korumaya bakmalı, ama nasıl?
Ruha sızan bir damla kir bile onu baştan aşağı kokutur
bir de bataklığın cellatları var, onlar suçlar, yargılar, cezalandırır
tüm yapmaya çalıştıkları
bataklığa pis kokmayı yasaklamaktır, bu mümkün mü?
Veya çamuru suçlu, bataklığı mazur gösterirler
orada 'ben kirliyim' değil, 'ben temizim' diyenden kork
suçludan değil, suçsuz görünenden kork
bir talihsizlik okuyla yere düşüp yıkılanlar herkesten çok batmış görüneceklerdir
pislik içinde işi yaver gidenin temiz görünmesine aldanma
onlar çamura içten bir saygı duyar, leke bile
onlarla mukaddes görünür
bu bataklığı onu görebilenler kurutacak
onlar en çok sineklerle kurbağalarla mücadele edecek
unutma; çöl, suyu inkâr ettiğinde kendindeki hayatı kuruttu, ama su geldi çölü mahvetti
bataklığın kurutulması ölümün öldürülmesi gibi olacak
ve bu cellatların cellat eline verilmesine benzeyecek."

Sahte peygamber çok ileri gittiğini hissederek sustu. Kavmine baktı. Tatlı tatlı güldü. "Çok mu ileri gittim?" diye sordu.

"Kalp mi kırdım? Bırak, kırılacak olan kırılsın
gerçek bir kalp, kendi kırıklarını başka her şey arasından toparlayıp onarmasını bilir

sen yoluna devam et
yürüyüp gitmek insanı peşi sıra takip eden ruhun ışığına yol göstermektir
bırak, bataklığın ruhu, kendini dibe çeken karanlıklardan kurtulup yukarı çıksın, soluk alsın
olacak olan her şey olacaktır, bunu kim engeleyebilir.
İzin ver, her şey aksın
su ve zehir aynı anda sulamak için yaprağa doğru akar
zehir öldürür, su yaşatır
o halde zehirle hiçbir şey kalıcı değildir
ve geçici olan her şey kendi kendini tasfiye edecektir
şimdi yeni bir ışık doğuyor, ona hayatın yeni sultanı diyorlar, görmedin mi?
o, ikinci bir Tanrı
o, bataklığı kurutacak olan yeni insan
parıltısı tacından yansıyor, elbisesi, göklerin ona yaraşır bulmadığı şatafattan daha az görkemli değil
o, rakip bir Tanrı
nurun ışığıyla yarışıp kendini daha parlak, daha görkemli kıldığı hakikatın bir tecellisi
o insan-tanrı, işte bataklığı kurutmaya geliyor
şimdi gözde ve en yüksekte olan o
çünkü tazeliği koruyan her şey
hava kadar hafif, su kadar yumuşak olup insanın hiç bıkmayacağı bir alışkanlık yaratabilir
işte o yeni alışkanlığınız, ikinci Tanrınız
o, bizzat sizsiniz
ona yeni insan denecek, o insan-tanrı olacak
kimi çamurdan çıkar, çıktığı gibi kalır
onlar insanda tekrar çamura dalma isteği yaratır
onlara toplumun yalancı kurtarıcıları denir
onların ortaya koyduğu örnek sahtedir
işte onların devri geçti
şimdi artık ikinci bir Tanrı var
ve o biziz."

ELEŞTİRENLER ÜZERİNE

Sahte peygamber o günün yiyeceği olarak kavmine şu meseli anlattı:

"İyi ve doğru söz söylemeyi akıllılık sanan biri vardı.
Bir gün yağmurdan korunmak için karanlık bir yere girip beklemeye başladı.
O kuytu yer, bir ayı iniydi ama o akıllı adam bunun farkında değildi; hiçbir araştırma yapmadan öylesine girmişti, çünkü seçimlerindeki isabet konusunda kendine çok güveni vardı.
Yağmur devam ediyordu,
bir süre sonra sıkılınca karanlıktan yakınmaya başladı.
Kendi kendine ışığın ne kadar yararlı olduğunu anlatmaya, en parlak sözlerle aydınlığın faziletlerinden bahsetmeye koyuldu. Bu arada karanlığa, karanlıkla birlikte gözden gizlenen tüm şeylere atıp tutuyordu.
Belagatle tonu gittikçe artan bir sesle konuşuyordu.
Ama tam bu sırada ayı geldi, ininde oturur bulduğu o geveze konuğu pençeleriyle tutup paramparça etti. Çünkü o, karanlıkta oturmayı seçerek ayıya görünmeden gelmesine fırsat vermiş; üstelik karanlıktan, karanlığın zararlarından yüksek sesle şikâyet edip dururken ayıya yerini daha fazla belli etmişti. Dahası, bu şekilde davranarak düşmanın karanlıktan daha iyi yararlanmasına neden olmuştu.
İşte böyle, oturmak için bilmeden de olsa ayı inini seçerler
ve beğenmedikleri halde orada durmaya devam ederler
ellerinde karanlığı dağıtmak için çok övdükleri ışıktan birazı bile yoktur
ne övdüklerine sahip olabilirler ne de yerdiklerinden kurtulabilirler

karanlığa düşman görünür onu yok edemezler
durdukları yerin farkında olmadan
kınadıkları hiçbir şeyi değiştiremezler
işte karanlık parçalanıp dağılmadan önce
tıpkı ayının gelip o karanlıkta oturanı parçaladığı
gibi parçalanacaklar
neden şikâyet ediyorlarsa
onları öldüren silah, o olacaktır."

AHMAKLAR ÜZERİNE

Yolda giderlerken, akıllı bir adamın bir ahmağı yola getirmeye çalıştığını gördüler.

Akıllı adam ahmağı kendi bildiği ve hakkın yolu dediği yola çekmek için, ne kadar hikmet biliyorsa ortaya döküyor, aklına gelen en makul gerekçeleri sıralıyordu.

Ahmak ise, o ne kadar çırpınırsa ahmaklığında o kadar ısrar ediyordu.

Bir süre sonra öyle bir an geldi ki, kim akıllı kim ahmak belli olmaz oldu.

Gerçekte ısrar, ahmağın inadını arttırmakla kalmıyor, özgürce, kendiliğinden yöneleceği bir görüş kapısını da kapatıyordu. Arif adam çabalıyor, zekâsını ve bilgisini bu uğurda harcamaya karar vermiş görünüyordu.

Bu neredeyse, din ehline mensup saygın birinin azılı bir dinsizi doğru yola çekeyim derken kendisinin karşı tarafın çukuruna yuvarlanması gibi bir sonuç vereceğe benzeyen bir çekişme halini almıştı.

Akıllı adam, sonunda eline ne geçeceğini bilmeden ruhunun servetini bu masaya yatırdı. Böylece pahalı olması gereken irfanının karşılığını, bir ahmağın hak yoluna döndürülmesi gibi ucuz bir fiyata belirledi.

Ama ne kadar çabalarsa çabalasın; ahmak gösterilen yola yönelecek yerde, o bu yanlışlığı iyice anlatabilmek için ahmağın yoluna girdi. Böylece, değerli olması gereken zamanını kendi aleyhine olacak şekilde boşu boşuna kaybetti.

Çok geçmeden kendini canlı tutacak şeylerle uğraşsa daha diri olacak arif adam daha bezgin, ahmak daha ahmak oldu.

Bu yarıştan kazançlı çıkan ahmak, kendini tartışmanın galibi gibi gördüğü için, zaferinin sevinciyle eskisinden de kötü bir hale geldi.

Yalnızca iyi ve güzel sözlerin iyileştirici etkisi kaybolmakla kalmadı, onların kutsal olması gereken anlamları da sürülen elden utanmazca lekelenip bozuldular.

Toplum için zararsız olabilecek bir budala daha da katılaştırılmış inadıyla, gücünü zaferinden alan, özgüveni artmış bir düşmana dönüştü.

İlacın zehir etkisi yapıp hastalığı kökleştirmesi gibi.

Dahası bir denize düşmüş, kendi haline bırakılsa kurtulabilecek biri, ona atılan iyilikle ağırlaşıp esaslı bir şekilde boğuldu.

Böylece irfanın birer inci gibi dizilen öğütleri yüce hikmetler, son noktaya kadar vardırılan bir telkinin suç aletleri oldu ve bunlar, bir katili yüz kızartıcı bir şekilde katil olmaktan çıkarıp kurban yerine koydu.

Öldürmesi, ona duyulan bir merhametin sonucu adeta haklı da görülebilecek bir kurban.

Uçurumun kenarından çekilip alınacakken büsbütün ona itilen bir talihsiz.

Bu, çocuğunu yangından kurtarmak için düşüncesizce atılan annenin onu büsbütün ateşe itmesine benziyordu. Ya da, zavallı yırtıcı bir hayvanı açlıktan ölmekten kurtarmak için ekmeğin dilimlerini ona atıp dururken, rabbin bu nimeti için şükreden bir iyilikseverin saflığına.

Dua ancak bir günahsızın kalbinde ters etki yapmayan tehlikeli bir silahtır; onunla vurulan, herkesin öldüğü ölümle ölür.

Ahmağın durumu, nezleye yakalanan birinin doktorun tavsiyesine uyunca zatürreeden ölmesine benziyordu.

Sahte peygamber, "İşte" dedi. "Birçoklarının gelip yaptığı hep bu olmuştur." Sonra kavmine şu meseli anlattı:

"Bir kambur vardı
ve o yırtık pırtık giysileri içinde nasılsa öyle
olduğu gibi halkın arasında gezerdi
herkes ona öyle alışmıştı, gözler onu öyle benimsemişti ki, bunu sağlayan özkıyafeti, sanki kamburluğunu daha da gizliyor gibiydi
O şekilde asla göze batmazdı
sonra bir gün, iyiliksever, rabbi pek çok bakımdan memnun etmiş biri geldi, haline acıyıp kambura güzel parlak temiz giysiler alıp giydirdi
O günden sonra kambur, o giysiler içinde kamburluğu daha belli bir hale geldi, daha önce neredeyse fark edilmeyen sırtı büsbütün ortaya çıktı.
Böylece o parlak gösterişli giysiler içinde iyice göze batınca, kambur, eskisinden de çirkin oldu."

Sahte peygamber, "İşte" dedi, "ötekilerin yaptığı. Bu sizin sahte olanı hakiki olandan ayırmanıza yardım edecek."

"Yüz kişiyi kurtarıp bir kişiyi veremli haline bırakan, toplumu salgından kurtarmaz. Tersine, sağlığa kavuşturduğu kişileri eski hallerinden de kötü bir durumda tehlikeye açık bir hale getirir."

Sahte peygamber, kendi kendinin çabasından yorgun düşerek çirkinleşmiş akıllı adamı, inadının daha dirençli kıldığı ahmağı gösterdi.

Sonra iki âlemin sultanı olarak, onları yanına çağırdı, ikisine birden vazetmeye başladı. Dedi ki:

"Akılsız bir kuyumcu vardı,
kalaycının tekiyle ağız dalaşına girişti...
Eğer o, altınının gerçek değerini bilseydi bunu yapar mıydı?
Tüm başardığı, kalayı altın değerine çıkarmak olmuştur.
İncilerini domuzların önüne saçan birinin, tam bir budala olmadıkça, o incilerin kıymetli olduğunu anlatıp övünmeye ne hakkı var?
Kuşkusuz onlar, doğru diye bellediklerini kendilerinden geçmiş bir halde vaaz ederken,
dinleyenler arasında ahmakların olabileceğini düşünmüyorlardı.
Kutsal diye bellettikleri bazı sözleri ezberletmekle, boş kafaları bir emirler yığınıyla doldurmakla,
yeteri kadar iş yaptıklarını düşünüyorlardı
İşte bundan basit ne vardır?
İnsanın kendini, söylediğinin doğruluğu ölçüsünde doğru, kutsallığı ölçüsünde kutsal, olgunluğu ölçüsünde olgun sanması.
Kim var ki, kendi sözleri kendisini aldatmamış olsun?
Yazık, Allah'ı kavimlerine budalaların da anlayabileceği bir şekilde izah ettiler.
İşte, sözlerinin yüksekliği boylarını aşmayan kim vardır ki, bir kalabalığa baş olmak istemesin.
Savaş meydanlarının hâkimi, aklın ve zekânın parlak örneği, planlamada eşsiz denecek kadar usta bir kumandana, savaşı,
kendi or dusundaki budalalar kaybettirir.
Bu yüzden o, yaptığı tüm hesaplara ahmakları da dahil eder.

Ama onlar, Tanrı söz konusu oldu mu, hiç kimsenin budala veya akıllı diye ayrılamayacağını hesap ediyorlardı.
Böylelikle, insanlığın yüce öğütçüleri, bir salağa da aynı görevi yüklediler; bu yolla, akıllı insanların onlarla aynı şeyi yapmasını gülünç gösterdiler.
Yalnız merhametin değil doğanın yasalarını da çiğnediler ve bir budalanın haklarını ihlal etmek, akıllıların aleyhine bir durum yaratır.
Ortalama bir zekâ düzeyine hitap ederek, onu, dünya krallığının tacı olarak ilan ettiler; böylece yükselttikleri budalalığa daha çok özgüven kazandırdılar."

Bu sözler üzerine irfan sahibi adam kendini kaybetti; öfkeyle bağırarak sahte peygamberin üzerine saldırdı, ama çevredekiler gelip tuttular onu. Geriye kemik yığını halinde fırlattılar.

Bu manzarayı gören ahmak gülüyordu. Kendiliğinden, üzerine hiçbir yük ve sorumluluk hissetmeyen insanların neşesiyle gülüyordu.

Akıllı adamın öfkeli hıçkırıkları ile budalanın kahkahaları birbirine karışmıştı.

Sahte peygamber akıllı adamın gözyaşlarına hor görerek bakıyor, ahmağın kahkahalarına yeriniyordu.

Akıllı adamı göstererek dedi ki:

"Bu ötekilerden daha şanslı, çünkü cezasını kendi çekiyor
ama ötekiler, cezalarını başka herkese çektirdiler
kendilerinin rahat içinde olmasını sözlerinin doğruluğuna delil saydılar
aynı, ekmeğini çalıp aç bıraktığı insanı, doyduktan sonra
kendisi gibi rahat farz etmek gibi
işte akıllı olmanın bencilliği
işte akılsız olmaktan da fazlaya mal olur topluma
bu adamın tehlikesi şuradadır ki,
zararsız kalabilecek birtakım yaratıkları
kan içici canavarlara dönüştürebilir."

Sonra ahmağa dönüp acıyarak baktı. "Kurtarılabilecek bir hasta işte böyle büsbütün ölüme terk edilmiştir" dedi kederle.

Ve yürüdü. İki gün yürüdükten sonra birden bir şey hatırlamış gibi durdu. Sözlerinde eksik kalan bir şeyi tamamlamak için yüksek bir tepeye çıktı.

Dedi ki:

"Uçuruma iten elin son hamlesinden kork
Onda senin direndiğinden çok daha fazla bir güç var
Son çığlık, umutsuzluğun boşluğu yardıma çağırışıdır
Uçurumda arka arkaya yankılanırken onun kendini hep tekrar ettiğini duymuyor musun?
İşte ölüm kendini hep son bir solukla göstererek tekrar ediyor
canın çıkışı ruhun kendini vermek için beklediği son nefesle oluyor
Son olan her şeyin ümidi yıkmasından kork, çünkü ümit başta zaten vardı
Yolcuyu bitkin düşüren hep son adımdır
avcının en son vuruşu en yükseğe erişenidir,
düşürüşü de muhteşem olur
Son darbenin inişi, bitişi haber verdiğinde, buna yakışan, bir ölüm soğukluğu ve sabrın donuk bakan gözleridir
Uzun süren bekleyişin en son anı
çanın çalındığı toprağın kendisine verileni kabul ettiği an. İşte o an artık yapacak hiçbir şey yoktur.
Artık 'her şey bitti' demek zamanı gelmiştir
İşte, soluğunu kendi içine hapseden
ruhunda kapalı tuttuğu bülbülü de havasızlıktan öldürmüştür
Ah, kökünden sökülen ağacın meyve vermesini kim bekleyebilir?
Ya da kırılmış bir dalın yapraklanmasını?
Tomurcuğa sırrını taşıyan bitkinin damarları kesildiğinde, borcunu çiçeklerle ödeyebileceğini hatırlamasını kim umabilir?
Bitti artık, sona erdi
insanın en çok iş gören yanı ruhuydu, o ruh öldü
insanın bedeniyle iş gören, yalanı hastalık gibi kalbe yerleştirir.
İşte yerleştirdi.
Eline teslim ettiği küçük kuşunu ürkütüp kaçırdı
o kanatları kırılmış yaratığı, her gelişi daha acı olacak ölüm bekliyor
ölüm hayattan çalmak için gelir
son vuruşunu vurmadan önce pek çok kere gelir

hiç durmadan gelir
ah, onu uzak tutmak için sihirli sözler bulmak gerekirdi
ama bulunamadı. Çok geç
bir ölü için en fazla ne yapılabilir artık
ne yazık ki çok geç
ölüme ölüm demek, hayata benzeyen, onu taklit eden pek çok şeyin
yalan perdesini parçalamaktır
o perde sözlerle iyice gerilir
ve en son cümle söylendiğinde
ona eşlik eden en son ah onu yırtar
bu bir yükseliş değil bir batıştır
insanlar ona itilmek için bir sıra halinde ilerler
bir cennete götürüldükleri söylenir. Oysa o yalancı bir cennettir
yalanın ateşiyle aydınlatılmıştır
ve gözün görebilmesi için yakılan ışık seni yakar
bu senin gerçeği görmenin bedelidir
Kalk ayağa! Bedeninin yanması, önünde olanı aydınlatıp gözlerine
gerçeği de gösterecek
cehenneme cehennem deme,
orada cennette olduğundan çok daha fazla ışık var
bu senden, senin etinden yükseliyor, görmüyor musun?
Gövdeni saran ateşin bir iyiliğidir bu
bir ölüye hayatı vaat etme, ona diri deme
nasıl ki diriye ölüm götürmek caiz değildir
her kim ölümü kendinden uzak tutuyorsa o diridir
bunu başaramayan ise ölü
bir mezara ekilmiş yapma çiçekler
gerçek çiçekler gibi kokabilir mi?
Ölülerin ölümden başka verebileceği bir şey yok
onlara hayatı götüren, onu ölümle değişir, sakın yapma
bir ceset, mezardan başka nereye yaraşır ki
sakın evini mezarın yanına kurma
onları kendi haline bırak
onların oyalanması ölümün dişleriyle kemirip durduğu o bedenin hareketlerinde solmak için vakit geçirmesidir
sen yalnızca hayat sofrasında hazır bulun."

SOFULAR ÜZERİNE

Sahte peygamberin söyledikleri arasında hiçbir şey yoktu ki, şom ağızlı bir vaizin dilinde "ahlak bozucu" diye nitelenmesin.

Bir vaizin halinde bulunan sertlik yoktu onda. Önemli bir konu söz konusu olduğunda bile, kavmine altında ezilecekleri bir şey sunmadan sade bir dille anlatıyordu.

Ya da her ağzını açışında cehennem yemeğinden, insanı bekleyen dehşetli ölümden, affolunmaz günahtan, sonsuz ıstıraptan ve bunun gibi bir sürü sıkıcı şeyden söz etmiyordu.

O, yüreklere korku salıp moral bozmuyordu, şöyle diyordu: "Bilindiği gibi sofular, dinsiz diye belledikleri nin morallerinin bozulmasıyla neşelerini bulurlar. Bu nedenle onların her sabah uyandıklarında daha da şom ağızlı olmaları, yüce dindarlıklarının bir gereği, onların mutluluk garantisidir. Bir sofu, başka herkesi ne kadar mutsuz edebiliyorsa dindarlığını o kadar iyi yerine getiriyor demektir." O ise böyle şeylere tenezzül etmiyordu. Ya da iyi bir konuşma konusu yapabilmek için, günün yirmi üç saati neşe içinde zıplayan zındıkların neler yaptığını gözleyip, son saatini gördüklerini uzun uzadıya vazetmeye ayıran sofu vaizler gibi başkalarını çekiştirip durmuyordu.

O, yaşamın kısalığından, anın lezzetli tadından, kuşlar gibi ne dünü ne de yarını düşünmemek gerektiğinden söz ediyordu.

O gün kavmine dedi ki:

"Çiçeklerin hayatının insanlarınkinden kısa olması onları daha az değerli kılmaz
ya da bir nisan gülü haziranı bekleyemediği için daha kötü kokmaz
üç günlük ömrü olan serçe, o üç günlük hayata söyleyebildiği en güzel şarkıları sığdırır
İşte *hayat*

Bir gün de olsa bir asır da
hayat insanın kendine göre yapabildiği en güzel şeyleri
kısacık ömre sığdırmaya çalışmasıdır
bu çaba terletir, ama terin her damlasını çok değerli anlara çevirir."

O böyle konuştu ve yaşamın tek sıkıntısı olarak bugünün derdini koydu. Onlara bir görev de yüklemedi.

Kavmini cennete girme hesapları yaptırarak zehirlemedi.

Yaşamı ölümle kurtulunması gereken, cennet ya da cehennem yolunda açılan dar bir kapı gibi göstermedi.

Hayatı yaşamayı bir gelini süslemeye, dünyayı bir düğün evine, insanın kendisini de güveyiye benzetti. Dedi ki:

"Gelini süsleme hakkı güveyiye verilmiştir
Yaşamınızı öyle bezeyin
Güveyi gelini kendinin olan şeylerle süsler
onlar arasından kendine en çok ait olanlarını seçer."

Dedi ki:

"İnsan ağır bir yükle doğar
Tüm yaşam, bu yükten bir kurtulma çabasıdır
Her şey o yükü hafifletmeye yönelir
Kimi başarır, başaramayan ezilir
Ötekiler bu yükü size korkunç prangalar gibi gösterdiler
Bu yüklerle sizi suçlayıp
onları daha da ağırlaştırdılar
saltanatlarını böyle sürdüler
ben işte burunlarınıza takılmış o aşağılayıcı halkayı söküyorum."

Sonra sofulardan, onların bir örümcek gibi ağını örebilmek için karanlığa nasıl ihtiyaç duyduklarından bahsetti.

"Bayağılık, dindarlık taslayan bir ruhta daha da aşağılara düşürür" dedi.

"Böyleleri vaazlarında günah ya da günahkârlardan söz ettiklerinde başka hiçbir şeyden bahsedemeyecek kadar konuyla çevrelendiklerini hissederler
günahı bir günahkârdan daha iyi tarif ederler
fuhuştan söz edilmesi gerekseydi
bunu bir fahişeden çok daha iyi anlatmayı becerirlerdi

öyledir, aşağılık bir konu aşağılık bir ağızda en mükemmel ifadesini bulur
o sofu vaizlerin vaazlarına temel yaptıkları üç şey vardır: Şantaj, tehdit ve korkutma
ve bir ahmağı bile korkutulmaya değecek kadar kıymetli bulan bu dini akide
ordusunu birbirine eşit kıldığı budalalardan kurar."

"Onlar kavimlerini korkutmak için tüm dehalarını kullandılar, kendini kalpte güven duygusuyla uyanık tutan huzuru yok ettiler.
Öyledir, insanlara yola gelmesi için cezayı bir şamar gibi tutan, ödülü de rüşvet gibi sunar; sonuçta ödül, cezadan daha onursuz olur."

"Hangi seksen yaşında ihtiyar yoktur ki
cennete girme hayali
o yerinden kımıldayamayacak kadar kötürüm bunağı
on sekiz yaşında, çevik
gözleri tutkudan alev alev yanan bir şeytana çevirmesin?"

Sonra söyleyeceğini söylemek için çok yüksek bir tepeye çıktı.

"Hiçbir peygamber geldiği toplumun ahlakını iyice bozmadan gitmemiştir" dedi ve tüm sofuları kahredecek vaazına başladı.

"İkna edilmedikleri için asla ikna edemeyecekler
zaten böyle bir kaygıları yok
korkutuldukları için hep korkutacaklar
ne kadar korkuturlarsa o kadar dindar olacaklar
çünkü her dinin temeli korkudur
tehdit edildikleri için tehdit edecekler
ve korkutmak için vahşi hayvanların yırtıcı bir ormanda
dövüşürken birbirlerini ürkütmek için çıkardığı seslere benzer sesler çıkaracak ve sonunda
daha çok *korkutabilmek için* gerçekten
bakılması bile insana dehşet veren korkunç yüzlü yaratıklara dönüşecekler
sonuna kadar korkutulan kim var ki bir canavara dönüşmesin?
Ölümle tehdit edilen herkes katil olabilir
onlar da öyle
zaten kendi hayatlarının değersizliği işlerini kolaylaştırır

korkunun yarattığı en üst duruma onlar Allah sevgisi der
ve bu, akıl almaz çılgınlığıyla, kendini dehşetin ikiz kardeşi gibi gösterir
korkan, dünyayı kabûs yerine çevirir
korkunun yatağı mezardır ve bir diri, dinin emirleriyle dehşete düşürülmüş birini gördüğünde ölü suratı görmüş gibi irkilir
Ruh öldü mü artık gökte yükselemez; çıkabileceği yükseklik, en fazla kendi mezarıyla toprağın üstüdür
Sofular toprağın karanlık dünyasından sırtlarında kefenleriyle fırlamış hortlaklardır
Bir diri anlasa bile onlara bakmaktan korkar
Merhamet uyandırdıklarında bile daha çok korkuturlar
çünkü korku kendini ifade edecek bir yüze gerek duydu mu
bu bir maske olmaz, bir ölünün morarmış suratı olsa da
bir sofunun teminat olarak gösterdiği şey kefeni ve mezarıdır.
çünkü orada ölmüş çiçeklerle birlikte gömülen taze yaşamın fikirlerinden çok daha fazla şey var
sofulardan uzak durun, onlarla tartışmayın
kendinizi onlara göstermeyin
ölüler dirileri anlamaz, gördüklerinde kendileri irkilirler
benim iman eden kavmim, su kenarına otlamaya giden sütkuzularından oluşuyor, bir sofu onlar için dişli siyah bir kurttur
O kurt parçalama içgüdüsünü kendisine verilmiş hakkın bir kılıcı, kendi dininin bir kalkanı olarak sonuna kadar kullanır
Asla sofularla konuşmayın,
sizin her sözünüz onları daha da alevlendirir
ve ateşle korkutulan daha kolay yakar
siz onların halini anlarsınız; temiz bir kalbin herkesin içeceği suları bulandırmayacağına, orada bir düşmana bile içeceği bir yudum su bulunacağına inanırsınız
onlar inanmaz
aç bir kurt, ceylan karşısında kurtluğunu yapmadan durabilir mi?
Onlar kurttur, siz ceylansınız, bir kurt en fazla acıkıncaya kadar bekleyebilir
Sofular sizin yalnız ölümünüz değil cehenneminizdir de

bu onları daha da tehlikeli kılıyor
onlar sizi öldürebilir, siz onları öldüremezsiniz
siz onları sevdiğinizde bile, onların duyabileceği yalnızca kindir
öyledir, korku bir eve yerleşti mi o evde yaşayan başka herkesi kovar, tüm kardeşlerini çağırır
Korkunun kardeşleri:
Kin, nefret, öç alma, saldırma, öldürme arzusudur
onların dini, bunların hepsini yüce amaçlar ardına gizleyip
bir katiller ordusunu savaşa yollamaktan geçiyor
ama bir surat, maskeden daha da çirkin olduğunda
maske ne kadar korkunç olsa, dayanamaz, delinip parça parça olur
sofuları kendi hallerine bırakın; en zararsız oldukları hal budur
onlardan ne kadar uzak durursanız
tehlikeyi o denli bertaraf edersiniz
sakın sizi görebilecekleri açık bir yerde durmayın
yanınızdan geçtiklerinde sizi fark etmemeleri için başınızı yana çevirin; bir şey sorduklarında, kısık bir sesle mümkün olduğunca kısa yanıt verin
asla kapalı bir yerde bir sofuyla birlikte bulunmayın,
yanına oturmayın
sıkılan insan kendine daha geniş bir saha ister
sofuların hayat hakkı dedikleri bu sahaya, onların darda olan ruhlarını düşünerek anlayış gösterin
onlarla fikirlerini tartışmayın
aslında fikir gibi görülen, donup kalmış duyguların kendini tekrar ede ede gözden kaybettiği belirsiz karanlık anlatımlardır
onların içinden yükselen
bir kabul değil, boyun eğmedir
bunu tartışmak, kalın ağır bir zinciri elle koparmaya çalışmak kadar boştur
Bir sofu ancak korkularını, ne ile korkutulduğunu anlarsa sofuluktan çıkar, bu, içgüdülere müdahale demektir
ya da vahşi bir hayvanı bir kısıtlama olmaksızın ehlileştirmeye çalışmaya
yırtıcı bir kaplan için en sevgili yanı, yırtıcılığıdır

o bununla hem kendini korur hem saldırır
ve bu özelliği onun karnını doyurur
o yırtıcılığıyla güvenliğini sağlar
şu halde kaplan yırtıcılığından vazgeçer mi?
Sofuluk da öyle. Tüm sofular kendi sofuluklarına sevgi der
ve bu sevgi emniyeti sağlayan bir korkudur
cesareti olduğu için fark edilmeyen, değerini bu cesarete borçlu olan bir korku
sevgilerinin adresi sayılan
yırtıcı hayvanlar olabildiği gibi
yırtıcı insanların da olduğunu bize kanıtlayan korku."

SAHTE PEYGAMBER ASKERLERE VAAZ EDİYOR

Sahte peygamber, Tanrının bile unuttuğu bir vadiye gelince orada çorak bir toprak ve üzerinde kurumuş ağaçlardan başka bir şey göremedi. Susamıştı, su arıyordu. Göğe baktı, bulutların vermeleri gereken esirgediğini görünce iç çekerek başını eğdi; bu, göğün rahmetinden ilk yüz çevirişi değildi.

Kuraklıktan çatlamış toprak üzerinde yürüdükçe susuzluğunun arttığını hissediyordu.

Çevresine bakındı. Doğa, bu ıssız yerde suçunun gizli kalacağından emin olarak, en verimli mevsiminde bile ürünü ağacında kurutmuştu sanki.

Hayret etti ve kendi kendine "bu çoraklığın nedeni yağmur azlığı olamaz" diye düşündü.

Bir pınar çıkartırım umuduyla asasıyla toprağa vurdu. Başka ermişler çok daha basit gerekçelerle boş yere topraktan soğuk su kaynakları fışkırtmışlardı. Ama orada toprak nankördü; vereceğini kendine sakladı.

Sahte peygamber, kutsal şeylere saygısını da kendisiyle birlikte kurutmuş olan toprağı sertçe azarladı.

"Utan, utan!" dedi.

"Tohum olmanın bir önemi yok; tohumun ne olacağını toprak belirler."

Bir süre sonra, rabbin kendisine nimet diye kayalıkları uygun gördüğü o çirkin arazide bir kuyu ve içinden su çekmeye çalışan askerler gördü.

Silahlarını yere bırakmışlar, testinin ipini bağlıyorlardı.

Sahte peygamber, "testinin dibinde arta kalan birkaç damla su bana yeter" diye seviniyordu.

Ama kuyu kördü, askerlerin çektiği hep bir avuç kum oluyordu.

Sahte peygamber, askerlerin bir daha denemek için ipi kuyuya sarkıttıklarını görünce, saklandığı kayanın arkasından çıktı.

"Bırakın o kör kuyuyu" dedi.

"O kör kuyuya inmeye testi bile isyan eder
ama bende öyle bir su var ki
insan onunla tepeden tırnağa testi kesilir
zaten bir testi olmadan susuzluğun dinmesi mümkün mü?
Gelin, sizi doyurayım
benim suyum kezzap gibi hayat barındırmayan her kökü yakar kavurur."

Askerler çok şaşırmıştı, hemen silahlarına sarıldılar.

Sahte peygamberin kılı bile kıpırdamıyordu.

"O silahla vurduğunuz ölür" dedi.

"Ama benim silahımla vurulan bambaşka biri olur."

Askerler hiçbir şey anlamamışlardı. Sahte peygamber kendini silahların hedefi olarak bulunca, hor görerek onlara baktı.

"İşte" diye düşündü tiksinerek:

"İnsanın nefsini savunması da böyledir
bir kuyu başında durur
kılıcını doğrultarak o kuyuyu koruduğunu söyler
oysa o kuyu kördür
verecek tek damla suyu bile olmaz."

"Kendinizi benden mi koruyorsunuz?" diye sordu.

Askerler, "Biz vatanı koruyoruz" dediler.

Sahte peygamber, "Vatan mı, o da neymiş, hiç duymadım?" diye hayret etti.

Askerler, "Eğer vatanın ne olduğunu bilmediğini söylüyorsa, bu küfürdür" diye bağırmaya başladılar. Askerlerin kızınca yaptığı gibi hep bir ağızdan koro halinde söylüyor, hiç çatlak ses çıkarmıyorlardı.

O ise nasıl olsa yorulup susacaklarını düşünerek sabırla bekliyordu.

"Sevgim olduktan sonra neden daha kuvvetli olmaya gerek duyayım ki?" diye düşündü kendi kendine.

"Beni güçlü yapan o değil mi?
ne kaybolur ne de çalınır gider diye bir korkum var
beni terk etmez, o bendedir, bende oldukça ne saklanacak ne de korunacak bir şeyim var demektir

bana her şeyi yapabilir benden her şeyi alabilirler
ama zerre kadar olan,
bir hardal tanesine benzeyen o şeye dokunamazlar."

Askerlerden biri geldi sahte peygamberin suratına tükürdü.

"Demek sen vatan nedir bilmiyorsun?" dedi.

Sahte peygamber, "Ben yurdumu daha yükseğe kurdum" diye konuştu. Askerler şaşıp kalmışlardı.

Sahte peygamber, "Gerçek vatan işte öyle bir yere kurulur" dedi.

"en yükseğe, oralara kim çıkabilir?
yalnızca kartallar erişebilir
kargalar, dört ayaklı sürüngenler oraya çıkamaz
benim sinek böcek korkum yok
bir düşmanım da yok, keşke olsaydı
benimle oraya çıkan bana eştir
ama onu elimden alabilen
beni de geçmiş demektir
işte 'ben tahtımı, saltanatımı elimden alanın kalbine kurdum' diyeceğim gün, o benim yükseldiğimden daha fazla yükselecek, beni de kendi zirvesine taşımış olacaktır
size derim, gerçek vatanda korunacak şey olmaz
oraya silah girmez,
silahın olduğu hiçbir yer yoktur ki, gasp edilmemiş olsun
hırsızlar da çaldıklarını başka hırsızlar çalmasın diye korumuyorlar mı?
Yerde kuruldu mu insanların vatanı ayrı ayrıdır
ama göklerde kuruldu mu insanın tek bir vatanı olur
tırmanamayan oraya giremez
çünkü sürünerek oraya varmak mümkün değildir
ben öyle bir ülke kurdum ki
tırmanamayan herkesi yerde süründürdü
size derim, sizin vatanınız benim vatanım değildir
benim bir ırkım yok
siz bana ait değilsiniz ben de size ait değilim."

Askerler daha çok kızdılar, küfretmeye başladılar, "Onca şehit kanı neden aktı?" diye bağırıp duruyorlardı.

Sahte peygamber onları azarladı.

"Kanla sulanan toprak kutsal değil murdar olmuştur" dedi.

Sonra sertçe, "Damarlarında akan kutsal bir kanın olduğunu unut..." diye devam etti.

"Sana onu hatırlatmaya çalışan uğursuz vaizlerin
ellerinde salladıkları ölüm sopasıdır
o sopayı kırmayana hayat yok,
mezar, içine giren herkesi öldürür
sizin vatanınız öyle bir mezardır
çünkü toprağı kan kokuyor
orada sevdiğinde bile
yalnızca nefret ederek koruyacağın bir şey var
kan akmadıkça kaybolup gidecek bir şey
o senin için kutsaldır benim için murdar
senin damarlarında kutsal kan akıyor, ırkının kanı
bende ise bal, göklerin balı
ve bal kır çiçeklerinin kalbinde sakladığı şeydir
senin vatanında kış hüküm sürüyor
benimkinde ilkbahar
sende esen sert fırtına kanın kokusunu taşıyor
bende yapraktan yaprağa aktarılan ve esen rüzgârın
bir hasatçı gibi biçtiği çiçekleri birbirine katarak
arttırdığı baharın kokusunu."

Askerler "Bir bölücü bu" diye bağırdılar.

Sahte peygamber,

"Sevgi nefretten daha çok iş görür" dedi ve sesini yumuşatmaya çalışarak, "Çocuklarınızı, düşmanlarınızdan nefret ettiğinizden daha çok sevmelisiniz" diye konuştu.

"Silah sıkan nereyi hedef alırsa alsın
onu kendine sıkacaktır
bugün attığınız mermiler sizin silahlarınızdan mı çıkıyor sanıyorsunuz?
O mermiler uzun yıllar önce babalarınızın sıktığı silahlardan dönüp size geliyor
bugün sizin sıktıklarınız ise
yarın sizin çocuklarınızı vuracak."

Askerler, "Onu öldürelim" diye bağırdılar.

İçlerinden daha akıllı gibi görüneni karşı çıktı.

"Neden biz öldürecekmişiz?" dedi. "Ölümden fazlasını bulması için gidip polise ihbar edelim onu."

Askerler bağıra çağıra yürüyüp gözden kayboldular.

Sahte peygamber sofulardan sonra askerlerin de nefretini kazanmıştı. Çarmıha bir adım daha yaklaştığını hissetti.

"Öteki korkmamıştı, ben de korkmamalıyım" diye içinden geçirdi.

Ardından acı acı çoraklıktan kavrulmuş toprağa baktı.

"Şimdi anlıyorum burada toprağın neden böyle olduğunu" diye düşündü.

"Kan toprağa değdi mi su orayı terk eder
ve susuz kalmış toprak verimli olmadı mı
onu sulamak hayırlı olmaz
su onu daha da kötü yapar
bir bataklığa çevirir
işte onların toprak diye kastettiği
bu çamurdur."

Yüksek bir tepeye çıktı; sararmış otlara, kavrulan bitkilere, her yeri kaplamış iğrenç dikenlere baktı.

"Murdar toprak" dedi.

"Sen artık ancak bir mezarı doldurmaya yararsın
git de o pis çukuru doldur
su artık seni yeşertmez
olsa olsa böceklerin çıyanların yaşadığı iğrenç bir bataklık yapar
sen artık lanetlendin."

Sonra kurumuş ağaçlara sitem etmeye başladı.

"İşte" dedi.

"benim çarmıhım bu ağaçlardan yapılacak
onlar işte böyle
ancak ölüme ait olan şeyleri besleyip büyütecek
bu ağaçlara bakınca
kendi çarmıhımı görüyorum."

Solmakta olan çiçeklere lanet etti.

"Su sizi artık hayata döndürmez
ama eğer özünüzde bir damla hayat suyu kalmışsa
bu kurtların böceklerin susuzluğunu giderip
onların daha da iştahlı olmalarına yarar."

Orada geri kalan ne varsa hepsine lanet etti.

"İnsan da sizin gibi değil mi?
Bir kez murdar oldu mu
hayat öpüşünün bile ondaki ölüm iştahını artırmayacağı hiç düşünülür mü?
Ona hayat ver, ölüm bul
onu sula, sana zehir içirsin
işte bu ağaçları kökünden sökmedikçe
topraktaki bu kan kokusu gitmeyecek."

Sahte peygamber kavmine döndüğünde şu vaazı verdi:

"Masumiyet; elleriyle, kendinde sivri tırnaklar varsayarak
günahın maskesini indirdiğinde
kendisi de masum olmaktan çıkmıştır
bir bebek de olsa lanetlenecek
bir günahsız da olsa
cehenneme atılacaktır."

SAHTE PEYGAMBER İKİ AYRI MAHKEMEDE YARGILANIYOR

Sahte peygamber korkmadan vaazlarına devam ederken, dolap çevirmede üstlerine olmayan sofular boş durmuyordu. İşi gücü, ibadeti bile bırakmışlar, onu helak etmenin yollarını arıyorlardı.

Bu arada kendi aralarında toplanıp durumu tartmışlar ve şu karara varmışlardı:

"Bir kez tohum toprağa düşüp sürgün verdi
şimdi onu koparmaya çalışsak da
en fazla sapından kırabiliriz
o koparılsa da başka tohumlar saçmaya devam edecek
çünkü nasılsa toprağa düştü
onu öldürsek bile
etkisini yok edemeyiz
şu halde onun için düşündüğümüz şey
ölümden de fazla bir şey olmalı."

Onlar böyle çaresizlik içinde kıvranıp dururlarken, imdada askerler yetişti.

Sahte peygamberin vaaz ettiği iki asker, kalpleri yüksek vatan aşkıyla çarparak hemen koşup onu ihbar etmişlerdi.

Derhal polise haber verildi ve polis hırsızların peşinden gitmeyi bırakıp, azılı bölücüyü takibe aldı.

Böylece emniyetin gerekeni yapmasıyla sadece şehrin iyi kalpli dindarları değil, bütün hırsız ve yankesiciler de rahat bir nefes almış oluyordu.

Şehrin zenginlerinin de bu vaizden rahatsız olduğu haberi verilince, polis canla başla çalıştı ve terörist kısa sürede yakalanıp mahkemeye çıkarıldı.

O gün, mahkeme hiç olmadığı kadar kalabalıktı, herkes bölücü teröristi görmeye gelmişti.

Sahte peygamber kelepçelenmiş bir halde sanık kürsüsüne oturtulmuştu.

En son gelmelerine rağmen, ilk sırada ve en iyi yerlerde askerler oturuyordu.

İlk koşup gelen sofular rahat koltuklarda oturma şansını cennette Tanrıya havale ettiklerinden, ayakta duruyorlardı.

Zenginler her zamanki gibi hakimin iki tarafındaki yüksek kürsülerde kendilerine yer bulmuştu.

Mahkeme başladığında, hakim, çok tehlikeli diye tanımladığı bölücünün zararlı düşüncelerinden zarar görmüş olanları şikâyetlerini yapmaları için kürsüye çağırdı.

İlk olmazlarsa daima sonuncu olmayı tercih eden askerler konuşma sırasını zenginlerin sözcüsüne verdiğinde herkes şükranla baktı. Hepsi milletin birlik ve bütünlüğünün en iyi böyle yerlerde sağlanacağına inanıyordu. Öyle ya, böyle mahkemeler başka ne içindi zaten?

Salon tıklım tıklımdı. Herkes, zenginler, yoksullar, dürüst insanlar, üçkâğıtçılar, evli kadınlar, dullar, fahişeler, bakire kızlar, iktidarsız erkekler, onlardan daha bakir ve evli olanları, ne kadar çeşit insan varsa hepsi, hınçla teröriste bakıyorlardı. Hırsızlar bile ona küfrediyordu; çünkü böylece halkın gözünde itibar kazanmaktaydılar.

Mahkeme salonunun dışında sofuların her yandan toplayıp getirdiği halk vardı ve bağırıp duruyorlardı.

İlk olarak zenginlerin sözcüsü konuştu.

"Yoksulları bize karşı kışkırtıyor" dedi.

"Zaten kavmi öylelerinden oluşuyor; cahillerden ve yoksullardan. Düşünün, okuma yazma bile bilmiyorlar; bunun ne kadar tehlikeli olduğunu tahmin edebiliyor musunuz? Böylece okumaya ilk onun zehirli düşüncelerini okuyarak başlayacaklar. Bilgi hamurları, onun saçtığı karanlık fikirlerle yoğrulacak. Bu yüzden cahilleri tercih ediyormuş ya. Sıkıcı olmamalarını anlarız ama canımızı sıkmalarına da izin vermeyiz. Geçen gün hizmetçimi onun laflarını bir kâğıttan okumaya çalışırken yakaladım ve derhal işine son verdim. Yoksulların bizden nefret etmesini, bizi kıskanmasını anlarız, ama onların bizi hor görmesine katlanamayız. Hizmetçi parçasının bana bakarken takındığı küçümseyici tutumu bir görecektiniz; gururla hor görerek,

sanki hiçbir şey kaybetmemiş gibi bakıyordu. İşte bu çok tehlikeli, çünkü yoksullar her şeylerini bize borçlu olmalılar, yoksa bu düzen yürümez. Zenginlerin sevecek birçok şeyi var, ama onların ondan başka sevecek şeyleri yok. Aydın olanların öğrenecek pek çok şeyi var; ama cahillerin ondan başka öğrenecek şeyleri yok. Bu yüzden onlar daha iyi öğreniyor ya; bu da tehlikeyi artırıyor.

Cezalandırılmasını istiyoruz. Peygamberliğine bir şey demiyoruz ama o da suya sabuna dokunmayacak şeyleri bulup söylese ya. Şikâyetçiyiz; halkı bize karşı kışkırttı. Peşine takılan ayaktakımına gelince; onlar yanımızda çalışıyor olmakla, zaten yeteri kadar belalarını buluyorlar."

Konuşma sırası başsofuya geldi. Kinlendikleri adamın nasıl olup da hâlâ bu kadar sağlıklı kalabildiğini şaşkınlıkla izleyen sofular kulak kesildiler.

Başsofu, sahte peygamberin yanından geçerken ona hayretle baktı. "Bu adam nasıl oluyor da hâlâ yaşıyor, anlamıyorum. Bu bir mucize olmalı" diye kendi kendine söylendi.

Beklenildiği gibi, başsofu onu dinsizlikle suçladı ve dinsizler hakkında tekrar edile edile nakarat olmuş bir avuç tehdidi gözlerinden ateş saçarak tekrar etti. Saçtığı tükürükler bir yağmur gibi iniyordu. Söylevini, gözlerini sahte peygambere rabbin lanetini yağdıracak bir şekilde devirerek ve korkunç bir bakışla tamamladı. Onun için tasarladığı cinayet ancak bir katil ordusu tarafında işlenebilirdi; o, yandaşlarını kendi askerlerinden emin kıldı ve bu orduyu onlara garanti etti.

Başasker geldi. "Silaha küfretti" dedi.

"ve bilinir ki biz askerler silah üzerine yemin ederiz
biz askerler için ancak ölüme ait şeyler ölümsüzdür
biz bunlarla vatanı severiz
o, vatan denilen şeyi küçümsedi
sadece kışkırtıcılık yapmakla kalmadı, yıkıcılık ve bölücülük de yaptı. Bu yüzden suçu daha da ağır
bir terörist olduğu açıkça belli olan bu adam
damarlarımızdaki kanın kutsallığını lekeledi
ve bilinir ki kan kutsal sayıldıkça
dökülmesinde hiç sakınca olmaz

o, akan kanı murdar ilan etti, şehitlerimize de dil uzatmış oldu
şehitlerimize küfretmenin cezasını
yüce mahkeme en ağır bir şekilde verecektir
kan gururumuzdur, o gururumuzla oynadı
sonunda vatanı bu kadar çok sevmenin en çok silah satıcılarının işine yaradığını ima ederek milli onurumuzu zedeledi, unutmayın ki silah satıcılarına hedef olan
askerlerin de nefretini kazanır
milletimizin kahramanlığını hor görmekle kalmadı
yüce ırkımıza ait olan her şeyi
bir dondurma külahına konulup çocukların ellerine yalamaları için verilmiş saçmalıklar olarak niteledi
onun kandırılmış vatan evlatlarıyla çevrelendiğini görüyor
aldattığı kişilere ibret olacak bir şekilde cezalandırılmasını istiyoruz
şimdiye kadar bir kazaya kurban gitmemiş olmakla
ya da ansızın ortalıktan kaybolmamış olmakla
şansından yeteri kadar yararlandı
inanıyoruz ki, yüce mahkeme
talihinin onun zehirini yaymasına daha çok izin vermesini önleyecektir."

Herkes yerine oturunca, hakim, sahte peygamberden ayağa kalkmasını istedi ve onun bir mücrim sıfatını hak etmesine neden olan suçlarının "dinsizlik, bölücülük ve komünistlik olduğuna karar verildiğini söyledi. "Bu suçlar burada en ağır şekilde cezalandırılır" diye konuştu.

Sert bir sesle, "Tanrıya inanıyor musun?" diye sordu.

Sahte peygamber, "Kutsal ruha inanıyorum" diye konuştu,

Hakim sükûnetini korumaya çalışarak, "Seni o mu yarattı?" diye sordu.

Sahte peygamber, üzerine çarmıhın değil o kuru ağaçların gölgesinin düştüğünü görüyordu.

"Ben hep vardım" dedi.

"Ben hiç doğmadım
ancak hiç doğmayana ölüm olamayacaktır
çünkü diri olan ölmez
ama ruhta var olamayan
bedende de yok olur."

Hakim, "Saçmalıyor" dedi, "deli olması, onu asılmaktan kurtarıyor." Sonra bir daha sordu:

"Peki kutsal ruh seni kurtarır mı?"

Sahte peygamber cevap vermedi. O zaman yanında duran asker onu tokatlayarak, konuşmasını emretti.

Sahte peygamber;

"Irmakların, denizlerin suyu
hiç onlardan ayrı düşünülebilir mi?
Bütün de parçadan
işte böyle ayrılmayacak" dedi.

Mahkemedeki kalabalık gülmeye başladı.

Hakim, "İşte zırvalıyor" dedi.

Halk ise dışarıda bağırıyor, linç edilmek üzere sapığın kendilerine verilmesini istiyordu.

Hakim, bir süre dışardan gelen çığlıkları dinledi.

Halk öfkeyle, "Bizim tanrımıza put dedi, bir yaratıcıyı yok saydı, öldürülsün, onu isteriz, bize verin!" diye bağırıyordu.

Bazıları, "vatan uğruna canını vermiş şehitlerimize dil uzattı!" diye haykırıyordu.

Hakim, zevkten gözleri parlayarak sahte peygambere döndü.

"Halkı işitiyor musun?" diye sordu.

Sahte peygamber hiçbir şey demedi.

Az sonra mahkeme duvarlarının sarsıldığı duyuldu; halk kapılara hücum ediyordu. Kalabalık, linç etmek için önüne çıkan her şeyi ve herkesi deviriyordu.

Hakim, "Onları duyuyor musun?" diye sordu.

Sahte peygamber konuşmadı, o zaman yanında duran asker ona bir tokat daha attı.

Sahte peygamber, "Varlığı yokluğa eş olan duyulmaz" dedi.

Hakim, "Onlar senden daha güçlü"; sahte peygamber, "Hiçbir şey göklerin iradesinden daha güçlü değildir" diye konuştu.

Halk dışarda, "Dinsiz elimize verilsin!" diye bağırırken bir şeylerin yakıldığı duyuldu. Çünkü ortalığı duman kaplamaya başlamıştı.

Ve halkın doğrudan saldırıya geçtiği görüldü. O zaman her şey devriliyor her şey çöküyordu. O ise ateşin yaktığı bir cehennem ortasında hiç kımıldamadan duruyor, kendi kendine düşünüyordu.

"Öteki barış değil kılıç getirmeye geldim dediğinde
çarmıha gönderilmişti
ya ben daha fazlası için geldiğimi söylediğimde
ne buluyorum?
İşte; benim girdiğim her ülke
ev ev yıkılır
çünkü ben yapmaya değil yıkmaya geldim
taş üstüne taş bırakılmayacak
ve her şey yıkılacak
çünkü sevginin yaptığını kimse yapamaz
yıktığını hiç kimse yıkamaz
yarım olan ne varsa yıkılacak
ama ancak bütün olanlar bu yıkımdan kurtulacak
eksik olanlar eksiltilecek, ama bunlar da yıkılacak
çok olanlar fazlasını bulacak
ve onlar yıkım görmeyecek
mezarlar sarsılır kabir taşları devrilirken
ayakta durabilen yıkım görmeyecek
ama onlarla sarsan, dünyayı da sarsacak
hasat mevsiminin orakçısı orağını salladığında
dünya da onunla bir beşik gibi sallanacak
ve kabirleri titreten, ölümden korkmayacak
çünkü ölüm, sırrını ona ifşa edemeyecek
geri kalanlar ise bir tabut kapağı gibi
bir daha hiç açılmamak üzere kapanacak
benimle savaşan hayatla savaşacak
ve ölümün bir kuvveti sıfatıyla dövüşecek
çünkü ölüm yıkmaz, devirir
ölüm bedene yapar, ruha yapmaz
ölüm, ordusunu kendi meydanlarına çağırdığında
tokadına tokatla karşılık isteyecek
o tuzağa düşen yıkılacak
ve hayat meyvesi üzerinde dişlerinin ısırdığı izler kalacak
hiç kimse ölümden daha can alıcı olamayacak
ölüm ancak tokat atabilir

ama tokadına tokatla karşılık alınca
çok daha fazlasını yapar
yanağını çeviren yıkım görmeyecek
geri kalanlar ise teker teker yıkılacak
korkaklar ölümle savaşacak
ama onu ancak cesurlar yenecek
ve yendiklerinde, yıkılan, dünyanın kendisi olacak
her şey yıkılacak ama bir şey var ki o hep sağlam kalacak
ve ona tutunan kim varsa zeval bulmayacak
çünkü sevginin yaptığını kimse yapamayacak
yıktığını hiç kimse yıkamayacak."

Dünya sanki çöküyordu; bir öfke seli halinde kabaran halk, mahkeme binasını ateşe vermişti.

Sahte peygamber alevlerin kendisine doğru savrulduğunu görüyordu, linç edici kalabalık gittikçe yaklaşıyordu.

"işte
yanağım onların tokadından daha sert
ve kalbim onların kılıcından daha keskin
çünkü onlar silah taşır
biz kendi çarmıhımızı
onu, geldiklerinde havaya kaldırarak gösterecek cesaretim var mı?
Tek silahım suskunluğum
cevap verdiğimde o, kayıp elimden düşer
onu daha ne kadar elde tutabilirim
onlara cevap verirsem
kendime karşı suç işlerim
bu sessizlik duvarını daha ne kadar sağlam tutabilirim?
Bir bataklıkta çamura bulaşmadan yürümeyi ne mümkün kılar?
İpleriyle yakaladıkları kanatlarımı kendi alçaklıklarına çekiyorlar
düşmeden uçabilmeyi başarabilecek miyim?
Şu anda hiç korku duymadığımı bana söyletecek bir cesaretim var mı?
Bu yükün altında ezilmeyecek kadar sağlam mıyım?
Cenaze törenimi bir düğün töreni yapabilecek miyim?
Ayrılığı kavuşma kılabilecek miyim?

yapamazsam, ölüme yenildim sayılır
yapamazsam, bu, onların tokadını daha sert
kılıcını daha keskin kılmaz mı?
Ve benim korkmamla olur bu
ah benim şimdi hiç korkmadığımı söylemek mümkün mü?"

Sahte peygamber birden bir çığlık attı.

Linç edici kalabalık onu tuttuğunda, "Bu kâse benden geçsin!" diye haykırarak yere düştü, kendinden geçti.

Uyandığında, kendini kavminin kolları arasında buldu. Rahat yatağındaydı ve sevdikleri onun yanı başındaydı.

Tekrar daldı, bu kez kendisini bir başka yerde, *kutsal ruhun mahkemesinde* buldu. Ve sanık kürsüsüne oturtulduğunda orada şu sözlerin kendisine denildiğini işitti:

"Sabah bedenin mahkemesinde yargılandın
şimdi sıra ruhun mahkemesinde yargılanmaya geldi
oranın yasalarıyla buranın yasalarının birbirine ters olduğunu hatırlatmaya gerek yok
orada gözden düşen, burada yükselir
orada kendini savunmak için söylediğin her söz
burada bir suçlama olarak sana yöneltilir; orada suçlandığınla burada kendini savunursun, buradaki avukatın orada senin yargıcın olur
orada ceza aldığınla burada kurtulursun
buradaki ceza orada sana yalancı bir hürriyetin kapısını açar
çünkü hiç kimse bedenini bir yangına atmadan ruhunu ateşten kurtaramaz
buranın yasası öyle diyor
bil ki, orada düşen, burada düşmeye devam edecek
orada yükselen, burada göklerin bir hâkimi olacaktır
orada zayıf olan, burada büsbütün zayıf
kuvvetli olan ise büsbütün kuvvetlidir.
Ancak bedende güçlü olan, ruhu yenebilir ve bir ruh
yenildikçe kuvvet toplar
bedenin yenmesinden daha büyük bir güçsüzlük olamaz
ve işte bedenin seni yendi

ruh, düştüğü yerde yargılanır; görülüyor ki,
orada sanık sandalyesinde oturan,
burada kendine oturmak için ancak iki yer bulacaktır.
Bir taht ya da iskemle bile sayılmayacak
bozuk şekilli bir kaya
o kayaya düşen parçalanır; ama tahta oturan tahtı parçalar
sen yenildin, çünkü korktun
böylece ötekinin cesaretine de saygısızlık ettin
günahın ağır, göklere yükselmeye yetecek bir kuvveti
kanatlarında toplamış bir kuşun kafese boyun eğmesine benziyor
unutma ki özgürlüğe karşı işlediği suç onu kafese mahkûm eder
kanatların bunda günahı olmaz
sen öyle bir kuşsun ve günahın seni yerlerde süründürüyor
Öteki artık uçabileceğine hükmetiği an çarmıhını sırtladı
kendini ateşe bile atmaktan çekinmedi
kuş bir kanat darbesiyle kafesini kırdı
düşün ki, o kafesin kırılması uçamayanlar için suç oldu
ama uçabilenler onda kendi kurtuluşunu gördü
daha zamanının gelmediğini söylemek seni kurtarır mı?
Seni de çarmıh bekliyor, kendini hazırla
belki gövdeyi ufak ateşlerde yakan
onu daha büyük yangınlar için hazırlayacaktır
eğer çarmıhını sevmezsen
şimdi göründüğünden daha ağır bir suç işlersin
çünkü bu sonsuzluğa karşı işlediğin bir suç olur
ve bir zamana bağlı olmaması
müeyyidesini kaçınılmaz kılar
öteki, sevgisi onu taşıyamayacak kadar ağırlaştığında
kendini bir çarmıhla hafifletti
aynı, yanan bir şeyin sönmek için suya atlaması gibi
kendini değil sevgisini çarmıha çiviledi
böylece onu ebediyen orada tuttu
kendini kurban ederek tüm varlığını sevgiye hediye etti
ve o hediye memnuniyetle kabul edildi
sen de çarmıhını hak et
çünkü unutma, sevgi hediye bekler."

GERÇEK

Sahte peygamber, "Size gerçekten söz etmek için bir hayalden söz etmeliyim" diye konuştu.

"Gecenin aydınlığı, gündüzün karanlığı olan bir düşten. Benim
hakikatim o düşte gizlidir, kendini geceyle belli eder
uykunun kollarında o uyanıktır
bu, onun teslim olmamasıdır
benim hakikatim herkesin uyuduğu anda ayaktadır ve karanlığı gözler
ziyaretçisi her zamanki gibi horozunun ötüşünü bekleyen şafaktır
Hızla gelir ve kızıllığıyla gözlerinin sürmesini çekip gider
bu aceleye rağmen, şafaktan önceki son saat,
gecenin en uzun saatidir
uykunun ağırlaştığı, uyanık durmanın en zor olduğu saat
o saatte, hakikat, kan çanağına dönmüş gözleriyle
bir gelin gibi öylesine süslenmiştir ki
oturduğu karanlıklar içinde bir kör bile onu görebilir
ama bu, mahmur gözler için ne ifade eder ki?
Herkesin uykuda olduğu bir saatte onu uyanık olandan başka kim görebilir?
Sonunda şafakla birlikte aceleci horoz öter
ilk ışıkların altın rengi sabah kızıllığının üzerinden koşarak gelir ve onun yaldızlı tacını başından çalar
ilk gölgeler yere düşmeye başlayınca
günün erkencisi onun yorgun bakışlarından usanır
eteğindeki karanlığı çekip alır
hakikatim aydınlık içinde erimeye başlar
horoz şafakla iki kez öter, bu iki işarettir
ve herkes kendininkini duyar

horoz ilk ötüşüyle uykuda olanları uyandırır
İkinci ötüşüyle, uyanık olanları uyumaya yollar
ve hakikat herkesin ayağa kalktığı bir sırada
kendini gizlemek için
gün içinde uyuyanların gündüz düşlerine çekilir
herkesin uyanık olduğu gündüz saatlerinde hakikat
uykuda olanların düşlerindedir, çünkü.
Bu yüzden onu arayan
hep yanlış yerde arar
onun anlaşılma çabası aslında gizlenme çabasıdır
hep bembeyaz bir gelinlikle gezinir
kim kirli elleriyle bir gelinliğe dokunabilir ki
en ufak bir leke bile onu kahredebilir.
hakikat yaşayabilmek için hep temiz kalmalıdır
başlarımızın üzerinden hiç değmeden yürür ve bize asla erişemeyeceğimiz bir yerden, bir düşten seslenir
Ben o düşü gördüm
o düşte hakikatin kendini nasıl gösterdiğini gördüm
kendini binlerce *yalan* arasına gizliyordu merhametsizce
ve sonra onlar arasında bağırarak "haydi beni bul" diyordu
bir gül olsa, değişik binlerce gül arasından, kokusunu ancak bir bahçıvan sezebilir
bir ses olsa, binlerce ses arasından, onu duymak için tüm hayatı yalnızca onu dinlemeye adamış olmak gerekir.
Yeryüzünü bir secde şekline soksa ve onun mihrabı olsa
onu namaza çağrılandan başka kim görebilir?
Veya bir altın parçası olsa
kendisine benzeyen taşlar arasından bir kuyumcudan başka kim bulup çıkarabilir?
Ama hakikat sıradandır; bir hazineye öylesine atılmış bir taş
işte bu büsbütün kafamı karıştırıyordu
Ah, anla! Gerçek, değerli taşlarla dolu bir hazinede en az değerli olandır.
Bir hazineye düştüğünde, kendini elmaslar arkasında gizleyen, bir çakıl taşı olur

ama geceye atıldığında, saklanmak için, ayı değil de bir yıldızı seçer
o altın tozlarının arasına öylesine karışmış bir kum tanesidir
Gördüm ki, gerçek, göz kamaştırıcı renkler saçan ışıklar arasında
en solgun olanıdır
ötekiler daha da artan parlaklıkları içinde
onu bir kundak gibi sardığında
yalnızca gözleri kamaşmayan gerçeği görebiliyordu.
Aslında, hakikat gündüz bile karanlıktır
hakikat, güneş doğduğunda bile yıldızlarını gökte tutar
ancak güneşe baktığında yıldız görenler onu görebilir
kim ki öğle vaktinde gece görür, hakikatı sezer
hakikat sıradandır, sıradan olmayanlar arasında
onların kendilerini örttüğünden daha az değerli bir kumaşla sırrını gizlemiştir
bir çölde susuz kaldığında suya değil de
serapa koşanlar hakikati görebilir
hakikati aramak demek
susuzluktan ölmeyi göze almaktır
serap çölün sırrıdır, gerçeği sudan daha çok ifşa eder
serap çölün gerçeğidir, suya kananlar gözlerini ondan mahrum eder
İşte ben o düşle
çölün kumları arasında yatan gerçeğin
sudan çok susuzlukta olduğunu gördüm
gördüm ki, her çöl onun sırrını taşıyan serapla bir hikmet tarlasına dönüştürülebilir."

ŞERİATINDAN MİRAS HUKUKU İLE İLGİLİ HÜKÜMLERİ AÇILIYOR

Ve yolda giderlerken bir şehre vardıklarında, acı feryatların yükseldiğini duydular.

Çünkü orada o gün zengin bir adam ölmüştü; geride bıraktığı ise kahır ağlamaları değil, kendi aralarında kavga eden mirasçıların küfürleriydi. Ölü daha toprağa verilmemişken miras kavgasına tutuşmuşlardı. Sahte peygamberin yanına geldiler, ona fikrini sordular.

O sırada dikenli otlarla kaplı, çalılık bir yerde duruyordu; birden çöküp o tırmalayıcı otlar arasına oturdu, öylece kalakaldı. Sanki kendini o vahşi bitkilere teslim etmiş gibiydi.

"Anlık zevkin aldatıcılığı bir ışık da olsa karanlıktır" dedi.

"Her şeyi parlak hüzmesiyle örttüğünde bile, göze görünen yalnızca karanlık ve ona yansıyan şekilleridir.
Bir diken tarlası içinde oturuyorum ve anlık zevk burayı bana bir cennet bahçesi gibi misk ve amber kokularıyla dolu göstermeye söz veriyor; gösteriyor da.
Oysa gerçekte bu, zakkumun dikenli uçlarından havaya yaydığı, genzi yakan keskin kokusundan başka bir şey değil.
Anlık zevk bir vermeyse, acı hepsini geri almadır
anlık zevk, borç verir gibi verir
ve her verdiği, acıyla tahsil edilir
anlık zevk, ağlatmak için güldürür
sonsuz olabilecek bir gençliği kahkahalar arasında tüketir
ve en taze bakışlarını kabalıkla doyurduğu gözleri
sonunda faltaşı gibi açılmış donuk gözlere çevirir ve ruhun gençleşmesini bedenin yaşlanmasıyla değiştirir
bir anlık zevk hayatın sonsuz anlarına değiştirilebilir

böylece zaman daha hızlı akar ve ihtiyarlık çabuk gelir
ama önce insanın kendi kendisiyle yarışması başlar
bu çılgınca bir koşmadır
çünkü anlık zevk böyle yakalanır
amaçsızca koşma; öyle hızlı koşulur ki
önde koşan insanın kendisidir
ama geride kalan da
hatta yakalamaya çalıştığı hedef bile
ama koşan, bunların hiçbirini görmez
her anlık zevk insanı parçalara böler
öyle bir zevkte ısrar, parçaların da parçalanmasıdır
işte elimi dikenlere sürüyorum,
etimin yaralanmasına karşın canım hiç acımıyor
çünkü anlık zevk bana bedenim için üzülmemi yasakladı
anlık zevk bana dedi ki:
Pişmanlığa götürecek bir yolun başında asla durma
en azından ben gidinceye kadar durma
zamanım dolunca yükümü sırtıma alıp yürüyeceğim
bana kalan, senin hiç bilmediğin bir şey olacak
sana kalan ise bıkkınlık ve yorgunluk
bu benden sana avuntu olabilecek son bir armağan
çünkü bıkkın olan daha az pişmanlık duyar
bıkkınlık ruhun tükenişidir
en azından ihtiyarlamış vücutlarda bu böyledir
takma dişler ağız için neyse bıkkınlık ihtiyar bir vücut için odur
şu da var ki, aslında bıkkınlık çok geç yetişmiştir
zira o gençlerde sonsuz zevkin de kapısını çaldırabilecek bir yol işareti olabilir
Bıkkınlık gençlerde bir şans, ihtiyarlarda geri dönüşü olmayan bir bitmedir
şeytanın ruhun özsuyunu emip tükettikten sonra fırlatıp attığı bir posa
bir insan posası
işte anlık zevk sonunda insanı bir posaya çevirir
ruhun özsuyu emilip vücudun posası çıkınca

dünyanın akan tüm suları artık ne ifade eder ki
hatta posası çıkan yeryüzündeki tüm ırmakların ve denizlerin tek sahibi bile olsa
Sonsuz zevk der ki:
İnsana gerek olan bir avuca sığabilir
tüm dünyayı tatlandıran ve kovanını kalbin liflerinden ören bir damlacık bal, ruhun balı. Hayatın özsuyu. Diriyi ölüden ayırmaya yarayan hayat belirtisi.
O, varla yok arası bir şeydir
bir yaprağın damarlarını belli eden nemden oluşmuş bir çiy tanesinin o yaprağın kokusuna karışmış buharı
ya da bir damlalık şebnem yağmuru
bir tek damladır ama dünyayı ıslatmaya yeter
veya rüzgârla kurumayan
kendiliğinden düşmedikçe akıp gitmeyen bir gözyaşı damlacığı, o sırada insan onun nerede olduğunu asla bilemez
insana gerek olan o bir damlaya sığabilir
o herkese, dünyadaki tüm insanlara eşit olarak paylaştırılmıştır
zengin olsun yoksul olsun herkeste aynı miktardadır
bir krala da bir dilenciye de eşit miktarda verilmiştir
bir kölede ne kadarsa o kölenin sahibinde de o kadardır
dünyadaki tüm insanlar onu eşit olarak paylaşmıştır
ama kiminde kurumuştur, kiminde ise kirlenip heba olmuş
kiminde kaybolmuş, kiminde bir lekeye dönüşmüştür
insanları eşit kılan o bir damlacık şeyin var olmasıdır ama herkes onu kendine göre kirletmiştir
sonsuz zevk, o damlayı kaynağında temiz tutmak olmalıydı
ancak onu temiz tutan kendini serin tutabilir
ve bu, ateşte yürüyeni ateşin yakmaması gibi bir şeydir
Hasat mevsimi gelip ölüm tırpanı işlemeye başladığında tüm yapraklar bir araya getirilip toplanacak. O demetten kurular ayıklanacak, yaşlar üst üste konulacak
O zaman o damlacıklar, bir araya gelip bir nehir gibi gökyüzüne doğru akacak
o zamana dek ayrı ayrı görünenlerin aslında bir bütünün parçaları olduğu anlaşılacak

başkasına bakan kendini görecek
o damlacıklar bir araya geldiğinde ona göklerin krallığı denecek
o damlayı hayattayken ruhlarında kurutanların o ırmağa verecek hiçbir şeyleri olmayacak
o özsuyu kirletenler, heba edenler kuru yapraklar gibi bir yığın halinde kaldırılıp yere atılacak, toprağın gübresi olacak
Kim onu temiz tuttu; o, göklerin krallığına dahil olacak
kirletenler ise o krallığa alınmayacak
böylece toprak için çalışan toprağa
gökler için çalışan göklere iade edilecek
ve insanın asıl mirası bu olacak
asıl miras insanın yine kendisine kalır, çünkü insan
gerçekte kendini miras bırakır
asıl mirasçılar gök ve topraktır
kimi yeryüzüne kimi gökyüzüne gömülür
size derim, gökyüzüne gömülmeye bakın
orada ebedi hayat var
kimisi ölür miras bırakır
kimisi ölünce kendine miras kalır
işte bu sonsuz zevkin ölümden sonra bile hükmünü sürdürmeye devam etmesidir
gördünüz mü
çocuklarınız için iyi sayılabilecek miras, aslında kötü bir mirastır
iblisin, ağzının suyu aka aka ona baktığını görmüyor musunuz
işte aslında siz fark etmeden şeytan da mirasın paylaşılmasına dahil olur
bana mirasçılar dört mü dediler; hayır beştir, çünkü iblisi hesap etmediniz
onun daha sonra hepinize iyi bir teklifi olacak
mirası anlık zevkler uğruna tüketmeyi önerecek
ve böylece iyi gibi görünen babanızın mirası
babanızın olmaktan çıkıp sizin en kötü mirasınız olacak
size söylüyorum
çocuklarınıza bırakacağınız mirasla değil
öldüğünüzde size kalacak olan mirasla ilgilenmeye bakın
bu sizin için daha hayırlıdır."

SAHTE PEYGAMBER, ŞERİATINDAN ZEKÂTLA İLGİLİ HÜKÜMLERİ AÇIKLIYOR

Ve bir şehre vardıklarında orada pek çok sofu gördüler.

Dürüst bir hayatın gerektirdiği ne varsa hepsini yerine getiren sofular. İbadetlerini titizlikle yapan, sadaka veren, yalan söylemeyen, hile yoluna sapmayan, namusun hoş görmediği ne varsa hepsinden uzak duran sofular.

Sahte peygamber yola oturup onları izlemeye başladı.

Onun sefil kılığını gören sofular, "İşte yardım edebileceğimiz bir yoksul daha!" diye sevinçle koşup geldiler, eteğini bozuk paralarla doldurdular.

Sahte peygamber bu işe şaşıp kalmıştı.

"Hikmet dağıtan birine sadaka vermek..." diye düşünüyordu. "İnciler saçan bir feylesofun önüne bozuk madeni paraları sadaka diye koymak..."

Böyle oturdukça onu gören daha başka pek çoğu yardım etmek için koşa koşa geliyor, acıyarak sadakasını koyuyordu.

Sahte peygamber önüne yığılan paralara bakıyor, ne diyeceğini bilemiyordu.

İbadet saati yaklaşınca sofular ortalıktan çekildi. Sahte peygamber, kavmine konuşmaya başladı.

"Öteki bunlara badanalı kabirler demişti
böyle demesi onu çarmıha yolladı
benim sözlerim çok daha ağır olacak
bakalım bu beni nereye yollayacak?"

Az sonra sofuların ibadetlerini bitirip tapınaklarından çıktıkları görüldü.

Yollarda yoksullar birikmişti; sofular o anda ellerinde ne varsa dilencilerin önüne atıyorlardı.

Sahte peygamber onların sadaka vermekten hoşnut hallerine bakıp dedi ki:

"Sevinç ve acıma.
Ama ne kadar temiz olurlarsa olsunlar
ikiyüzlü olmaktan kurtulamayacaklar
bunlar da badanalı kabir
ama içleri temiz çünkü yedikleri pis
içlerinde sakladıklarını öğütüyorlar
böylece hem dıştan hem içten ak pak görünüyorlar
kendi pisliklerini yiyorlar, bu onları temiz gösteriyor
hile yapmıyor, komşuyu kıskanmıyorlar
çalmıyor, harama göz dikmiyor, yalan söylemiyorlar
namuslarmdan zerre bile eksiltmiyorlar
hep saygılı gözüküyor, düşmüşe acıyıp yardım etmeyi seviyorlar
yaptıkları her şeyi inanarak yapıyorlar ve asla içten pazarlıklı olduklarını görmezsin
ama dürüstlük bu mu?
Namusu garanti eden şeyleri
insanın yaptıklarında değil yapmadıklarında ara
ikiyüzlüdürler, badanalı kabirdirler
çünkü hepsi amellerinin karşılığı olarak önüne konan cennete girmeyi kabul edecektir
cenneti reddetmeyecekleri için ikiyüzlüdürler
size derim, cenneti reddeden ikiyüzlü maskeyi yırtar
ve kabrin taşını devirir
cenneti reddet
dürüstlük o zaman bir anlam taşır."

Sahte peygamber kavmine şu meseli anlatmaya başladı:

"Namusuyla yaşayan iyi bir adam vardı. Bir gece, o günün verdiği rızkını yüklenmiş evine giderken, ıssız bir sokakta bıçaklı bir hırsızın saldırısına uğradı. Hırsız ölüm tehdidiyle iyi adamın nesi var nesi yok hepsini aldı, onu ortada çırılçıplak bırakıp kaçtı.
Ve çok sonra ölüm ikisi için geldiğinde, her ikisi son hüküm için kutsal ruhun mahkemesinde yan yana durdular. Çalan ve kendisinden çalınan, aynı sehpaya diz çöktüler, verilecek hükmü beklemeye başladılar.

Hırsız ümitsiz görünüyordu. Bıçak tehdidiyle emeğinin kendisine kazandırdığı nimetten yoksun bırakılan ise, öcü alınacağı için sevinçliydi.
Ve kutsal ruhun hükmünü tebliğ eden melek kararı açıkladı: 'İkisi de hırsızdır.'
Biri yaşamında hep çalmış, diğeri ise hiç çalmamış ikisi hayretle donakalmıştı. Hırsız öylece bakıyordu. Az sonra mağdurun itiraz sesleri mahkemeyi birbirine kattığında iki melek geldi, onu zorla sürükleyerek çıkarıp bir külçe halinde dışarı attılar.
Dilenmek için kendisine hep aynı köşeyi seçen yoksul biri vardı.
O, her akşam sadaka çanağında birikenlerle ancak karnını doyurabilirdi. Soğuktan titreyerek geçirmediği gün yoktu. Tek varlığı sadaka tasıydı, bir de kendisiyle alay etmek için başına üşüşen çocukları uzak tutmaya yarayan sopası.
Çok dindar, varlıklı ve gerçekten namuslu bir adam vardı. Bu adam yıllar boyu ona bir sadaka vermeden önünden geçmezdi.
Her gün mutlaka sadakasını verir, dilenci de hayır duasını ondan eksik etmezdi.
Nihayet ölüm tecelli ettiğinde ikisi kutsal ruhun mahkemesinde buluştular ve son yargı onlara tebliğ edildi: 'İkisi de dilencidir.'
Yoksul olan hiç konuşmuyor, zengin adamın itirazları yeri göğü inletiyordu.
İki melek geldi, onu zorla sürükleyerek çıkarıp bir külçe halinde dışarı attılar.
İşte böyle, bunların anlamı hakikatin sırrına erenler için bile meçhuldur.
size derim, birimizin suçu hepimizin suçudur
ve 'bana bulaştırdığınız kir, benim kirim gibi görünüyor' diyemeyenler cennete bile girseler oradan zorla sökülüp atılacaklardır.
Cennet söz konusu olduğunda insanlar ikiye ayrılır
'Kendileri cennete girmeye çalışanlar
Başkalarını cennete sokmaya çalışanlar'
birinci grup sofulardan ve bencillerden oluşur
zira yalnızca kendisi cennete giren
ardında bir cehennem bırakmıştır

o cennete değil, bencilliğe adım atmıştır
ikinci grup sizsiniz
sizin cennetiniz cehennemin külleri üzerine kurulur
size derim, bir toplumda hırsız varsa orada herkes çalıyor demektir
yoksul varsa, orada zengin olan, yoksul olmaktansa hırsız olmayı tercih etmiştir
işte görüyorsunuz, fakirliği seçemeyen
çaldığını sadaka diye verir
Hatta orada soyulan da hırsızdır
çünkü bir toplumda düşen varsa
herkes birlikte düşmüştür
suçlu varsa herkes suçludur
ama fakirliği seçemeyen de
soyulmayı göze almak zorundadır
sen kendi cennetini kurduğunda
sana sunulacak bir başka cennet olmayacak
emeğinin ürünü hediyeyi hor gösterir
hele o paylaşılamayan bir hediyeyse
bir toplum böyle eşitsizlerden oluşunca
en yoksuluna eşit oluncaya kadar, daha zengin olanların elinde ne varsa hepsi ellerinden alınacak
kim en fazla düşmüşse
herkes onun düştüğü son noktaya kadar düşürülecektir
zira cennete götüren bir yolda
herkes aynı yerden başlar
biz ortak zenginliğimiz için sefalette buluşacağız
insanı kurtaracaksa sefaletin ne kötü yanı olabilir?
Sadaka verilen bir sefaletten değil
insanı kurtaran sefaletten söz ediyorum size
bir toplum yoksul ve zenginlerden oluşunca
ve zenginler sadaka verilen bir yoksulluğu savunduğunda
bu, onların dilinde daha az zehirli değildir
eğer aramızda dilenen varsa
başkalarının dilenmemesi yakışık almaz, bu bizi eşit kılar
ve sefalette eşitlik zenginlikte eşitsizlikten çok daha kutsaldır, güzeldir, tavsiye edilir. Hatta cennet bile bu uğurda tepilebilir.

Sefalet bağışlar ama zenginliğin mazur gösterdiği bir tek şey bulamazsınız
herkesin eşit olduğu bir toplumda hırsız bulunmayacağını garanti ederim size
ama sevgide de eşitliği gerektirir bu
ve sevgide eşitlik
ruhta eşitsizlikle mümkündür
şimdi size asıl sadaka olarak verilmesi gereken şeyin ne olduğunu söyleyeyim mi?"

Sahte peygamber, kavmine, dilencilerin önüne para saçan sofuları gösterdi.

"İşte onların sadakası
ne işe yarar, bir tas içinde kaybolup gitmekten başka?
Onların verdiği beden üzerine iş görür, gövdeye aittir
ağızda öğütülür
bizimki ise ruhundur
işte onların varsa
benim de verilecek bir sadakam var"

dedi ve yüksek bir yere çıkıp oradan bütün toplumu gösterdi.

"Bir yalan perdesi ardında gizlenmiş
orada her şey sisli, karanlık görünüyor
asıl görmem gerekeni göremiyorum
insanların kalplerinde gizlediği altın çamura saplanmış
işte cennet, o çamuru temizleyerek kurulur
cennet, hırsızı cehenneme göndermek değildir
cennet, hırsızı cennete sokmanın bir yolunu bulmaktır
cennet, hırsızı hırsızlıktan çıkaran yerde kurulur
o halde hırsızın olduğu yerde bir cennet olmayacak
işte cehennem varsa cennet hiç yoktur
ruhani anlamda ikisi bir arada olamaz
ama gövdeniz söz konusu olduğunda olur
aramızda düşkün yoksa biz hepimiz cennetteyiz demektir
size derim
bir toplumda herkes birbirine eşit olunca

orada ruh eşitsizliği daha çok göze batacak
asıl amaç işte budur
ruh eşitsizliğini ortaya çıkarmak
böylesi bir eşitsizlik bizim varlığımızın temel yasası haline gelecek
biz bedende eşitliği, ruhta ise eşitsizliği savunuyoruz
biz zenginlik deyince ruhta yoksul olmayı anlıyoruz
ve yoksulluk deyince ruhta zengin olmayı
'Bu kadar büyük zenginlik
bu fakirliğe nasıl konmuştur' diye hayret etmeyeceksem
bende bu cenneti görecek bir göz yok demektir.
İşte bizim sadakamız bu gözdür
bizim sadakamızı ruhta yoksullar, zengin olanlara verir
çünkü bizim cennetimizde
zenginlik yoksulluğa
yoksulluk ise zenginliğe konmuştur."

SAHTE PEYGAMBER ZEKÂT VERİYOR

Sahte peygamber o günü sadaka günü olarak ilan etmişti. Pek çok insan dilenmek için onun kapısında birikti. Daha sonra, sadakaları verilmek üzere teker teker içeri çağrıldılar.

İlk gelen, temiz giyimli bir adamdı; önemli biri olduğu anlaşılıyordu.

Kim olduğu açıklandığında herkes hayretle bir çığlık attı. Çünkü o şehrin en zengin adamıydı. Sahip olduğu zenginlik dillere destandı. Ama o elinde sadaka tası olduğu halde ezilip büzülüyor ve dilenciliğini belli edecek şekilde boynunu büküyor, gözlerini kaldırıp sahte peygamber'e bakmaya cesaret edemiyordu.

Sahte peygamber yanına çağırdığında, utançla kızardı ve diz çöküp bir şey diyemedi. Herkes onun tir tir titrediğini görüyordu.

Zengin adam yalvaran bir ses ve ümitsiz bir halle, "Üç saattir kapıda huzura kabul edilmeyi bekliyorum" dedi.

"Hiç kimse kendini vermek için böylesine sabırsızlık duymamıştır
almaktan ümidim yok, ancak vermeyi umabilirim
doğru servetim sonsuz, her şeyim var, malım mülküm
ama göz kamaştırıcı bu zenginlik yanında
ve bedenim böylesine değersizken
tüm bunların ne önemi var
işte hepsi küle dönüştü toz oldu ya
diri diri gömülüp toprağa karışmak diye buna denir
izin verin kalbimi ayaklarınıza sereyim
çünkü başka hiçbir şeyim kalmadı
sadece o sizden kabul görebilir, onunla umabilirim
size olan sevgim, tüm incilerimi sizinkiler yanında çakıl taşına çevirdi
mücevherimin ışığı söndü, ben ki her şeyim vardı

yine her şeyin sahibiyim
ama görüyorum ki gerçekte hiçbir şeyim yok
öyle ya size sunabilecek neyim var?
Kalbim beni zengin yapmaya yeter mi?
Alın kalbimi, onu alınca beni de almış olursunuz
ümitsizlik içinde olan halimi bu teselliyle avutun
biliyorum ben sadakanıza layık değilim
ama verecekseniz
bende değersiz olan her şeyi onunla değişeceksiniz demektir
işte bu lütuf için saatlerdir bekliyorum
günlerce de bekleyebilirdim
sevginizi ise dilenmeye cüret edecek değilim
biliyorum evinizi aydınlatan pek çok ışık var
benimkini koysam onlar arasında yitip gider
o kadar zayıftır ki hep titrek bir alevle yanar
sizin gözleriniz daha parlak ışıklarla kamaşır
çünkü siz onlara layıksınız
benimkini görmezsiniz bile
ama ben onu bilirim
güneş olmaya yetecek kadar çok aydınlığım yok
bırakın yıldızınız olayım
sayısız yıldız arasında onu gözden kaybedersiniz
ama uykulu gözleriniz onu seçemese bile
ben onu bilirim
benimki solgundur ve beni utandırır
ama vardır
ya hiç olmasaydı."

Zengin adamın gözleri sevinçle yaşardı, gözyaşları ondan akmaya başladı.

"Benim için deniz olan
sizin için bir damladır
bırakın denizinizde bir damla olayım
varlığım onda kaybolduğunda
yok olacağım
ve kaybolduğum yeri bileceğim

o sizsiniz
biz, köpüklü denizinize katılmış tuz gibiyiz
bizi erittiğinizde biz de sizi tuzlu yaptık
kendimi dalgalarınıza ikram ettiğim an
tüm verebildiğim bir avuç tuzdur
o bütün bir deniz için ne ifade eder ki
ama hiç olmazsa
denizin tuzuna yabancı değildir
sizin tuzunuz efendim, bizdeki tuzu çekiyor
rüzgâr onu savurarak serptiğinde
o artık bizim olmaktan çıkar
biz siz oluruz
işte insan
tuzun denizde olması gibi
sevgide olmalıdır
düşünün ki aydınlığın kendisi lambalar arasında bir ayırım yapmaz
kimi lamba çok, kimisi az ışık veriyordu
ama verdikleri hep bir araya geldiğinde
hepsininki birbirine eşit oldu
sultanım
şu avuçlarımdaki bir damlacık tuz da
denizdeki tüm tuzun tadını verir
sevgiyi büyük kılan bu
nasıl olursa olsun dünyadaki tüm sevgilerin tadı aynıdır
o denizin tuzu gibidir
o tuz bizi susuz bıraktı
dünyada öyle olan başka ne var?
Nefretler bencillik tahtı üzerine oturur
ve kalkıp yürüdüklerinde
gittikleri yön hep ayrı ayrıdır
dünyada tek olan şey, gerçek bir hazine parçası
onu size veriyorum
o soluk kaba bir kömür parçasıydı
aşkın eli değince ışık oldu
ışık hiç çalınabilir mi?
Hırsızların gücü onu çalmaya yeter mi?

Onu kilitleyecek kasalarını yok
onu meydana çıkarmak için içim içimi yiyor
işte benim gerçek zenginliğim
sakladıklarımda değil meydana çıkarıp ortaya saçtıklarımda
karanlıkta değil aydınlıkta
ben yoksuldum, siz beni zengin yaptınız
öyle ya, kördüm gözlerim açıldı
kötürümdüm yürümeye başladım
ölüydüm dirildim
bu başa konan bir servet değil midir?
Ölü için mal mülk ne ifade eder?
Ama dirilmek onun için bir servettir
kör için altın gümüş ne anlam taşır?
Onun zengin olması görmesi demektir
bu sevgiyle olur
ve efendim sultanım
sevgi deyince ancak kendiminkinden söz edebilirim size
gözlerim görmeye başladığında
sevgiden başka her şeye kör oldu
aşk beni uyutmuyor, gece gündüz hükmünü icra ediyor
uykusu elinden alınmış biri için
yatak yorgan ne ifade eder ki
işte aşk gelince
benim servetim de böyle gitti
biliyorum, şimdi sultanıma değil
ancak başındaki taca sahibim
ah, varlığımı bile ona katsam
sevgim sizin için ne ifade eder?
Beni size bağlayanın ne olduğunu söyleyeyim mi?
Sevmek çok güçtür, herkes başaramaz
ama sevgiyi son damlasına kadar ziyan etmemek daha da güçtür
onlar masadan dökülen ekmek kırıntıları gibidir
dünyada kendi sevgisini ziyan etmeyen hiç kimseyi görmedim sizden başka
siz sultanım, ziyan etmediğinizi gördüğümde
size koştum

böyle bir fırsatı kaçıramazdım
insanı ancak sevgiye verdiği değer, değerli kılar
ve başka her şey değerden düşürür
kendimi bir altın parçası gibi sizin terazinizde tartmayı öğreniyorum
sizin teraziniz de som altın değil mi?
Ben de altın oldukça başka nerede tartılabilirim?
bir elmas parçasıyım
bin parçaya bölünsem bin elmas olurum
beni paramparça etseler benim her zerrem yine elmastır
artık benden sadece elmas elde edilebilir
öylesine saf oldum ki
bu sizin ışığınızla dolmamdan ileri geliyor
bana ne yaptınız öyle?
Yolda kendi halimde yürüyordum
bir avcı tarafından avlanıverdim
beni avlayan bir hazine avcısıydı
beni zümrütler arasına kattı
bir zümrüt oldum oysa ben bir taş parçasıydım
ah sultanım, ah sultanım
bakın aşkınızla en zirvede oturuyor yine size sultanım diyorum
benim muazzam.bir servetim vardı
şimdi ben bizzat aşk için bir servet oldum
size kendimi utanarak sunuyorum
bu adağımı kabul etmeniz benim sizden dilendiğim sadakadır
bu, titrek alevi ancak bir köşeyi aydınlatan lambayı alın benden
elimi yakıyor, beni yakan o ateş size soğuk görünse de
biliyorum sevginizi hayal bile edemem
bu bir tahta oturmaya cüret etmek gibi olur
ama cesaretimi beni değerli kılmanızdan alıyorum
çünkü siz bendeki altını kuma çevirirken
beni baştan başa altın yaptınız."

Zengin adam sustu, başını öne eğdi.

"Eskiden her şeyin sahibiydim. Şimdi sadece sahip olunması gerekene sahibim" diyerek sözlerini tamamladı.

Sahte peygamber adamın bu sözlerine çok şaşırmıştı. Hayretle kavmine baktı. Sonra şaşkınlığı geçmeden önünde eğilip büzülen adama konuşmaya başladı:

"Sana derim
sen aramızda en yoksul olanısın
bir servetin vardı değil mi
ama işte söylüyorum
ben böyle yoksul görmedim
ben böyle âşık görmedim."

Sahte peygamber kavmine dönerek onları yanına çağırdı. "Gelin bu adama bakın" dedi. "Gelin ve sevginin ruhu nasıl yoksullaştırdığını görün."

Az sonra sadaka için sırada bekleyenlerden bir başkası içeri alındığında herkes hayretle birbirine baktı. Bu, ihtiyar görünümlü, çok temiz giyinmiş genç biriydi. Halinden ne çok zengin ne çok yoksul olduğu anlaşılıyordu. Kendini tanıttığında halkın şaşkınlığı daha da arttı. Çünkü kendini okumuş, her şeyi çok iyi bilen, her konuda derin bir görüşü olan bir insan olarak tarif etmişti.

"Sadakanızı kulunuz önüne atmadan önce izin verin şükranlarımı sunayım" diyerek söze başladı.

"Ben şu kadar okul, üniversite bitirdim
ve şu kadar kitap okudum
bilgi yükümü ağırlaştıran tahsilimin derecesini
başımdaki aklara bakıp anlayabilirsiniz
bir zamanlar çelengimdeki o çiçeklerin diri olmasından gurur duyardım
şimdi hepsinin solmuş olmasıyla avunuyorum
okuduğum kitaplar
beni hayatta mevcut olan
ve şu gördüğümüz su gibi önümüzden akıp giden
gerçeklerin sırrına erdirdi
gerekli ve gereksiz olanın bilgisiyle
belim iki büklüm oldu, gözlerimin feri söndü
yine de tahsilime devam ettim
daha derin ayrıntılar ve kapsamlı bilgiyle

hiç sorulmamış soruları bulup çıkardım
ve karanlıkta unutulan, hiç olmadığı sanılan daha pek çok şeyi insanlığın önüne serdim
görülmeyeni gördüler, söylenmemiş olanı işittiler
hiç durmadan gece gündüz okudum ve öğrenmeye devam ettim
ama şimdi sizi gördükten sonra
her şeyi unuttum
o okuduklarımın ve öğrendiklerimin hepsini
çünkü siz demediniz mi?
Sevgiyle öğrenilmeyeni unutmak bir meziyettir
işte bu meziyetin sahibi oldum
çoğu kez bilgi, ağır aksak yürüyüşüyle bir asker gibi ilerleyerek gerçeğin yürüyüşünü yavaşlatır
ruhu tembelleştirir ve gelinen o noktada
azgınlık yolunun kapılarını açmaktan başka işe yaramaz
yaşayan bir bedende ruhun ölmesi için ise
önce tembelleşmesi gerekir
ruh önce tembelleşir, sonra can çekişir ve ardından ölür
ama beden diri kalır
ve ruh ölmeden önce son nefesini şu sözlerle verir:
'Tanrı vardır
insanı Tanrı yaratmıştır'
Oysa bedende diri
ruhta diri olanlar başka türlü düşünür
onlar şöyle der
'Tanrı yoktur
tanrıyı insan yaratmıştır'
işte sultanım bunu diyebilen kutsal lokmayı çiğner
Allah fikri benim bahçemde taze çiçekler arasına dikilmiş bir mezartaşı gibiydi
bakın siz ne yaptınız
siz o taşı devirdiniz, kırıp parça parça ettiniz
beni azgınlık yolundan çıkarıp doğru yola sevk ettiniz
Acaba size minnetimi ifade etmeye sözcük yeter mi?
İlhamınız bana ıtırlı bir bahçeden yükselen misk ve amber kokuları arasında geliyor

bir Tanrıya inanıyordum, siz bende o inancı yok ettiniz
benden Allah fikrini söküp aldınız
bir insana bundan daha büyük bir iyilik yapılabilir mi?
Bu ne servet, bu ne devlet, inanıyorum ki
Tanrı yoktur diyende
asla yok edilemeyecek bir kuvvet olacaktır
siz beni o kuvvetle donattınız
sultanım, gerçeğin sırrına erdim
belli ki herkes kendi tanrısını yaratır, insanın tanrısı yine kendisidir
gerçekte herkes kendi yarattığının çocuğudur
ve ben benden doğana baba derim
sultanım
insanın aynada Tanrıya bakar gibi kendini seyredeceği günler uzak değildir
kuşlar ve çiçekler bir yaratıcıya inanıyorlar mı?
İşte biz de onlar gibi olmalıyız
insan bir Tanrıya inanırsa onlara göre fazlası olmaz, eksiği olur
çünkü ölümsüzlüğe inanan Tanrıya inanmaz,
Tanrıya inanan ölümsüzlüğü tepmiş olur
eğer tahsilim iki kat olsaydı
hakikatin sırrı yine bana ifşa olunmazdı
üniversiteler ebedi hayat bağışlamıyor
biliyorum hem bedende hem ruhta diri olan asla ölmez
öte yandan
ruhta var olamayan
bedende de yok olur
işte eğitim benden mükemmel bir insan çıkardı ama bir tanrı çıkaramadı
siz çıkardınız
inancım bana tanrı olmanın yolunu kapatıyordu
siz o yolu açtınız
şimdi insanoğullarının artık Allahoğulları diye çağrıldığını
ve dalga dalga gelip saltanat bayrağını
göklerdeki krallığın en tepesine diktiklerini görüyorum
bir putu kırıyorlar
ve daha iyisini yapıyorlar

işte insan kendisi bir put oluncaya kadar tapmaya devam edecek
put olmak ise ancak tanrı olmakla mümkündür
derim ki insanı sevgi putlaştırır
ve hiç kimse sevgi olmadan puttan kurtulamaz
sevgi puttan kurtardığı içindir ki
dünya sevgiyle kurtulur."

Genç adam sustu ve bir an kendisini hayretle dinleyen sahte peygamberin yüzüne baktı. Saflığını yeniden kazanınca bir daha doğmuştu. Gözlerinde çocukça bir ifade vardı. Saygı dolu bir sesle, "Eskiden her şeyi bilirdim, şimdi yalnızca bilinmesi gerekeni biliyorum" diye sözünü bitirdi.

Sahte peygamber duyduklarına çok şaşırmıştı, genç adamı yanına çağırdı, şaşkınlığı geçmek bilmiyordu.

Ona sevgiyle baktı.

"Sen aramızda en cahil olanısın" diye konuştu.

"Onca kitap okudun ve üniversiteler bitirdin değil mi
ama işte söylüyorum
ben böyle cahil görmedim
ben böyle âşık görmedim."

Sonra kavmini yanına çağırdı. "Gelin bu adama bakın. Ruhta nasıl cahil olunur, görün" dedi. "Gelin ve sevginin ruhu nasıl cahilleştirdiğini görün."

Genç adam çıktıktan sonra, kapıda bekleyen bir dilencinin olduğu haber verildi.

Gelen içeri alındığında herkes "İşte" dedi, "bir sadaka tasından başka hiçbir şeyi olmayan bir fakir; bakalım yüreğinin hazinesinde neler gizliyor?"

Yoksul, sahte peygamberin makamında elinde sadaka tasıyla ilerledi ve saygıyla eğilerek konuşmaya başladı.

"Bir yağmur gibi inen rahmetinizden kendimi yoksun bırakmamak için huzura çıktım
İhsanınız boldur ve ondan sadece inançsızların değil
inanç sahibi olanların da yararlandığı bilinir
şefaat kapınız kimseyi dışarda bırakmaz, o sonuna dek açıktır
bu ümitle geldim, bir kâfirin bir mabede girip sadaka dilenmeye
cüret edebilmesi gibi

kimi ona bir metelik attı
kimi ise bir tokat
ama o hepsini aynı şükran duygusuyla karşıladı
çünkü mabetten geliyorlardı
önünüzde eğiliyor
ve şu çanağa bir ekmek parası atmanızı diliyorum
aç ve sefil kulunuz bir ekmek parasıyla da olsa kendini zengin hissettiğinde bu sizi fakirleştirmez
oh, iki metelik olmasa bir metelik de olur, öylesine yoksulum ki
bir çocuğun beğenmeyip yere fırlattığı para bile
beni bir servet sahibi yapabilir
işte fakir köleniz bir çorba parası için yalvarıyor, oysa size başka şeyler için yalvarmış olmayı dilerdi
Zengin olan rahat yatağından kalkıp bir an için önünüze diz çöktüğünde, bu, ululuk gibi görünebilir
Oysa biz zavallı yoksullar her an yerlerde sürünüyoruz
çünkü sefalet, hayat direğimizi çoktan kırdı
acıyın şu hiçbir şeyi olmayan yoksula
onu rahmetinizden esirgemeyin."

Dilenci böyle diyerek elinde sıkı sıkı tuttuğu tası uzattı, içine kurnazlıkla, başka metelikleri cezbetsin diye bir metelik koymuştu. Sadaka için beklemeye koyuldu.

Sahte peygamber şaşkınlıkla onun sadaka tasında duran o meteliğe bakıyordu.

Sonra dilenciye dönerek, "Sen aramızda en zengin olanısın" dedi.

Dilenci şaşırmıştı, hiçbir şey anlayamıyordu. Sahte peygamber kavmini yanına çağırdı.

"Kendisi için fakir diyor değil mi?
Ama size derim, ben böyle zengin bir adam görmedim.
Çanağında duran şu meteliği görmediniz mi?"

Dilenci çıktıktan sonra sahte peygamber kavmine konuşmaya başladı.

"Yoksulluk ve cehalet
ruha sirayet etmemişse
ne anlam taşır?"

CEHENNEM

Ve kavmi bir gün ona dedi ki: "Bize cehennemden söz et."

Sahte peygamber birden irkildi, yastığında bir yılan görmüş gibi oldu. Acı bir ses ve kapkara bir yüzle, "Eyvah!" dedi. "Kavmim bir hastalığa yakalanmış, benimse onu tedavi edecek bir ilacım yok. Bu lanetli düşünce ona nereden geldi ki?"

Ve sonra anlatmaya başladı.

"Cehennem dediniz de aklıma aşk geldi
bu yüzden korktum, utandım, yüzüm kızardı
sanki elim, ayağım ateşe değdi
iki günah vardır
bir büyük bir de küçük günah
küçük günah; bir cehennem düşlemektir
büyük günah; bağışlamamak
büyük günah, aslında küçük günahın yavrusudur
Aşk, bağışlamaktır. Önce kendini bağışlamaktır; çünkü kendini bağışlayan, sevgiliyi de günahtan kurtarır.
Kendini bağışlayan, sevgilinin ayağına yıkanmış, temizlenmiş olarak gider
kendini bağışlayan bağışlatmayı da öğrenir
bağışlar ve bağışlatır;
böylece aynada kendini değil bir başkasını görür
işte böyle, aslında aşk ve günah, birbirinin zıddıdır
aşk bağışlamak
günah bağışlamamaktır
bu sebeple cehennemden söz eden, aşkı elden çıkarır
bir cehennem kuran, günahı sonsuzlaştırır
siz bilmez misiniz ki, bağışlamayı bilenler hiç günah işlemez
size terbiyeden değil aşktan söz ediyorum
cehennem, ateşle terbiye etmektir

bir başkasını terbiye etmeye kalkanın terbiyesi,
herkesten önce bozulur
bir sendeledi mi tüm toplumu düşürür
cehenemi değil aşkı düşünün
bağışlamamayı değil bağışlamayı; aşk budur
bağışlamak, günahtan kurtulmanın yolunu öğretir
bağışlamayanın yolu çıkmazdır; günaha saplanır
sadece aşkı düşünün, çünkü cehennemi düşünen
aşkın vaktinden alıyor demektir
cehennemden bahseden aşkın sözlerinden çalar
cehennem, insanın içine atıldığı ateştir
aşk ateşi insanın ruhundan yükselir
pişmek için yanmalı, kül olmak için değil
eğer çıkmak isteyeceksem ateşe atılmamın ne anlamı var
aşk insanın kendinden vazgeçmesidir
kendinden vazgeçen her şeyden vazgeçer,
böylece günah ortadan kalkar
yüreğinde aşkın ateşiyle cehenneme giden
oradaki yangını söndürecektir
bu nedenle, aşkı cehenneme almayacaklar
o halde cehenneme gitmemenin sırrı, âşık olmaktır
aşka tutulan, cehennem görmeyecektir
âşık olan cehennem ateşiyle değil aşkın ateşiyle yanacaktır
aşk, aşktan başka hiçbir şey istememektir
çünkü aşk, aşktan başka hiçbir şeyle sönmez
insan onda kendini bile paylaşır
ve aşkla ağırlaşan, hafifler
cehennemi aklınızdan uzak tutun, cehennemi düşünen asıl cehennemi göremez.
Aslında iki cehennem vardır demek daha doğru olur
sofuların cehennemi
âşıkların cehennemi
Tanrının yani sofuların cehenneminde kötüler yanar
çünkü onlar dünyayı ancak yakarak temizlemeyi düşünürler
bizim yani âşıkların cehenneminde iyiler yanar
orayı aşk ateşi tutuşturur

bizim hayatımız orada o ateşe atılmış odun gibidir
orada yana yana yanmamayı öğreniriz
ancak yanmamayı öğrenen yakmamayı bilir
biz o cehenneme gönüllü askerler gibi marşlar söyleyerek gireriz
biz ateşin içine onu söndürmek için atlarız
Tanrının cennetinde iyiler oturacaktır denilir
bizim cennetimizde ise kötüler
çünkü ateşin olduğu yerde saltanat geçicidir
biz bir cehenneme onu söndürecek olanları atarız
aşkın askerlerini; bizde sadece âşıklar asker olur
savaşa hep onlar gider, en önde onlar yürür
bizim askerler yenilmez
çünkü aşka yenilen için artık zapt edecek hiçbir şey kalmamış demektir
işte böyle
cehennem dediniz de aklıma aşk geldi
aşk öyle bir ateştir ki küller bile onda hayat bulur
o ateşe girmek için sabırsızlanırsınız
ama aşk önce çırılçıplak soymak için uzun uzun bekletir
cebinizi bile boşaltır
aşk, kanatlarıyla yükseltmek için haris olmayı bıraktırır
dünya malı yalnızca aşk söz konusu olduğunda değersizdir
aşk merhamet gibi bir günahsız oluncaya kadar hep bağışlamaktır
bizim sistemimizde aşk ve cehennem bir arada bulunmaz
bir tercih söz konusu olduğunda özgürlüğü değil
aşkın esaretini dileyin
aşka köle olun çünkü aşka köle olan başka efendi tanımaz
Tanrı da bağışlar ama bu bir lütuf olduğu için
insanı borçlu kılar
aşk öyle mi, aşk öylesine çok bağışlamaktır ki,
günahın bile mahiyeti değişir
bir bakırın altın olması gibi
aşk o kadar sık bağışlamaktır ki, günah bundan usanır
bıktıracak kadar çok ve sık öpmektir
sonunda kazanan hep dudaklar olur
işte böyle
cehennem dediniz de aklıma aşk geldi."

"Yüzlerce dünya dolusu malın mülkün olsa
hepsini bir kâse şerbete satmana aşk derler"

Ferideddin-i Attar
(*Mantık-Al-Tayr*)

FERİDEDDİN-İ ATTAR TARZI BİR MESEL

Sahte peygamber mesellerine devam ediyordu. Dedi ki:

"Sevdiğiyle acımasızca alay etmeyi huy edinmiş bir güzel vardı
Bir anı bir anına uymaz, çeşit çeşit hoppalıklar eder
her türlü iş ve ve nazla adamı inim inim inletirdi.
Gülerek hep şöyle derdi:
'Eğer git kendini bir dağdan at desem sevdiğime
gider atlamak için kendine en yüksek dağı seçer'
Nihayet adamın dostları bir iyilik yapma düşüncesiyle gelip onu bu aşktan vazgeçirmek istediklerinde, o, onların acıyan bakışlarına, her türlü teselliden yoksun sözlerine şöyle cevap verdi:
'Canımdan iyice bezmedim daha
Ölüm gelip beni bir mezara yerleştirdiğinde bile ruh çıkmamakta direniyor, zira aşk diri tutuyor beni
Ölüm beni çepeçevre kuşattığında bile yıkılmıyorum
Doğru, kale yıkıldı, kırılan kapılarından içeri girildi
Ama burç sapasağlam ayakta duruyor henüz
Aşkın burcu. Hiç ölüm oralara sokulabilir mi?
Ölüm bir gölge gibi yerlerde sürünür, aşk ise ışığını ısıtsın diye nerede soğuk varsa oraya sokan bir güneştir
Gölge güneşten kaçabilir mi? Ya da güneşin teslim alamadığı bir gölge nerede görülmüş?

Denizin dövüp durduğu bir kaya parçası olmakla memnunum, çünkü o haşin sulara bakıyorum da kendimin ne kadar güçlü olduğunu görüyorum
Kim sonsuzluğun okuyla vurulmadan kendindeki sonsuzluğu keşfetmiş ki
sevdiğim beni anlıyor ve anladığı için sırrını kahkahalarında gizliyor
Gözlerimdeki perde gözyaşımla dağılıyor, şu halde ben ne kadar ağlarsam o kadar iyi görüyorum ve o ne kadar gülerse
kendini o kadar iyi göstermiş oluyor
İşte biz iki sevgili böyle bakışıyoruz'
Halk, 'Doğrusu aşkta tuhaf bir tarz bu' dedi.
'Üstelik saçma
Bende bal var diyene kim kalkıp bende de tuz var diyebilir?
Aşk şeker gibidir ama bunu kanıtlamak için ekşi olmak gerekmez ki
En tatsız tatlıyı bile tuzun yanına koy; o, dünya tatlısı görünür
Bu aşk bir budalalık. Altını, daha iyi parlasın diye paslı bir teneke parçasının yanına koymaya benziyor
Aşk bir elmassa onu başka elmaslar yanına koymak gerekir
yoksa ışıltısını göremeyen bir kördür, ancak bir bakır parçası yanında fark edebilir diye onu dengi olmayanlar arasında göstermek olmaz
Âşıklar birbirine bakıp şöyle demelidir: İkimizde de bal var, bakalım hangimizinki daha tatlı?
Ve bu sorunun yanıtını bulmak için birbirlerinin dudaklarını emip tadar, öyle anlarlar.
Sonra ikisi de şöyle der: Seninki daha tatlıymış!
Emin olmak için bir daha dönüp tadarlar ve ancak birçok emişlerden sonra görürler ki, her arayışta o daha çok gizlenmiştir
İşte aşk böyle tatlandırılır
Ama, seninki tatlı benimki acı diyen
Böylesi bir lezzet için dudaklarını sevgilinin öpüşlerinden esirgemiş olur çünkü o kendininkinin ne tatta olduğunu daha baştan söylemiştir.'
Âşık, halkın bu sözlerini duyunca çok kızdı.
'Ne kaba sözler bunlar' dedi.

'Üstelik hayalgücünden yoksun
Hatta çirkin, doğrusu ben duyunca iğrendim
Ayaktakımı da aşktan söz ederken bu sözleri eder
Onlar da zevki, zevkin terazisinde tartar; öyle ki, sonuçta darası daha ağır basar.
Çok şükür benim aşkım bu tür bayağı tariflerden uzak.
O, basit gözlere görünmez; kıymeti bu yüzden kolay kolay anlaşılmaz ya!'
Âşık, halka böyle hakaret ettikten sonra gitti, iniltilerini sağır taşlar duysun diye oturmak için kendine bir kaya kovuğu buldu.
O fettan güzel sevgilisinin bu sözlerini duymuş bunu bir 'meydan okuma' sayarak öfkesini daha da alevlendirmişti.
Celallenerek, 'Yaa!' diye bağırdı.
'Demek ki hâlâ kendisinde akmamış bir gözyaşı çıkmamış
bir inilti kalmamış ha!
Demek ki hâlâ bir burcu var, sağlam ayakta duran
Ben onda teslim bayrağı görürüm diye bakıyorum da bana bula bula gösterdiği ancak bir isyan bayrağı oluyor
Aşk bir yere girsin de orada her şeyi yıkamasın ve hâlâ ayakta duran bir burç bıraksın ha!
Olacak iş değil'
Ardından alaylarını bir kat daha artırdı, bakışlarındaki hor görürlüğü zalimlikle daha da sıkı perçinledi.
Halk bu merhametsizliği gidip âşığa haber verdiğinde, o bir tahtta otururmuş gibi kaya kovuğunda oturmuştu.
Gururla: 'Aşk olsun da tacını dikenlerden örmesin ha!
Sevdiğimin sözleri de böyle dikenli, ama beni bir kral yapıyor
Söyleyin kendisine
Bir köle ne kadar esir edilebilirse
ben de öyle esir oldum işte'
Halk, âşığın bu sözlerini gidip acımasız güzele yetiştirdi hemen.
Fettan güzel, 'Nee! Daha hâlâ yaşıyor mu?' diye bağırdı hayretle.
'Ben de onun ölüm haberini getirmişsinizdir diye sevinmiştim
Demek hâlâ ölmemiş ha, utansın bundan
Bir ölü, köleden de fazla bir şeydir

Şöyle onun başını çerçeveleyen esaslı bir tabut, gözüme defne dallarından örülmüş bir çelenk kadar şaşaalı görünürdü
o beni hem sevsin hem de böyle bir zevkten mahrum bıraksın ha!'
Halk, kaya kovuğuna dönüp hoppanın cevabını aşığa iletti.
Adam, 'Aşk silahıyla vurulan herkes ölecektir diye bir kural yok, ama ölmeyecektir diye de bir kural yok' dedi ciddi ciddi.
Sonra ekledi:
'Altını kuyumcuda görmek var
bir de altını kendi madeninde görmek var
sevdiğim bana, altını kendi madeninde gösteriyor
gidin bu dediğimi söyleyin kendisine
o anlayacaktır.'
Halk cevabı yetiştirince fettan kadın bana mısın demedi, daha da kurumlu bir hal takındı.
'Ne çıkmaz bir canmış bu' dedi.
'Demek ki aşkta dokuz canlı olmak böyle oluyor
Gidin söyleyin kendisine
Ölmesini emrediyorum
Ölmesi gerekiyor
çünkü sevdiğine bir mezar gösteren
eninde sonunda oraya girecek ya
bir an önce girsin o zaman.'
Halk, âşığa bu sözleri aktarınca adam umutlandı, yüzüne renk geldi.
'Evet, doğru' dedi.
'Bir mezar gösterdim
ama ölümün bile giremediği bir mezar
ölüm için ne demekse
Aşkım da odur
Çok doğru ben bir mezar gösterdim
ama onda yatan ölü değildi ki, diriydi.'
Fettan kadın bu sözleri duyunca,
'O nasıl oluyor o?' diye sordu.
Âşık halka açıkladı. Gülerek ve neşeli bir halle, 'Aslında sevdiğim' dedi;
'Aşk okunun beni öldüremediğini görmekten seviniyor
ve yaralarıma şükrediyor
beni yaralıyor; bu aşkının bir delili

İşte aşkın silahıyla vurulup ölmeyen, daha uzun yaşar
ama ölen, aşkın son nefesini vererek can verdiğinde
aşkı da öldürür
İşte aşk o; bir mezarda bile hayat bulur
Sevdiğim de öyle
o, aşkta ölüm olmadığını görmekle neşeleniyor
beni vurup yaralayarak kendi hayatını uzatmanın sırrını böyle buluyor
çünkü onu ölümden çalıyor
hazinesini çaldırmış ölüm zavallı bir duruma düşmüştür
bunu görüp de nasıl sevinmesin o?'
Halk koşup acımasız güzele âşığın bu sözlerini yetiştirdiğinde o coşarak dedi ki:
'Oh, işte duymak istediğim buydu.
Nihayet!'
Sonra eteklerini toplayarak ayaklandı.
'Söyleyin bana, nerede o?
Ben böyle bir âşık bulayım da onun bütün zamanı bensiz geçsin ha!
Söyleyin hangi kaya kovuğunda?
Aşkın susturduğu gönülü hiçbir taş ele vermez, çünkü
onun dilsiz kalmasıyla kaya da susar
gösterin bana nerede o?
Böyle bir âşık bulurum da hiç onu elden kaçırır mıyım
onu öyle mutlu edeceğim ki, göreceksiniz o kaya kovuğu nasıl bir cennet yatağı olacak
Akıttığı her gözyaşı damlası için bin bir şükür ettireceğim ona
Dikenler mi batıyormuş; o dikenleri kendi kalbime batıra batıra çıkaracağım ondan
iki sevgiliden birine ok saplandığında diğeri de onu kendine batırmazsa, o ok asla çıkmaz
Artık benim, onun kederinden başka bir kederim mi olurmuş?'
Fettan güzel öyle diye diye kaya kovuğuna koştu."

Sahte peygamber meseli bitirince kıssadan hisseyi açıkladı:

"Aşk, kederde bile kendine bir hazine arar
Bulur da..."

AŞK CEHENNEMİ

Sahte peygamberin yolu aşk cehennemine düşmüştü. Kapıda onu ateşçibaşı karşıladı; cehennemini gezdirmeye başladı.

Ateşin işaret ettiği dikenli bir yoldan cehennemin derinlerine indiler. Duman ve alevlerle kaplı bir yere geldiklerinde, sahte peygamber canhıraş feryatlar duydu, içi parçalanarak sordu:

"Kimler bu cehennemde yanıyor?"

Ateşçibaşı, "Bir zamanlar yanmasını bilmeyenler" dedi. "Onlar burada yanmayı öğreniyor, çünkü aşk kendi cehennemini böyle tarif etti."

Sonra ateşin doldurduğu çukurları göstererek, "Bu cehennemi aşka karşı suç işleyenler dolduruyor" dedi ve saymaya başladı:

"Aşkın hükümranlığını kabul etmeyenler
egemenliğine karşı çıkıp ona isyan edenler
aşka kölelik ederken kaçmayı düşleyenler
boyun eğmeyenler, teslim olmayanlar
ve aşk ateşinde yanarken boş bulunup iç çekenler
onda vefa ve sadakat arayanlar
ettiği zulmü sineye çekmeyip ah edenler
aşkı hor görenler
onu her şeyin üstünde tutmayanlar, böylece ona şirk koşanlar
altına gümüşe aşktan daha fazla değer verenler
ve çok sevmeyenler."

Gördüğü manzaradan sahte peygamberin gözleri yaşarmıştı. Aşkın intikam almak için alevler arasına düşürdüğü pek çok zavallı gördüler.

Ateşin acısıyla ah edenlerin alnında, onun nankörlük işareti diye vurduğu sıcak bir damga vardı ve onu taşımayanlar daha az vefasız görünüyordu.

Sahte peygamber, "Ne yerler ne içerler?" diye sordu.

Ateşçibaşı, "Keder hiçbirini aç bırakmaz" dedi. "Istırap ekmeğini bölüşürler, ama ekmeğe rağmen aç kalmayı onlara aşk öğretir."

Böylece dolanırken erimiş kızgın zift içinde yüzen aşk suçlularının doldurduğu bir çukurun başına geldiler. Zavallılar feryat ederek çukurdan çıkmaya çalışıyor; ama zift onları en değerli yerlerinden, gururlarından yakalayarak aşağılık bir şekilde çukurun dibine yapıştırıyordu.

İşkencecileri, düşmeleri tam olsun diye kızgın bir topuzla başlarına vuruyordu, böylece ne kadar çıkmak isterlerse o kadar düşüyorlardı.

Ateşçibaşı, "Burada gurur terbiye ediliyor" dedi. "Bunlar suç işlediler, çünkü aşka itaat etmediler. Aşkı hor görüp ona isyan ettiler."

Suçlular ateşin içinde çırpınıyor, işkenceci onlara daha fazla ateş dökerek bağırıyordu:

"Haydi bakalım itaat edin
yoksa aşkın insandan daha güçlü olduğunu bilmiyor musunuz
bir efendiye itaat edildiği gibi itaat edilmelidir ona
sadece ona hizmet etmeli
suçladığında bile verdiği cezaya sessizce katlanmalı
sadece aşk insandan daha güçlüdür
ve bu insanlığın en büyük mutluluğudur
ne mutlu köleye ki böyle bir sahibi oldu
daha şükretmiyor musunuz
alın bakalım, insanın iki efendisi yok
hatta aşktan başka tanrısı olduğu bile şüpheli."

Sahte peygamberin içi sıkılmıştı. "Burada hep böyle yanacaklar mı?" diye sordu.

Ateşçibaşı, "'Biz itaat ettik ve bu itaatle ölümsüz olduk' dediklerinde aşk onları affedecek" dedi.

Bir başka çukura geldiklerinde paramparça edildikleri halde hâlâ yaşayan vücutlar gördüler.

Ateşçibaşı, "Bunlar, yandıkları halde yandıklarını kabul etmeyenler" dedi. "Bu yüzden bin parçaya bölünüyor ve her parça ateşte ayrı ayrı kızartılıyor."

Sahte peygamber gözü önünde süren korkunç işkenceyle dehşetten bayılacak gibi olmuştu.

Ateşçibaşı, "Suçları çok ağır" dedi;

"Çünkü bunlar aşka karşı zafer kazanacaklarını düşündüler
onu yeneceklerini hesap ettiler
bu şekilde aşkın kazandığı tüm zaferlere gölge düşürmüş oldular
böyle bir cürüm karşısında
aşk dünyanın öbür ucunda da olsa
tacını yere fırlatır, onu çiğneyerek gelir
çünkü en ufak bir şüphede bile
onu takmayı reddeder
bu şüpheyi düpedüz bir savaş ilanı sayar
hışımla gelir, asla affetmez
çünkü onun dünyanın gözünü kamaştıran ışığından çalınmasına tahammülü yoktur
daha sonra suçluları kendi elleriyle getirip
bize teslim eder."

İşkenceci elindeki kızgın aletle günahkârların bedenini lime lime doğruyor, kopardığı her parçayı ateşe atarak bağırıyordu. "Siz aşka ait olmadıkça her zaferin aşkı küstüreceğini bilmiyor musunuz?" diyordu.

"Konulmuş her çiçek, onun çelengi olmadıkça solar
o, zafer haykırışları duymaktan nefret eder
bunu bilmiyor musunuz?
Ama nerede umutsuz bir çığlık ve yalvarış varsa
aşk oradadır
acıdığından değil, acıktığından
ancak yalvaran gözler onun bakışlarının açlığını doyurur
o, sofrasını savaş meydanlarına kurar
onun yiyeceği, ıstırabın hamurundan koparılmış bir lokmadır
aşk gözyaşına acımaz
bir çiçeğin kendine dökülen suya acımadığı gibi
onda ıstırap için duyulan merhamete yer yok
öyle ya, ıstırap olmasaydı aşk açlıktan ölürdü
o, zorbalıkla iş görür
kapıları açarak değil, kırarak girer
düşmanın, kuşattığı bir şehri gaddarca teslim alması gibi
o, verilmeyeni koparark alır
bayrağını hükümranlığının bir işareti olarak

en yüksekte tuttuğunda bile
o, ayaklar altındadır
o ezer, kendi gücü altında ezildiğinde bile
kendi kendinden güçlüdür aslında
o konuk olarak girdiği evde bile hak iddia eder
yıkacak olsa, yıktığı da kendinin olsun ister
o, hırsızdan bile çalınır
yoksuldan alınıp zengine verilir
Söyleyin bakalım
siz böyle bir kumandana karşı
nasıl zafer kazanmayı düşünebilirsiniz?"

Sahte peygamber acıyarak sordu. "Hep burada kalacaklar mı?"

Ateşçibaşı, "'Biz yenildik ve sonsuza dek yenilenlerden olduk' dediklerinde aşk onları affedecek" dedi.

Ve iblise benzeyen iki yaratığın kendi aralarında işkence aletlerini paylaştığı bir yere geldiklerinde, yan yana duran iki çukur gördüler.

Ateşçibaşı, ayrı ayrı iki çukurda yananları gösterdi. "Günahları ayrı ayrı, ama hepsine aynı işkence uygulanıyor" dedi.

İkisinde de, ateşten kaçamasınlar diye zincire vurulmuş suçlular vardı. İblise benzeyen korkunç bir yaratık onları kırbaçlıyordu. Orada acının ateşi, ateşin acısıyla karışmıştı; vücutlarında kamçının açtığı yaralar ateşe değince ateşin yaktığından da fazla yakıyordu.

Öyle acı çekiyorlardı ki zincirlerini kemiriyorlardı. Ne zaman alevlerin dışına fırlasalar bir kırbaç darbesi onları tekrar ateşin içine itiyordu.

İşkenceci, "Kırbacı sevene kadar onu yiyip duracaksın!" diye bağırıyordu, kamçısını indirerek. Sonra hiç acımadan ekliyordu: "Acı tatlanınca aşk da bir şeye benzer çünkü."

Sahte peygamber böyle bir cezalandırma görmemişti, kurbanların feryatlarına dayanamayıp bayıldı.

Kendine geldiğinde dedi ki:

"Ruhumuz söz konusu olduğunda
Ancak acıyı paylaşabilen, zevk verebilir
Ruhumuz söz konusu olduğunda
Zevk de acı da, bize aslında aynı yerden gelir
Ve biz bunu bilmeyiz."

Ardından ateşçibaşı onu ilk çukurun yanına götürdü. "Bunların suçu çok ağır" dedi;

"Çünkü aşka kölelik ederken kaçmayı düşündüler
bir gün aşk dikkatle onların gözüne bakınca
bu niyeti sezdi ve zincirlerini kontrol ettiğinde
hepsini dişlenmiş buldu
demek ki yalnız kaldıklarında zincirlerini kemiriyor
kopararak kaçmayı tasarlıyorlardı
ama aşk durumu anladı
onları zincirleriyle bağlı oldukları halde getirip
bize teslim etti."

Ateşçibaşı, sahte peygamberi ikinci çukurun yanına götürdü. "Burada" dedi;

"İşkence gece gündüz uygulanıyor
çünkü bunların suçu daha ağır
bu gördüklerin iki kat fazla bir ateşle yanıyorlar
çünkü aşka kölelik etmeyi reddettiler
her kim 'ben aşka köle olmam' derse
aşk gazapla koşup gelir, sanki gülü çalınmış gibi
ve hemen o şom ağızlıyı cehennemin en alt katına gönderir
ve orada
aşkın hazinesinden çalmış bir hırsız muamelesi görür."

Sahte peygamber çok üzülmüştü. Ateşçibaşı bu üzüntüyü paylaşmış olmamak için, "Aşkın kölesine merhameti yok" dedi;

"Çünkü onlar iyi kölelik etmekle yükümlüler
aşk, ezdiği kurbanının yerde sürünmesine izin verebilir
ama eğer itaatkârsa
ve âşık, aşkın yüreğine taktığı halkayı hissettiği sürece
iyi kölelik ediyor demektir
ama onu hissetmediğinde aşkı kızdırır
ve o hemen kuşunun kanadını kırar, o artık uçamaz
hiddetle der ki;
'o, ayakları bağlıyken pekâlâ uçuyordu
şimdi uçsun bakalım.'"

Sahte peygamber içi sızlayarak sordu: "Burada hep kalacaklar mı?" Ateşçibaşı, "'Bir köle olmamız lütfen kabul buyurulsun' diye pek çok kez diz çöküp ricacı olduklarında aşk onları affedebilir" dedi.

Oradan ayrıldıklarında, işkenceci kamçısını sallıyordu. "Sen bir kölesin!" diyordu kırbacını her biri üzerinde ayrı ayrı şaklatarak. "Bu gerçeği kabul et, sen kölesin. Aşk ise senin efendin!" Ve bunu söyleyerek her birine kırbacından ayrı ayrı tattırdıktan sonra onların gevşeyen zincirlerini sıkmak için ateşe giriyordu. Ardından, kırbaçlama bir daha başlıyordu.

Yine "sen kölesin!" diye bağırıyordu:

"Buna karşı çıkmak boşuna
boyun eğmemek, bu gerçeğe karşı çıkmaktır
karşı çıkan işte böyle zincirle bağlandığını görünce
son kalan özgürlüğünü de yitirir
o nedir biliyor musun?
Gevşeyen zincirlerinin sıkılaştırılması
az önce sen onu da yitirdin
haydi bakalım
aşkın sana tanıdığı özgürlük, ancak bir köleye verilen kadar olabilir
o senin tek servetin, onu iyi kullan
ve bu senin iyi bir âşık olup olmadığını gösterecek bir sınamadır
O nedir biliyor musun?
Sıkı zincirlerinin gevşetilmesi."

Bir tepeye vardıklarında ateş içine sarkıtılmış dev kafesler gördüler. Cayır cayır yanıyorlardı; kızgın demirlerinden ateş damlıyordu. Hepsinin içinde, suçlular acı acı feryat ediyordu.

Ateşçibaşı, "İşte" dedi;

"Yükseklerde kaygısızca uçarken aşkın okuyla vurulup
yere düşenler, hepsi suçlu;
çünkü aşkla bedbaht olmayı reddettiler
hepsi zavallı; çünkü aşktan kaçılıp özgür olunabileceğini düşündüler
işte aşk hepsini kafese kapattı
kendilerini hür sanıyorlardı, değil mi?
Aşk böylelerini hiç sevmez
çünkü böyleleri aşkı zalimmiş gibi gösterir
bu yüzden o onları hemen cehenneme yollar."

Sahte peygamber, "Ne zamana dek kafeste kalacaklar?" diye sordu. Ateşçibaşı, "Aşk karşısına çıkıp 'Senin yanında biz özgürlükten nefret ediyoruz' dediklerinde, aşk da onları affetmeye söz verdi" dedi; "o zaman kafesten salınıverilecekler."

Alevler kafesleri sarmıştı ama altlarında daha şiddetli bir ateş yanıyordu, suçlular kafesten çıkmaya cesaret edemiyorlardı. Az sonra işkencecileri gelerek hepsinin suratına kızgın katran attı. "İşte böyle" dedi;

"Aşk suratınızı kapkara çıkarmaya yemin etti
haydi suratınızdaki bu katranla uçun bakalım
buraya geldiğinde, sizi gören aşk da bir kuş olup uçuyor
onun gibi uçun bakalım, uçabilir misiniz?
O ancak kölelerine özgürlüğünden tattırır
ama işte böyle sizi kafese kapattı
üstelik bunu, siz yorulduğunuzda yaptı
özgür olduğunu iddia eden hiç yorulmamalı
aşka bakın, o hiç yoruluyor mu?
O, âşığının terlemesini bile hoş karşılamaz
bütün gökler onun yuvası, o yine de bir kalbe yerleşti mi
orada kendine en rahat yeri açabilmek için ruhu sıkıştırıp durur
kim şikâyet ederse onu daha çok üzer
ve yorulanı daha çok koşturur
aşk durmaz, âşık için durmamanın sırrı, hiç yorulmamaktır
o kafesi sever, kuştan nefret eder
kalbin kafesinde uyuyan bülbülü uyandırıp
dışarı saldığında bile, bu aslında bir kovmadır
aşk güler ve der ki
'özgürlüğe uçtu
ama ne kadar uzağa giderse benden o kadar ayrı düşecek
kim aşk olmadan yaşayabilir ki?
Haydi bakalım
özgürlüğü sevsin de görelim
ben de kafesteyim, dünyamı bu zindana sığdırdım
haydi git özgürlüğe
benden uzaklaştığın kadar uzaklaş
ben ateşim seni yakarım ama bak
benim dışımda, buz gibi soğuk donarsın.'"

Bir başka çukurun yanına geldiklerinde ateşçibaşı, "işte" dedi. "Bunlar da aşkın elini boş bırakanlar. Çünkü kendilerini aşka teslim etmediler ve aşk onları aç bıraktı. Çünkü onlar da onu aç bıraktılar."

Sahte peygamberin içi sızlamıştı, çukurun içine baktığında hepsinin ateşe gömülmüş olduklarını gördü, umutsuzca inliyorlardı.

Ateşçibaşı, "Açlıktan inliyorlar" dedi;

"Çünkü ateşin acısına alıştılar, açlıktan ağlıyorlar
buraya getirildiklerinde, aşk, onların aç bırakılmasını emretti
dilerlerse kendi etlerini yemelerine izin verdi
ama onu da yemiyorlar
böylece aç kaldıkları halde, doymayı da kabul etmiyorlar."

Sahte peygamber yaklaşıp baktığında dehşetle irkildi, çünkü onların alevleri yuttuklarını görmüştü.

Ateşçibaşı, "Bu, onların yemeyi kabul ettikleri tek şey" dedi, "ateş yiyorlar."

Sahte peygamber, "Ne zamana dek dayanabilirler?" diye sordu. Ateşçibaşı, "'Biz teslim olduk' deyince oradan çıkabilecekler" dedi.

Az sonra, işkenceci daha çok ateş getirdi. "İşte!" diye bağırdı; "Bu hepinizi doyurur. Demek hâlâ ölmediniz ha?" Ardından alevlerin arasına girip onları saydı ve tam görünce azarlayarak söylenmeye başladı. "Biri bile ölmemiş" dedi.

"Lanet olsun
herkes aşktan ölecektir
ama en kolay, en çabuk ölenler ölecektir
bunlar hâlâ yaşıyor, oysa hemen ölen
aşkın gerdek yatağına hiç düşünmeden atlar
gecikene, yastık diye bir diken tarlası kalır
Haydi bakalım teslim olun
aşk yalnızca teslim olmakta gecikenlere acı verir
boşu boşuna can çekişmenizi uzatmayın
o, kendi ateşine atlamayanları
daha şiddetli bir gazapla yakar
o ateş ancak içine atlamakla söner
bunu bilmiyor musunuz?

Teslim olun, nasıl olsa bu savaşın mağlubu bile olamayacaksınız
onun savaş atları sizin ruhunuzda koşuyor
ve ayakları altında ezdikleri, sizin kalbinizdir
darmadağın edilen, sizin yurdunuz
aşk rüzgârı, estiği her yeri harabeye çevirir
o halde en hayırlısı o rüzgâr gelmeden yıkılmak
aşk başını kapıdan uzatıp baktığında
felaketinizi haber verir, o halde en hayırlısı
toparlanmanız için size ayırdığı vakitte
tüm varlığınızı sayıp bir dökümünü çıkarmanız
ve estirdiği rüzgârla dört bir yana savrulup kaybolmasınlar diye
kendinizi onlarla birlikte ayakları dibine bırakıp
teslim olmanız
haydi bakalım teslim olun
aşk denize düşse, onun bütün suları ayaklanır bilmiyor musunuz?
Ve o sular siz teslim olmadıkça yatışmaz
hem teslim de olsanız
her teslim olan, kendini vermiş sayılmaz ki
aşkın sizden istediği daha fazla bir şeydir
aşk, güçlünün zayıfa boyun eğmesidir
sert olan her şey aşkla kırılır
ve aşk yumuşak olanı eğip büktüğünde
bu, aşkın kırılma anıdır
haydi sen, en çok yanan
teslim ol ve gör, aşk yalnızca sana konuşacak
çünkü sen teslim olmadıkça o bir dilsizdir
konuştuğunda boyun eğen ruhunun sana ilk kez fısıldadığını duyacaksın
çünkü onun dili de aşkın dilidir
sana tek bir ağızdan iki kişi birden konuşacak
ruhun ve aşkın, senin zenginliğin işte bu olacak
bu zenginlikten seni aşka bağlayan zincirleri çıkar
geriye hiçbir şey kalmaz
hem bilir misin, o aslında ölüydü
sen teslim oldun, o canlandı
haydi teslim ol."

Ateşin azalmaya yüz tuttuğu bir vadiye geldiklerinde, sahte peygamber orada büyük bir kalabalık gördü.

Ateşçibaşı, "Burası aşkta en çok işlenen suç çukuru" dedi.

Yaklaştılar ve geniş bir çukurun içinde dövünen insanlar gördüler. Bağırarak ağlıyor, kendilerini paralıyorlardı. Sızlanmalar ve diş gıcırtıları göklere kadar yükseliyordu.

Sahte peygamber, bu gürültüden sağır olacağını sandı. Ateşçibaşının sesini güçlükle duyabiliyordu. Ateşçibaşı, "Onları yakan ateş çok şiddetli, bu yüzden bu kadar bağırıyorlar" dedi.

Sahte peygamber şaşırmıştı; çünkü çukurda ateş göremiyordu.

Ateşçibaşı, "Onlar görünmez bir ateşle yanıyorlar" dedi.

"Gözyaşının, söndürdüğü değil alevlendirdiği ateşle
başka her yerde gözyaşı en harlı ateşi bile söndürür
ama burada daha da alevlendirir
çünkü o onların kendi içinde
dıştan görülemez ve içten yakar."

Sahte peygamber, böyle dövünen, böyle ağlayan insanlar görmemişti; onlarla birlikte ağlamaya başladı. "Bunları yakan ateş nasıl bir ateş?" dedi.

Ateşçibaşı, "Suyun yaktığı bir ateş" diye konuştu;

"Gözyaşının ruha girip de orada tutuşturduğu ateş
pişmanlık ateşi
o, hiçbir şeyle sönmez
yandığında, karanlıkta bile görülmez
en çaresiz ateştir
bu yüzden bunlar, sonsuza dek burada kalacak
çünkü suyun yaktığı ateş, en çaresiz ateştir
insan nereye giderse gitsin, onu taşır
nereye kaçarsa onu da yanında götürür."

Sahte peygamber, kavrulan bedenlerin en umutsuz çırpınışlarını orada gördü, en umutsuz haykırış ve çığlıkları orada duydu.

Ateşçibaşı: "Suçları ağır" dedi;

"Çünkü aşktan vefa ve sadakat beklediler
böylece bir tüccar gibi kâr zarar hesabı yapıp

aşkı kızdırdılar
aşk nasıl vefalı olsun ki
o en aç olduğu bir anda bile yiyeceğini beğenmez, hep başkası olsun ister
aşk bülbülünün bir şarkıyı iki kez söylediği duyulmamıştır daha
öyle olduğu halde bunlar pek çok söz verip
dünyada en çabuk bozulan yeminin
aşk yemini olduğunu unuttular
aşkı yalancı çıkartıp yüzünü kızarttılar
aşk, yüzünü kızartanın suratını kapkara eder
ve kendini yalancı çıkaranlara hiç güvenmez
o bir melek bile olsaydı
bir intikam meleği olurdu
oysa bunlar, bunu unutmuş göründüler ve ağır bir günah işlediler
insan vefayı, sadakatı kendinden beklemeli
bir başkasından değil
çünkü aşk, vefasızlık ve sadakatsızlıkta bile değerinin azaldığını hissetmez
ve böyle, düşünmeyenleri tüccarlıkla suçlayıp hemen cehenneme yollar."

Sahte peygamber, "Burada onlara işkence eden kimse yok" dedi.

Ateşçibaşı, "Onlar kendilerine yeteri kadar işkence ettiler" diye konuştu.

"Gerçekte burası pişmanlık cehennemidir de
aşk cehennemi ve pişmanlık cehennemi yan yanadır
birinden çıkıp diğerine girmek çok kolaydır
ama burada aşkın bayrağı dalgalanır."

Az sonra birinin çukura yaklaştığını gördüler.

Ateşçibaşı, "İşte" dedi;

"Aşkın elçisi geldi
burada yapılan işkenceyi bizzat o yürütüyor
başka her yerde suçluların başına ateş dökülürken
burada onlara aşkın sözleri fısıldanıyor
Bakalım, elçi, aşktan ne sözler taşıyıp getirmiş?"

Aşkın elçisi, çukurun başında durup dövünen günahkârlara seslendiğinde, duyulan sadece şikâyet ve diş gıcırtısıydı.

Aşkın elçisi, "Ne yazık!" diye bağırdı yakınan suçlulara;

"Şikâyet edeceğiniz hiçbir yer ve hiç kimse kalmadı artık
Aşk beni size şu sözlerini taşımakla görevlendirdi
bunları size ilettikten sonra çekip gideceğim
bu yakınmalarınızdan ise ona bahsedecek değilim
bu şikâyetlerinizin hiçbiri ona erişemeyecek
çünkü, o da sizden şikâyetçi."

Bu sözler üzerine çukuru dolduran zavallılar daha çok feryat ettiler, çünkü umutsuzlukları artmıştı.

Aşkın elçisi, "Aşk der ki" diye başladı;

"sevgiliye söyle
sakın verdiğim sözlere kanma
ben sana hiçbir vaatte bulunmadım
çünkü sarhoşluk anımda ettiğim yeminler
aşkın daha sonra beni haksız çıkarmak için döktüğü dildir aslında
senin olduğu gibi benim de bir aşkım var ve beni sarhoş ediyor
o, şarabımın tadında gizli
o, içkimin rengi ve kokusu
ve beni sarhoş ettiğinde konuşan, aslında o
ben değilim, konuşan şarabın bizzat kendisi, yani aşk
o, ağzımla söylüyor ve sadece bir an için inanılması gereken bir gerçeği ifşa ediyor
ona inan, ama yalnızca bir an için
o, o an için doğru
ama başka her an için yalan, ama o an için doğru
öyle ya, bir kapı hep kapalı durmayı vaat edebilir mi
ben de öyle bir kapıyım
sana pek çok vaatte bulundum
ve bunlar dil susar susmaz rüzgârlarla savruldular
aşkın rüzgârlarıyla
o fırtına, bacasından girdiği her evi yıkar

ev vaat eder, aslında ev yıkar
aşkın yeminlerine inan, ama güvenme
o, konduğu her dalda ayrı bir şarkıyı söyler
onu dinle, nasılsa bir daha duyamayacaksın
çünkü âşığın birbirinin aynısı iki anı yoktur
ve aşkın tüm hazzı
heybesinde taşıdığı ıstırabıyla birlikte
farklı farklı anlarda birikmiştir
aynı tadı alırlar, ama birbirlerine baktıklarında
birbirlerini tanıyamazlar
ve vaat eden aynı kişi olsa da
'o sözü veren bir başkasıydı' der
üzülme, o dalların birinden diğerine atlandığında
düşen ve kaybolan şeyler olacaktır
bunlar aşkın kıymetini azaltmaz
çünkü aşktan düşen de
aslında onun hazinesinden düşmüştür
ve aşk, hazinesine girenler ve çıkanlar arasında
bir ayırım yapmaz."

Karanlık bir çukura geldiler. Hiçbir şey görülmüyordu.
Ateşçibaşı, "Burada" dedi;

"Kendilerini umutsuzluğa kaptıranlar yanıyor
Onları göremezsin
çünkü böyle bir karanlığa mahkûm olmuşlardır
burada güneş hiç doğmaz ve göğün ışıkları buradan sızmaz
burası karanlık bir mezar gibidir
mezara gömülen nasıl sesini duyuramazsa
onlar da duyuramaz
çünkü umudunu kıran, ruhu cansızlaştırmış
kendini diri diri mezara gömmüştür."

Sahte peygamber zifiri karanlıkta el yordamıyla ilerleyerek çukuru yaklaştı, hiçbir şey göremedi, duyamadı. Ateşi bile hissetmedi.
Ateşçibaşı, "Karanlık içinde hiç görülmeden yanıyorlar" dedi.

"Seslerini kimse duyamıyor
inliyorlar, yalvarıyorlar
hem de öyle bağırıyorlar ki
bir duysan kulaklarını sağır eder
ama onları kimse duyamıyor
çığlık ata ata yardım istiyorlar
bunu kendilerinden başka hiç kimse işitmiyor
hıçkırıkları o karanlığın dışına çıkamıyor
onları yakan ateşi bile göremezsin
onlara en ağır işkenceler uygulanıyor
ama oraya baktığında gördüğün sadece bir boşluk, karanlık bir boşluk."

Sahte peygamber oraya baktığında; orada ne olduğunu bilip hiçbir şey göremediğinde, duymadığında kendini kör ve sağır gibi hissetmişti.

"Onları işitemeyince ben de sağır, dilsiz oldum" dedi.

Ateşçibaşı, "Aşk onlara ceza vermedi" dedi. "Onlar cezalarını kendileri verdiler. Aşk, intikamını onlara kendi elleri arasında buldurdu. O, sadece kendilerine ne yaptıklarını hatırlatıyor."

Sahte peygamber, "Suçlarını böyle ağır yapan ne?" diye sordu.

Ateşçibaşı:

"Aşkı hayal eden, onu genç tutar
sadece hayal aşkı gençleştirir
aşk bir gün aynaya baktı ve yüzünde
yaşlılık çizgilerini görünce, hiddetten titremeye başladı
hemen sorumluların bulunmasını emretti
dedi ki 'bunu yapan asla aydınlıkta oturan biri olamaz
bütün karanlıklara bakılsın'
sonra onlar umutsuz bir şekilde karanlıkta otururken yakalandılar
aşkı beklemedikleri için ışıklarını söndürmüşlerdi
ve o yaşlılık işaretlerinin hesabı sorulsun diye
hemen bize teslim edildiler."

Az sonra karanlığın içinden ayak sesleri işitildi. Ateşçibaşı, "İşte aşkın elçisi geldi, daha fazla karanlık getirmiş olmalı" diye konuştu: "Burada işkenceyi bizzat o uyguluyor, ama önce aşkın sözlerini onlara aktarması gerekir."

Aşkın elçisi, karanlığı iyice artırıp sessizlik duvarını daha da kalınlaştırdıktan sonra yüksek sesle konuşmaya başladı. Sanki bir boşluğa hitap ediyordu. "Aşk der ki" dedi;

"Umudunu kırdığında, elinde tuttuğun fenerin ışığı söner
aşk yolunu kaybeder, ne yazık
insanın elinde bütün yolları o gelsin diye aydınlatacak kadar çok ışık yok
baksana, şu el kadar çukuru bile aydınlatamıyor
elinde ufacık bir lamba olsa
onunla dünyanın her yeri aydınlansın istersin, işte bunu isteme
zira aydınlığın sonsuzluğa dağıldığında
bu, karanlıkla eş olur
sen dünyanı küçült, bir umut tanesine indirge, onu kalbine gömeceğin bir aşk tohumuna çevir
yalnızca sana yeter istediğin zaman
aşkın ışığı ancak o kadarını aydınlatabilir
bu senin için daha fazla ışık ve şans demektir
uyanık dur ve bekle
çünkü ancak bekleyen hayal eder, o ışığın alevi senin umudundan başka bir şey değil
şöyle de:
Tohumu kalbime gömmekle tüm hazırlığımı yaptım
o gelmese de hiçbir eksiğim olmayacak
o sürgün verecek ve dalları yeşermeye başladığında
ben daha da hazır hale geleceğim
bahar olmasa da çiçekler açacak, gece de olsa bu, gündüz sayılacak
aşkın sırrı, hep hazır beklemektir
unutma, gecikenlerin talihi daha da artmıştır
ve bu artış senin sabrınla örülür
asıl hediye onlarındır, yani gecikerek de olsa sana aşkı getirenlerin
ama en kazançlı olan yine sensin
aşkı umut et, bu, o gelip kapını çalmadan yapılabilecek tek şeydir
düşün ki misafir bekleyen biri vardı
gününü asla oturarak geçirmedi onun ne zaman geleceği konusunda düşünüp zamanını öldürmedi

sadece aşkın gelip başköşeye oturacağı yeri hazır etmekle uğraştı durdu
o gecikince bir telaşa kapılmadı
'Yola çıkıp da bakayım' diyerek aşk için süslediği o başköşeyi terk etmedi
işte böyle aşkı bekleyen, bir taht hazırlamakla vaktini geçirir
kendi evini bir saraya çevirmedikçe kim aşka gerçek değerini verebilir ki
ona bir taç sunmadan kim bir kral olmayı düşleyebilir?
Yalnızca aşk tevazu göstermez
çünkü aşkla gelen duyguların görkemi
bir saltanat alayının geçişi kadar şaşaalıdır
insan aşka düşünce kendini en zirveye oturmuş hisseder
kim o zirveyi yere yakın hisseder ki?
Acıda da zevkte de en yüksek nokta
ve insan ancak oradan düştüğünde tırmanmayı bilmediğini hisseder
aşkta tevazu yok
o tahttan başka hiçbir yere oturmayacaktır, o gönül tahtıdır
ancak umutsuzluk o tahtın ayağını kırdığında
aşk da topallayarak gelir
umudunu kıran, aşkın kanadını da kırar
ve artık o uçamaz
onun uçamadığı gökler yeryüzüne yapışır
sonsuzluk âlemi kesin sınırlarla çizilir
ve her yer karanlıkla dolar
şimdi bu çukurun dolduğu gibi
unutma, ışık ve sonsuzluk yoksa
aşk da yok."

Sahte peygamber öyle bir yere vardı ki orada en ağır işkencelerin uygulandığına tanık oldu. Hiç böyle canhıraş feryatlar, acı çığlıkları duymamıştı. Orada acı vermek için kızgın ateş yetmiyordu. O zaman gördü ki, öteki çukurlarda yananlar şanslıydılar; sadece ateşte yakılıyorlardı. Ama bunlarda akla gelebilecek en ağır işkence, gördükleri karşısında hafif kalıyordu. "Burası cehennemin en alt katı olmalı" dedi içi titreyerek.

Ateşçibaşı, "Dünya denilen yerin nasıl bir zindanı varsa, cehennemin de öyle bir yeri var" diye konuştu

Sahte peygamber dehşetten hiç böyle irkilmemişti, işkencecilerin, daha rahat çalışabilmek için suçluların bedenlerini erimiş kızgın ziftle yapıştırdıklarını görünce dayanamayıp başını çevirdi, bir daha bakamadı.

Ateşçibaşı: "Yalnızca daha kolay ve rahat çalışabilsinler diye değil – çünkü bedenin acıdan kıvranıp durması yapılan işkenceyi zorlaştırıyor– aynı zamanda onlar bir daha kaçamasın diye hiç kımıldayamayacakları bir şekilde yapıştırılıyorlar. Böylece ne kadar çok acı çekerlerse çeksinler, kıvranamaz hale geliyorlar."

Sahte peygamber tanık oldukları karşısında dayanamayıp bayılmıştı. Kendine geldiğinde o yöne doğru bakmayı reddederek, durmak istediğini söyledi. Ne yaptıklarını göremiyordu ama duyduğu korkunç seslerden o canavar ruhlu yaratıkların nasıl bir işkence uyguladıklarını çok iyi anlıyordu. Tekrar bayıldı.

Ayıldığında, çukurun başından suçlulara doğru bağırıldığını gördü.

Ateşçibaşı, "Aşk onları sıkı sıkı bağlamamızı tembih etti. Biz de onları yapıştırmayı uygun gördük" dedi.

Sahte peygamber bitkin bir sesle, "Suçları ne?" diye sordu.

Ateşçibaşı:

"Aşkın cehenneminden kaçmaya çalıştılar
oysa buradan çıkmak için ne yapmaları gerektiğini çok iyi biliyorlardı
diz çökmeleri ve pek çok kez
'bizsiz cehennem olmaz, bir cehennem biz olmadan yanamaz' diye tekrar etmeleri gerekiyordu
öyle ya, içinde hiçbir âşığın yanmadığı cehennem düşünülebilir mi?
Âşıksız kalan bir cehennemin ateşi söner
eğer içinde hiç âşık yoksa
o cehennem yanıp alev bile almaz
buz kesilir."

Az sonra işkenceciler ellerindeki kerpetenleri ateşte kızdırıp suçluların etlerini pişirerek koparmaya başladıklarında feryatlar yeri göğü inletti. Atılan her çığlıkta işkenceciler

"Tanrı ölümü bir silah olarak kullanır.
Ama aşk mezarda bile hayat kurtarır"

diye cevap veriyorlardı.

Orada aşkın sözlerini elçiler değil, bizzat işkenceciler aktarıyordu.

"Bu daha hiç!" diye bağırıyorlardı, ellerindeki kızgın demirle suçluların iyice yapıştırılmış bedenlerini dağlarken;

"Bu duyulan acı feryatlar da
bu çığlıklar da, daha hiç
bu alevlerden kurtulmak isteyenin her girişimi
yüreği daha da parçalayan bir çığlıkla son bulur
daha o çığlık atılmadı
aşk diyor ki, bu bir cezalandırma değil
aksine bir ödül, mutlu olmalısın
çünkü bir ateş olan aşk için, suç,
ondan kurtulmayı istemektir
aşk diyor ki, bu ateşe katlanmamak en büyük suçtur
ona düşen yanmasını bilmeli
nasıl ki tuzağa düşen bir av
av olmanın gereğini yerine getirmeliyse
bir hayvanı kapandan ancak o kapanı kuran kurtarabilir
bu aşkta da böyle
kendini kapana, tuzağa terk eder gibi aşka terk et
şikâyet etmedikçe asla yanıp kül olmayacaksın
acı çekeceksin, ama bu acı seni tüketmeyecek
yana yana yanmamayı öğreneceksin.
işte aşk böyle diyor ve tekrarlayıp duruyor
bu asla bir cezalandırma değil
hele zulüm hiç değil, bu bir lütuf
seni cennete götüren bir yol, yan ve gözyaşı dök
çünkü bu alevler gözyaşından başka hiçbir şeyle sönmez
işte bir âşık, cehennemi böyle yakar
sonra onu böyle söndürür
cehennemin sönsün istiyorsan, ağla
gözyaşı dökmek bir dinlenme anıdır
çölün kumunda yürüyenin suda serinlemesi gibi
aşkın zulmü hep bir düğünle noktalanır, bu cennet kapısıdır
gelin güveyisiz de kalmış olsa

o artık hem gelin hem güveyidir
aşkın ateşinden çıkanlar bir nar gibi kızardıklarında
taneleri de olgunlaşmıştır
bilmezsin, o ateşten çıkanlar bal gibi tatlı olmuşlardır
önemli olan, oradan yanarak çıkmak
çünkü yanmadan çıkanların vay haline
artık bir mum alevi bile onları tutuşturabilir
ve başka cehennemlere düştüklerinde
sonsuza dek yanmayı hak ederler
aşk cehennemi seni başka cehennemlere düşmekten kurtarır
bunu bilmiyor musun, dünya cehennemlerle dolu
aşkın ateşle terbiye ettiklerine, aşkın askerleri denir
hiçbir ateş, teninde o kızgın damgayı taşıyanları yakamaz
artık onlar için sadece cennet var ve
kapıda bir düğün evine girer gibi ona girerler
onlar hem seven hem sevilendir
sevgililerin yıldızı onlara yol gösterir
aslında aşk ateşinde yanmasını bilmek
beklemesini bilmektir
sabırla, ışığını söndürmeden uyanık durup beklemesini bilmek
ancak bekleyen, kavuşmayı hayal edebilir
aşk, işte bu hayalle yaşar
aşk hep umuttan sonra gelir, o ancak bir âşık olmayı
umut edenlere bahşedebilir
o, onu bekleyenlere gelir
sessizce beklemesini bilenlere."

Nihayet ateşin sönmeye yüz tuttuğu bir yere geldiklerinde, ateşçibaşı, "Burası cehennemin çıkış yeri" dedi.

Sahte peygamber tam veda edecekken orada daha başka suçluların da olduğunu fark etmişti, durup onlarla konuşmak istedi.

Ateşçibaşı, "Bu gördüğün küçük kalabalık" diye konuştu; "cehennemden çıkmaya hak kazananlardan oluşuyor. Gözyaşları galip geldiğinde aşk hepsini affetti. Onların gerçek âşık olduklarını kanıtladıklarını söyledi. Şimdi hepsini kendi cennetine çağırıyor."

Sahte peygamber "Gerçek âşık olduklarını nasıl kanıtladılar?" diye sordu.

Ateşçibaşı, "İçlerine atıldıkları her ateşi söndürerek" dedi.

"Gerçek âşık odur ki
bir ateşe atıldığında bile üşüdüm der
bunlar da böyle
aşkın askeri olmaya hak kazandılar
hem daha fazla burada kalamazlardı,
çünkü bunlarla her cehennem söner
şimdi gerçek yerlerine, cennete gidiyorlar."

Sonra küçük grubu yanına çağırdı. Hepsi kırgındı, çünkü 'cennet' kelimesinin söylendiğini duymuşlardı.

"Biz" dediler üzgün bir sesle;

"Gönlümüzde taht kuran aşkın bir hizmetkârı olmaya gidiyoruz
cennet gözümüzde değil; biz ona hizmet etmek için ne yapabiliriz, onu düşünüyoruz
evini silip süpürdüğümüzde
ruhumuzda ne varsa onu temizlemiş oluruz
yıkamak için ayaklarına eğildiğimizde
kalbimiz orada serilmiş olur
ve o da birlikte yıkanır
doğrusu cennet lafını işitince çok utandık, alındık."

Ateşçibaşı onları kırdığı için üzülmüştü, üzgünlüğünü belli ederek onların gönlünü aldı.

"Burada, bu cehennemde içimizde yanan ateş sönsün diye çok bekledik" diye devam ettiler;

"Sonra anladık ki, hızını ruhumuzdan alan bu ateş
ruhumuz tükenmeden sönmez
o zaman bizler bu ateşin parçası olduk."

Aralarından en çok yanmış gibi görüneni söz aldı: "Aşk biz çocukları için hiç de şefkatli bir anne değildir, ama yine de o bir annedir" dedi;

"Aşk yaralar, hırpalar
bir âşık ağır yanıkları olan birine benzer
en etkili ilacı aramak bile zaman kaybettirebilir
âşığın beklemeye tahammülü yoktur
aşk hep bu sabırsızlıkla yetişip gelir
sevgiliyi getirmese de, onun hayalini taşır
düşünün ki, altına tutkun biri vardı
altın hayaliyle yanıp tutuşuyordu
ama dünyanın tüm altınları tükenmişti,
hepsi yakut ve elmas olmuştu
o ise elmas değil altın istiyordu
altına olan susuzluğundan ölüm derecesine geldiğinde
ona sarıya boyanmış çakıl taşları gösteriyorlardı
işte o zaman yatışıyordu
aşk da böyle aldanışlar sunabilir
aşk insanı böyle aldattığında bile, buna yalan demez
kurbanları arasında dolanırken onun görmek istediği
hep gerçek âşıklardır."

AŞK ARAFI

Sahte peygamber cehennemden çıkınca Aşk Arafı denilen yere gelmişti. Cennet kapısında bekleşen bir kalabalığı görünce oraya doğru yürüdü.

Âşıklar, aşk cennetine girmek için sıraya dizilmişlerdi.

Yaklaşınca, nur yüzlü bir melek onu güleryüzle karşıladı. "Burası bir sınav yeri" dedi;

"Burada âşıklar sorgudan geçiriliyor ve onlardan ancak gerçekten sevmiş olanlar
bu kapıların önlerinde sonuna dek açıldığını görme şerefine eriyor
çünkü her âşık olduğunu söyleyen oraya giremez
ancak aşkını kanıtlayabilenler girebilir
her gün buraya pek çok kişi geliyor ve çoğu geri gönderiliyor
az önce aşkı uğruna canına kıymış birini getirdiler
aşk dudak büktü
'Kendini öldürmüş ama zaten aşkı yaşamıyordu ki
aşkı ölü olan birinin aşkı uğruna canına kıyması neye yarar?' dedi
o yere adım atmak aşkla mutsuz olanların harcı, doğru
ama bu mutsuzluğun da aşkça onaylanması gerekiyor
çünkü burada üzüntüler de bir sınavdan geçiriliyor
aşk ve keder aynı anda sorguya sokuluyor
ikisinden biri diğerini yalancı çıkarmazsa
o aşk gerçek sayılıyor
ama mutsuz olmanın yetmediği gibi bu da yetmez
tasaya rağmen kimseyi tasalandırmamış olmak da gerekir
aşk uğruna acı çekenler bu acıdan şikâyetçi olmadıkça
cennete girebilecek
çünkü sızlananların yeri cennet olmayacaktır

orada en önemsiz bir inilti bile
öten tüm cennet kuşlarını ciddi bir şekilde susturur
aşk yüzünden hor görülenler, aşağılananlar, terk edilenler de
girebilir, ama aşka karşı bir kırgınlık duymadıkça
öyle ya, hiç somurtanlar cennete girebilir mi?
Aşk yüzünden düşürülenler kaldırılacak, alçaltılanlar yükseltilecek
üzüntüye uğratılanlar teselli edilecek
ama aşka hiç kötü bir laf etmemiş olmak koşuluyla
aşkı yüzünden hakarete uğrayıp yüzüstü bırakılanlar
cennete en önce girecek, ama aşka hakaret etmemiş olmak şartıyla
oraya ancak düşmanlarını sevebilenler girebilecek
çünkü düşmanını sevmeyen
kendisi de düşmana benzer, öylelerinin cennette işi ne?
Yanağını tokada çevirebilenlere, aşk evini sonuna kadar açacak
ama çeviremeyenler ondan sadece asık surat görecek
ağzından kötü laf çıkmış olanlar, âşık olsalar bile aşkı susturacak.
Ondan sıcak bir hoşgeldiniz koparamayanlar, o kapalı kapıları
gözlerinin önünde bir duvar gibi bulurlar
şimdi cennet adayları teker teker konuşarak aşkı kendi aşklarına
ikna etmeye çalışacak
aşk, şu gördüğün kafes ardında oturup onları dinleyecek
bilirsin ki aşk çok utangaç olduğundan
bir kafes arkasında bile yüzü peçeli dolaşır
çünkü renkten renge girmesi, kızarıp bozarması başkası tarafından
görülsün istemez
aşıklar anlatacak, aşkın yüzünü kızartabilenler
ondaki ateşi tutuşturmuş sayıldıklarından cennete alınacak
geri kalanlar ise layık oldukları yere
yakılmak için doğru cehennem ateşine yollanacaklar."

Az sonra yargılama için herkes yerine oturdu.

Nur yüzlü melek, aşkın da tahtını şereflendirdiğini söyleyince tüm gözler heyecanla o tarafa doğru çevrildi.

Yüzünü peçesiyle sımsıkı örtmüş aşk, o kafes arkasında mahçup bir halle oturuyordu. "Çok çekingen duruyor, ama hükmünü verirken bu kadar çekingen olmayacak" diye konuştu herkes.

Cennet kapısı önünde uzun bir kuyruk oluşmuştu. İlk âşık dinlendi ve çok sıkıcı bulundu.

Aşk, "Bir katil o, mutlaka sevgilisini de can sıkıntısından öldürmüştür" dedi.

Az sonra ikinci âşık içeri alındığında, herkes "hassas ruhunu her halinden belli ediyor" diye düşündü.

İkinci âşık, "Kırık kalbim için üzülmüyorum" dedi. "Bir yerde aşk varsa orada kırık kalp de olacaktır."

Herkes hayretle bağırdı, hiç böyle bir laf duymamışlardı. Bütün gözler daha şimdiden verilecek hükümden bir ipucu elde etmek umuduyla kafes arkasına çevrilmişti.

Aşkın yüzündeki peçe mahcubiyetten tir tir titriyordu.

İkinci âşık, "Sevgi bile kalbi kırarak girmiyor mu?" dedi.

"Çünkü o, merhametin olmadığı bir yerde bulunmayı reddetti
işte ruhlar böyle kalp kırıla kırıla incelir
ve incelmekte olan bir ruh kendini aşka hazırlıyor demektir
aşk bile gidip yerleşmek için kendine kırık kalpler arıyor
öyle ya, onun da tahtı kırıktır
aşkı isteyen, kalbinin kırılmasına hazır olmalı
herkesin kalbi ayrı şekillerde kırılır
kiminin kalbi hemen kimininki çok geç kırılır
ruh inceliği de önemli
çünkü kalbin kırılmasında söz sahibi olan, ruh inceliğidir
ruh ışıkla incelir ve inceldikçe bir âşık o denli kolay incinir
ruhum, yuvasını aşkın penceresine kurmuş bir kuş gibi
incilerini kalbimin en kırık yerlerinde gizliyor
ve süslenme saati geldiğinde
onları çıkarabilmek için o kırık yerleri gagasıyla deşiyor
böylece kırık kalbim daha çok kırılıyor
kalbimin çizgileri derinleşiyor
bu, kalbin yaşlanmasıdır, o kendi kırık halini böyle belli eder
kimi var ki kalbi hiç kırılmaz, böylece hep genç kalır
onlar aşkın çocukluk çağını yaşar
onlara derim
bir kalp kırılmadan aşkın gençlik çağını
ve daha çok kırılmadan onun olgunluk çağını göremez

benim kalbim aşk için çok değerli
çünkü o çok kırıldı
kiminin aşkı kaba söz ve davranıştan nefret eder
o ruhlar nefretle bile incelebilir
ama aksi oldu mu
nefret, kalbi kaba bir kumaş gibi sert yapar
benimki çok yumuşak
öyle ki, bir çiçek değse kokusunun izi kalır
bende aşkın zırhı yok ki kendimi kaba saba birinin ellerine bıraktığımda beni korusun
acı sözler ruhumu delip geçtiğinde bile geride yıkılmış bir bahçe bırakır
aşk acıyan gözlerle bana bakıyor ve hassas ruhum için bana kızıyor
ne yapayım, kalbim de onun incecik peçesine benziyor
o, peçesini dalgalandırdığı için hiç rüzgâra kızıyor mu
ben de ona kızamam, öte yandan
bir kalbi kırmadan onu kalkan yapmak mümkün değildir
benim kalbim kırılıp kalkan kesildi
aşkın oklarını içinde sakladığı bir kalkan
zırh yapanlar kalbi aşkın oklarından koruyacak bir kalkan yapmanın mümkün olmadığını söylüyorlar
benim kalbim delik deşik
ne mutlu bana ki o aynı zamanda kırık
kimi kalp kırılır, işe yaramaz olup atılır
kimi ise ortadan bölünüp ikiye ayrılır, iki kalp olur
ve artık o kırılamaz
çünkü biri kırılsa diğeri sağlam durur
benim iki kalbim var ve ikisini de aşka veriyorum
çünkü kırılması için
dört kalbim olsun istiyorum."

İkinci âşık sustuğunda herkes gözünü aşka dikmiş, vereceği hükmü bekliyordu sabırsızlıkla.

Aşk en utangaç bir halle ve konuşurken peçesi açılmasın diye gayret ederek, "Açın ona cennet kapılarını" diyebildi ve ikinci âşık aşk cennetine kabul edildi.

Üçüncü âşık konuştu, beğenilmedi.

Aşk, "Neden parlak sözler edemiyor?" diye sordu üzülerek, "ben ışık değil miyim?"

Dördüncü âşık içeri alındı; kederli kederli yürüyerek aşkın önünde diz çöktü, "Beni terk ettin" dedi;

"Şimdi durduğum yer bir savaş meydanı
çünkü aşk çekip giderken öyle bir yer bırakır
yere düşmüş tacımla
artık kaybettiklerim teselli ediyor beni
en değerlisi sendin
ve yitirdiklerim yenilgimin acısını unutturuyor
her yenilginin verdiği tat aynı
ama bir zafer kazanan için böyle olmaz bu
üzerimde kazandığın zaferin seni onurlu kıldı
ama bir onur bir diğerini incitti mi
aşk sözünü unutur, verdiği hediyeyi geri alır
zaferin tadı buruk olur
her ne kadar kudretin balıyla tatlanmış da olsa
doğru, yenilen benim, terk edilen de
ama söyle, yenen ne yapar, düşmana gücünü belli etmekten başka
sen beni yendikçe kazanan ben oluyorum gerçekte
çünkü her seferinde daha güçlü olması gereken sensin
zaferinin komutana bir hediyesidir bu
bu, onu yükümlü kılar
doğru, aşk beni kılıç karşısında zayıflattı
ve ben yere düştüğümde
aslında yere düşen tacımın ardından atlamış oldum
benim için ne çifte onursuzluk
işte zafer senin, ama zaferinin sarhoşluğu sana yüklediği borcu unutturmasın
her seferinde daha da güçlü olmalısın
benim bu onursuzluğum karşısında
senin onuruna katılan şey, aslında aşktan eksilen şeydir
artık her gelişinde daha da kudretle gelmelisin bana,
yenen böyle yapar

giderken güçlüydün, gelirken daha da güçlü olmalısın
acı sözlerle incittin beni, zaferinle yaraladın
beni terk ettin, ama aşkın çiçeği bende kaldı
beni onurumdan etse de, onu korumak bana düştü
onu bir çöle eksem, çöl çiçeklenir bir bahçeye döner
ve yemyeşil bir vadi olur
onu kalbime ekiyorum
işte ruhum bir sırla ifşa olunuyor
senin arkandan aşk bana gizini fısıldıyor
diyor ki, aşkın tek hediyesi var
o, aşk uğruna kaybedilen şeydir
işte yitirdiğim böyle teselli ediyor beni
ve kaybettiğim, bana öyle dönüyor
aşk için kaybetmeyi göze alamayana hırsız denir, aşk böyle der
sana verdiğim her şeyi gerçekte benden çaldın
çünkü onları hak etmedin
zaferin seni suçlu da yapıyor farkında değil misin?
Çünkü bir şehit olabilecek yerde
katil olmayı seçiyorsun
aşk karşısında mağdur olmayan, mağdur eder
gel ve benim gibi diz çök
aşkın karşısında diz çökmemek bir savaş ilanıdır
doğru ben yenildim ama kim yenilmeden gönlünü kaptırmasını
becerebilmiştir ki
bir savaş meydanı oldu mu
aşk, orada muzaffer komutanlar değil şehitler görmek ister
ama hayat meydanında
o herkesi böyle diz çökmüş görmek ister."

Âşık konuşmasını bitirince herkesin gözü aşkın üzerindeydi.

Aşk, "Aşkın önünde hiç böyle diz çöken görmedim" dedi ve o âşık sevinçle cennete kabul edildi.

Beşinci âşık içeri alındı. Doğruca gidip kafesin dibinde oturdu ve hayran hayran aşka bakmaya başladı; aşk utançtan kıpkırmızı kesilmişti.

"Ben hiç aşk yemini etmedim" dedi.

"Vefasız olan bir şey için neden yemin edeyim ki, aşk vefasızdır. Gerçek âşıklar hiç aşk yemini etmez, çünkü tutulamayacağını bilirler."

Âşık, oturduğu yerden öylesine hayran bakıyordu ki, aşk, peçesine rağmen utançtan ne yapacağını bilemiyordu.

"Ona da peçe takılsın" dedi çare olarak ve hayran âşığın yüzüne peçe takıldı. Aşk ve âşık yüzlerinde peçe, karşılıklı olarak birbirlerine bakıyorlardı.

Âşık tekrar konuşmaya başladı; ama yüzüne peçe takılınca sesinde artmış dokunaklı ton, aşkın içini daha çok titretmişti.

Ondan, daha kısık bir sesle konuşmasını rica etti. Öyle yaptı; bu kez duruşundaki hale dikkat çekti aşk. Çünkü âşığın oturuşunda aşkın verdiği öyle bir gevşeklik vardı ki, hiç kimse içini çekmeden ona bakamıyordu. Aşk yutkunmaya başladı, ancak başını öte yana çevirerek dinlemeye devam edebileceğini hissettirdi.

"Bu âşık" dedi, "aşkın kendisini bile çıldırtabilir."

Âşık, "Aşkım benim zenginliğimdir" diyerek devam etti;

"Onu çalabilen beni de yanında götürmüş olur
onu saklarım, o da kendini hırsızı için saklar
oraya ne güve ne de pas girer
kapısı penceresi sımsıkı kapalı bir yerde, bir örtü altında ışıktan bile gizlenmiştir
ancak gizlice gelen onu bulabilir
kapıyı pencereyi kırıp giren ise eli boş döner
ışık bile onu saklamak için karanlıkla anlaşmış gibidir
her kim sessizce görünmeden gelir, gizlice yürüyerek yaklaşır
hem ışığı hem karanlığı kandırmayı başarırsa
birden örtüsünü kaldırıp onu yakaladığında
onun şaşkın utangaç ve sevinçli çığlığını duyar
o zaman o hırsızlık malı sanki koşarak hırsızına yol gösterir
kendini, çalacak olanın kollarına atar
sessizce girdiği yerde kendisini bulduğu için hırsızına minnet duyar
ah işte bir hırsıza peşkeş çekilecek olan aşkta vefa aranır mı?
O hırsızlık malı hırsızıyla birlikte kaçtığında
öyle önden koşar ki
sanki hırsızın kendisi çalınmış gibi durur
ah o çalıntı mal, kendisini böyle çalacak hırsızlar arar
ama o bir soyguncunun kasasında bile güvenlikte olamaz
aşk gizlenir, gizlenmeye yarayan her şey ise yankesicilerin hedefidir

yüz soyguncu gelir ve biri başarılı olduğunda
aşk başka bir yüz soyguncu daha çağırır
işte bana gerçek âşık kim diye sorduklarında şöyle derim
başkasından daha iyi çalabilen
ve hiçbir şeyi olmayan bir yoksulun evine girdiğinde bile
mutlaka çalacak şeyler bulan
ya da bir zenginin evine daldığında
çalmak için gözüne para dolu bir kasadan daha başka şeyler kestiren
ah şu aşk öyle fettandır ki
kendini, bir hırsızdan da çalınan bir mal olarak görür
ve bununla böbürlenir
işte o, benim en son sevgilim
gönlümü, saklı tuttuğum mücevher kutusundan ansızın kapıp gitti
şimdi zengin olduğunu sanıyor
arkasından bakıp gülüyorum
o kutu bende oldukça çaldığı asla güvenlikte değildir
maharetle çaldı, bakalım onu saklamayı da öyle iyi bilecek mi?
Kutusu onu gizliyordu; ama şimdi çalındığı o yerde
ortaya saçılan ışığıyla daha cazip duruyor ve hırsızını
daha başka hırsızların hedefi yapıyor
doğrusu son sevgilim de becerikliydi
daha öncekiler diyelim ki yalnızca beni çalıyorlardı
ama bu, beni üzerinde oturduğum tahtla birlikte çaldı
size derim, aşkta sadık olmaya çalışmak
hırsızlarla dolu bir yerde sigorta yaptırmaya benzer
aşk nankördür, kendi ettiği yemini bile ancak yarı yarıya duyabilir
çünkü her an, gelecek yeni sevgilinin ayak seslerini kollamaktadır
aşk kurbanının gözyaşına acımaz, onun döktüğü kan gözyaşlarıdır
o insanın en zayıf yanını kendine siper eder
onunla insan kendine bile düşman kesilir
aşkın savaş oyunu budur
der ki 'Haydi düşmanına hücum et
senden zafer bekliyorum
eğer zafer yoksa aşk da yok'
işte böyle
alay etme ve hoppalık aşkın karakteridir."

Âşık konuşmasını bitirdiğinde aşk kendisi hakkında yapılan bu iltifatlardan çok memnun kalmıştı; peçesinin altında suçlu suçlu gülüyordu. Bir yandan yan gözle bu sıcak ve övgü dolu sözleri eden âşığa yiyecek gibi bakıyordu. En mahcup bir halle, "Almayın onu cennete!" deyiverdi.

Bunca iltifattan sonra bu kadarı herkesi şaşırtmıştı.

Ama aşk, çapkın çapkın ekledi: "Çünkü onu haremime dahil edeceğim."

Altıncı âşık geldi, konuşmasını yaptı; eksik bulundu.

Aşk, "İyi yanmamış" dedi ve onu biraz daha iyi yanması için cehenneme götürdüler.

Yedinci âşık geldi, girer girmez kendini kafesin önüne atıp ağlamaya başladı

Herkes, "Niyetini nazlanarak belli eden her âşığın ağlaması gerektiği gibi ağlamıyor, gerçekten ağlıyor" dedi.

Aşk bu sulu girişten hiç hoşnut kalmamıştı. Bundan etkilenmemişe benziyordu, çünkü o gözyaşı görmeye çok alışkındı. Duygusuz bir halle çevresine bakarak "ne oluyoruz" diye sordu.

Yedinci âşık hakiki gözyaşı döken herkes gibi çirkinleşinceye kadar ağladı; çünkü diğerleri makyajlarını bozmadan ağlamayı pek iyi becerirler.

Aşk önünde akan bu seller karşısında "Bu ne israf!" diye düşünerek dudak büktü. Herkes "İşte" diyordu, "aşk bunu kesinlikle cehenneme gönderecek. O ağlayanlardan çok, ağlatmasını bilenleri sever; çünkü onlar aşkı kudretli gösterir. Bu ise onu zayıf gösteriyor."

Aşk, sıkıntısını belli edecek şekilde oturmaya başlamıştı

"Şimdi kim bilir nasıl sızlanacak?" diye, kendini şikâyet dinlemeye hazırlarken, birden duydukları karşısında afalladı.

Herkes şaşırdı çünkü yedinci âşık, "Ah, aşk için ağlayana ne mutlu!" diyerek iki kez bağırmıştı. Üstelik bunu gözyaşını silmeden yapmıştı, çünkü sahtekârlar ağladıkları iyice belli olsun diye göstere göstere gözyaşlarını siler, onlar kurumadan tek laf etmezler.

Yedinci âşık, "Ağladığım için nasıl seviniyorum bir bilseniz!" deyince herkesin üzerine bir şenlik havası geldi, hıçkırıklar birden kahkaha oldu. Aşk bile ilk kez peçesini kaldırıp bakma gereği duymuştu; hiçkimse de aşkın suratını görmek için elde ettiği bu fırsatı kaçırmadı.

Yedinci âşık hem ağlayarak hem gülerek konuşmaya başladı.

"Eğer" dedi, "gözyaşları olmasaydı gözler aşkın ne işine yarardı?"

Aşk bu sözü çok beğenmişti, bir yere not etti. Memnuniyetini belli eden bir işaret yapmaktan kendini alamadı.

Yedinci âşık, "Çünkü aşkın hazinesinde gözyaşından başka hiçbir şey yok" diye konuştu. "Hazinesi olmayan bir zenginlik nerede görülmüştür ki?" dedi.

Bu sözler de çok beğenildi. Merakla aşka baktılar; aşk, aklına gelen ilk kötü düşünceleri savmaktan mutlu görünüyordu.

Hatta neşeli bile sayılabilirdi. Çünkü gözyaşlarından sevinç duymaya pek alışkın olmayan o taze, yeni gelin gibi kızarıp bozarıyor, peçesini düzelterek dikkatini toplamaya çalışıyordu. Herkes "Bu, kesin cennete gider" diyordu, çünkü başka âşıklar gözyaşlarının acısını hep aşktan çıkarırken, bu, onları kendisine verilmiş hediyeler gibi görüyordu.

Herkes, "Ağlayıp sızlayan bir âşık ne sıkıcıdır, hele hep şikâyet eden, gözyaşlarını sevgilisini başına kakıp duran biri ne tahammül edilmez olur" diye düşündü.

Yedinci âşık tekrar gözyaşı dökmeye başladı, ama artık herkes o gözyaşlara sıkıntıyla değil sevgiyle bakıyordu.

Yedinci aşık, "Öyle çok ağladım ki" dedi mutlulukla;

"Gözyaşlarıyla yıkanıp
aşkla parlayan bir ışık oldum
sen de ışık ol, bunu sırrı gözyaşı dökmektir
ışık ol, karanlıkta ışıktan başka ne görülebilir?
Sevgili seni ancak böyle görebilir
gözyaşı, sevgilinin gözündeki perdeyi de kaldıracaktır
ağlıyorum, o halde ne mutlu bana
hıçkırıklarım, benim kahkahalarım
ağlamam, benim teslim oluşum
kim kendini verirken teslim olmamıştır ki?
Bir ışık oldum ama sevgili beni görmedi
onun için ağladım, ama beni duymadı, ne çıkar
o gelmese de, aşk ondan koparılıp alınan bir şeydir
dönüp gelmeyen bir sevgili bir hazineyi ortada bırakmıştır
ah ağla, ağla, aşk için akan yaşları hiç kimse kurutamaz
aşkın denizi böyle çoğalır
ağla, aşkının kanıtlarını yere saç

sevgili gelip toplamasa da o sonunda sana dönecek bir şeydir
aşk artar ve birikir
kim ki onu sırtlar, o sevgiye daha çok layık olmuştur
sevgili yardıma koşmasa da o senin kamburundur
kim kamburunu sırtından atabilmiş ki
hep aşkla yaşa, sevgili olmadığında bile, çünkü aşk ışıktır
aşksız kalan ışıksız kalır
soğukta, bir başına umutsuz kalsan da ışığını söndürme
ah ışığını söndüreni hiç kimse görmez
yola bakmaktan gözünün nuru sönse de ışığını söndürme
ışığını yanık tutan, bekliyor demektir
ve ancak bekleyen, sevgiliye kavuşur
bu bir bıçağı kalbinde saplanmış tutmaya benzer
ne kadar acı verse de
sevgili gelip çıkarmadıkça sen onu çıkarma
bırak kalsın, dayan
herkes kalbine batmış aşkın okuyla yaşamalıdır
yalnızlık, acını artırır; o yaraya ancak gözyaşı merhem olur
ah ağla, ağlamak bir dinlenme anıdır, gözyaşları akarken
aşk susar, uyumaya çekilir
ah gözlerim hep yaş akıtabilseydi, inlemem hiç durmasaydı
bir bülbül olunca aşk beni kafese kapattı
sevgili gelecek, onu parçalayacak
bu, kalbi sıkan zincirlerin kırılması olacak
ah ağla ağla, aşk susadı mı
gözyaşlarım dinmek bilmiyor
ağla ve de ki: Seni hıçkırıklarım çağırıyor, gel
kafesteyim ve işte kanatlarım artık bana acı veriyor
gökyüzü olmayınca bu dar yuva beni öldürüyor
bir tohumum, ama kendimi bırakacak bir toprağım yok
tam yeşerecekken susuz kaldım
uçmak üzereyken kanatlarım kırıldı
sen, benim toprağım, ancak sende büyüyebilirim
sen, benim gökyüzüm, ancak sende uçabilirim
gel, sen yokken bir kafesteyim ve sanki kanatlarım hapsediyor beni

ah gel, sevgilim, kanatlarım uçmayı özledi, gel uçur beni
bilmez misin ki yuvamı senin başındaki çelenge kurdum
şimdi yuvasız kaldım, kafes beni esir aldı
yokluğun beni düşürdüğü yer orası
bakışın, aşkınla suladığın bütün çiçeklerimi açtırdı
şimdi onlar solarken
ben de onlarla birlikte ölüyorum
gel ve soluğunla yaşat
çünkü sen nefes aldığında ben de nefes alırım
toprağımı susuz bıraktın, şimdi orada taşlar bile ağlıyor
ne diyebilirim ki
ben susuyorum ama benimle olan ne varsa hepsi bağırıyor
gel sustur ve senin olan bu ülkeyi al
taht seni çağırıyor, taç seni bekliyor
sana verilmek için sabırsızlanan bu gelini bekletme."

Yedinci âşık susunca herkesin gözleri yaşarmıştı.

Aşık, "Gözyaşları benden koptu, böylece kalbimden bir zincir söküp attım" dedi.

Aşk çok etkilenmişti. "Benden de bir gözyaşı damlacığı koparmasını becerebildi" dedi, usulca onu sildi. Peçesi sırılsıklam olmuştu. Ardından ekledi: "Ağlıyor ama sızlanmıyor. İnliyor ama şikâyet etmiyor. Gözyaşı döktüğünde seviniyor, kendini teslim ederken zorlanmıyor ve umudunu hiç kaybetmiyor. Aşka dair olması gereken ne varsa sözlerinde hepsi var. O hem ağlıyor hem gülüyor, üstelik bunu kedere rağmen yapıyor. Böyle hem ağlayan hem gülenlerin yeri –onlar çocuk gibidir– hiç kuşkusuz cennet olacaktır."

Sekizinci âşık zevkin çocuğuydu.

Yüzünde zevkin maskesi yoktu, ıstırabı her halinden belli oluyordu, kafesin önünde diz çökerek anlatmaya başladı.

"Sevgili aşk öpüşlerimden usanıp terk etti beni" dedi.

"Çünkü aşk ateşi kaynadıkça okşamaların ardı arkası kesilmez
sevişmeler süreklidir, buna kim dayanabilir?
bende öyle bir ateş var ki, değenin yanmaması mümkün değil
gözyaşlarım bile onun ısıttığı kaynar sular halinde gözlerimden boşalıyor

onlar bile beni yakıyor, ben artık suyla bile yanıyorum
ateş ne yaparsa aşkı da bana onu yaptı
kıvranıyorum ve bu kıvranmalar
sevgilinin kolları arasında sonsuza dek devam ederek onu da kıvrandırıyor
bu öpmeler, bu okşamalar onu artık yatağımdan kaçırıyor
çünkü sevgilinin olduğu her yer bir yataktır
dünya yaşanacak değil yatılacak bir yer oldu
dudaklarım beni ona esir etti, bir zincirle bağlayıp beni kendine çekerken, kollarım hiç bırakmazcasına onu sımsıkı sarıyor
Bu ateş ikimize fazla geliyor
öyle ki, ben bu yangını dudaklarımla vücudunun her yanına taşıdığımda, onu ağzımla okşadığım yerler, ateşi öpmek gibi, etinde yanan değil sönen yerler oluyor
onun söndüğü yerlerde ben buz kesiliyorum
kendi çukuruma çekmeye çalışırken, onu kandırsın diye çiçeklerle örttüğüm o yerde yapraklar arasına gizlenen yılan, beni kalbimin içinden ısırıyor
o yılan, onun yılanı, ruhumda sürünüyor, beni de süründürüyor
istek yılanı, beni kendisine taptırıyor
onu başından ısırıyor, zehirini emiyorum
o zehir olmazsa yaşayamam çünkü aşkı beni asla zehirsiz bırakmamaya yemin etti
aşkla artık ancak zehirde hayat buluyorum
sevgili beni terk etti ve dedi ki:
Bu ardı arkası kesilmeyen öpmeler, hiç yorgunluk tanımayan bu istek, sanki köleliğe çağırıyor
sen hiç yorulmaz mısın, sende bıkkınlık olmaz mı, ya da bir durup dinlenme anı?
Sana kim dayanabilir, böyle bir açlığı kim doyurabilir?
Ona dedim ki:
Doymak gibi bir isteğim yok, açlık beni daha da diri tutuyor
susuzlukta hayat buluyorum
düşün ki kaynar su, bir an için soğuk olarak düşünülebilir mi?
Ah dumanı onu yalanlar

benden çıkan soluk değil duman
bak bana, beni ancak görebilirsin,
duymaya çalışırsan kulaklarını sağır eder
etimin her zerresi öyle haykırıyor ki
seni çağırdıklarında bile bunu duyan sadece ben olabilirim
aşkının bana ne yaptığını sen bilemezsin, ben bilirim
sana ait olsa da sen ruhumda neyin gizlenmiş olduğunu bilemezsin
aşkın, kalbimin senden bile gizli yerlerinde hükmünü icra ediyor
orada neler olduğunu sen nereden bileceksin?
Ama ben bilirim
aşkın gözümde tüm dünyayı savursa
bu bana rüzgârla havalanan çöp gibi görünür
çünkü aşkın adaletinde
ve sevgililerin duygusu bakımından
dünya ve çöp birbirine eşittir
aşkın beni senin ayaklarına düşürdü
sen oraya tepeden bakar dudak bükersin
orası benim için tepedir
sen oradan inersin ben çıkarım
senin bastığın yer benim için bir secde yeri olur
sana, aşkının bana yaptığından çok azı görünüyor
benim gözümde her yer yanmış yıkılmış
senin gözünde ise her şey ayakta duruyor,
sadece ateşin hafifçe dokunup kızartttığı yerler var
görüyorsun aşk ikimiz için nasıl da başka şeyler ifade ediyor
o benim için bir dev, senin için bir cüce
gözüme dev gibi görünen beni yıktığında
senin cüce hiç düşürmeyecekmiş gibi görünerek seni sapasağlam
ayakta tutuyor ve yıkılan hep ben oluyorum
senin kuvvetli göründüğün yerde ben zayıfım
ben yenilerek kazanıyorum, yitirdiğim savaşın ganimeti yine benim
kazandığım her şeyde sen gizlisin, ne var ki seni kazanmanın
bedeli kendimden vazgeçmek oluyor
aşkın beni başköşeye oturttu ama bir zavallı yaptı
evet bir tahtta oturuyorum ama acınacak haldeyim

sevginin, güçlülerin güçsüzlüğü, güçsüzlerin gücü olduğunu anımsa
ne yazık, sen bendeki ateşi göremezsin,
ancak ona değince fark edersin
beni anlayamazsın, çünkü sende çukur olan bende uçurum oluyor
sende tepe olan bende dağ
doğru ben susuzum ve aşkta susuzluk hoş karşılanmaz
ama bir damlacık suyu bile olmamak daha az kötü değildir
gerçek aşkın sırrı bir damlacık suyla deniz arasındaki farkı anlamsız kılar
çünkü toprak çatlamaya başladı mı
tek damla suyu bile içinde çoğaltabilir
o bir damla su bir portakal bahçesinin gözüne önemsiz görünebilir
ama çatlayan toprak söz konusu oldu mu
orada tüm bitkiler ve ağaçlar o damlayı paylaşmasını bilir
ve damla deniz olur
biliyorum senin yağmurun kıt
ama neden onu aşkımla içimde çoğaltmama izin vermedin?"

Zevkin çocuğu ağlamaya başladı. "Terk etme beni" diye devam etti.

"Ölüm söz konusu oldu mu, ben öpüşlerimi zincire vurmayı bilirim
okşamalarımı sınırlamayı, sana daha az dokunmak için kendime söz vermeyi
özgürlüğe alışkın aşkın ruhunu arada bir bir kafese hapsetmeyi
aldığım hazların bana hâkim olmasına daha az izin vermeyi bilirim
kendimi durduracağım, ruhun göğünde uçan kuşumun kanatlarını
bağlamak da olsa kollarımı bağlayıp oturacağım
aşk sessizlik içinde ölür, o can çekişecek de olsa
ahlarımla seni rahatsız etmeyeceğim
böylesi daha acı olacak, düşün ki içine hapsettiği duman, ateşi boğar
bende şikâyet ettiğin hallerim, aşkın yalnızca alıp verdiği soluklardı, şimdi nefesimi tutacağım
böylece yavaş yavaş aşktan öleceğim
sen hep güçlü kalacaksın
biliyorum sen güçlendiğinde aşkın zayıflar, bu yüzden sevgin az görünüyor ya
çok olsa da az görünüyor

işte aramızdaki fark, ikimize atılmış aşkın tohumu aynı
ama o sende az, bende çok ürün veriyor
görüyorsun sevgilim, sen vazgeçtiğinde bir bahçeden vazgeçmiş oluyorsun
bense bir çölden
ve unutma hiç kimse çöl için savaşmaz
ama bir savaşı göze alamayan, güzel bir bahçeyi gözüne kestiremez
sen beni terk etmedin, sen savaştan kaçtın
kim bir savaş meydanında bulunur da uyumayı düşünebilir ki?
Oysa savaş eden itaat için de savaşmalı, her şeyini yenilmek için ortaya koymalı
zafer böyle gelir aşka, bu zaferle kazanılır
dörtnala gelen şaha kalkmış bir atla
işte ben böyle bir at olmak isterim
bu yüzden kim bana geliyorsa kırbacını alıp gelsin
ve beni her defasında kamçısıyla uyandırsın."

Zevkin çocuğu anlatmayı bitirince herkes şaşkınlıkla bakıyordu. Aşk, dehşet içindeydi. Meclise bir sessizlik çöktü. Aşk, "Bunu cennete atsak..." diye konuştu.

"aslında yanan bir şeyi cennete atmış oluruz
böyleleri cennete bile girseler
cehennemden hiç çıkmazlar
çünkü bunlar ruhlarında bir cehennemle yaşar
nereye giderlerse onu da birlikte götürmüş olurlar
ruhlarındaki ateş sönmedikçe
suya bile atsanız, su çaresiz kalır
günahkârı cennete sokun ama bunu sokmayın
çünkü cennete ateşi bunun gibiler taşıyacak
ruhlarında gizleyerek
onu cennetimden uzak tutun, sakın oraya yaklaştırmayın."

Aşkın bu sözleri üzerine zevkin çocuğu cennetten çok uzak bir yere, zevkin karanlıklarına atıldı.

Az sonra çılgın bir âşığın huzura çıkmak için beklediği haber verildi. Bu, şairdi. İçeri alındığında aşktan deli olmuş bir haldeydi.

Doğruca kafese saldırdı, onu kırmak istedi. Sevginin verdiği sarhoşluktan ancak içkinin etkisiyle ayılabildiğinden ona şarap içirdiler; kendine geldi.

Kafese tutundu ve onu öpmeye, okşamaya başladı.

Aşk, şaşkın şaşkın bakıyordu; o şaşkınlıkla peçesinin yana kaydığını bile fark edememişti.

Azgın şair, "Aşk, sana hasretimden ölüyorum!" dedi bağırarak.

Aşk utançtan kıpkırmızı kesilmişti. Şair delice hareketlerle sürdürdü: "Ben bizzat sana aşığım, seni istiyorum" dedi.

Aşk, peçesinin altından gözlerini dört açmıştı; çünkü onu utandıran, ilgisini de uyandırmış demektir.

Azgın şair, "Ve senin cennetine talibim!" diye bağırdı, herkese örnek olabilecek bir utanmazlıkla.

"Seni üzerinde oturduğun tahtınla birlikte istiyorum
haydi şu kafesi aradan çek, şu peçeyi indir
bil ki onu indirince beni de çırılçıplak soymuş olursun."

Aşk, peçesini indirmemek için kendini güç tutuyordu, kulaklarını dikerek oturmuştu.

Ahlaksız şair, "Gel de kanını dudaklarımın ateşiyle ısıtayım" diye inledi. Duyduğu arzu onu perişan etmişti, hafifçe yıkılır gibi oldu. Aşkın bile böyle baktığı birine başkalarının sulanmaması mümkün değildi, herkes hep birden yalanmaya başlamıştı.

Azgın şair, "Bir kralım ama sen olmayınca krallığım bana yakışmıyor" diye devam etti.

"O, mutsuzluğumun nedeni oluyor
aşktan daha iyi krallık olur mu?
Öyle bir çeyiz, gelin giysisinden başka daha fazla neye yakışır?
Ah bari dağılan tacımın yapraklarını toplamak için gelseydin
ben bir gümüş tasım
ama dudaklarına değmedikçe
su, benim için bir şey ifade etmiyor
dudaklarının dudaklarıma konduracağı bir öpücük
işte bizim nişan yüzüğümüz o olurdu
ruhum onunla baştan sona altın kesilirdi

şimdi o yok, nikâhımız kıyılmadı daha
kendi zenginliğimin ortasında bir hiçim
açlık ve susuzlukta bile kendi boşluğunu kalbime yerleştiren
başka bir açlık ve susuzluk var bende
bu açlık ve susuzluk beni yemekten ve sudan uzaklaştırıyor
beni çöle yöneltiyor
seni bulamadığım her yer çöldür
yatağım bile dikenlerle dolu,
sen olmayınca bir yastığım da yok
işte yalnızca altınımı değil, dikenlerimi de öyle biriktiriyorum ben
iniltimi duy diye onları kendime batırıyorum
bir acı çığlığı seni çağıramıyorsa, mücevherimin parıltısı seni kandırıp bu tarafa çeksin
kapılarımı sonuna dek açtım ama gelen giden yok
tüm dünya içeri dolsa
yine de hiç kimse gelmedi derim
ve daha pek çok yer gözüme boş görünür
ama sen olduğunda sevgilim
bu kapı ikimize dar geliyor
görüyor musun yokluğun beni nasıl yaptı
ben artık sen olmayınca varım
sen varken ben yokum
ah gelmen için bir yol, girmen için bir kapı oldum
ayaklarının altına serildim
bir yatak kesildim, gel yorgunluğunu bende gider
yanıma yattığında hizmetkârını ayaklarının dibinde uzanmış bulursun
işte bu, benim taca ulaşmak için seçtiğim en kısa yol, senin tacına
tahtım senin yatağındır, en hızlı oraya sürünerek yaklaşabilirim
ben kendi saltanatımdan vazgeçtim, çünkü beni senden ayırıyordu
krallığına dahil ettim kendimi
ah, varlığın beni özgür kılar, yokluğunla hapsolurum
senin geçtiğin yollar orduların en şanlı zaferlerle geçtiği yollar gibi görünüyor bana
ve arkada bıraktıkları yıkıntılar, hepsi benim yıkıntılarım
senin bende bıraktığın izler

Ey aşk, sen ruhumda geçtiğin her yeri harabeye çevirdin
bu senin zaferin, ama zaferinin tadıyla ben sarhoş oldum
çelengini ben taşıdım
öyle ya, kralım yanımda oldukça ben de ülkesinin sahibiyim
benim olan her şey senin olunca
yıktığın, ikimiz için yıkılıyor
harabeler ikimizin eseri, çünkü bende yıktığını biz ikimiz birlikte yıktık
ama ah sen olmayınca
bu yıkıntılar arasında duyulan acıdan daha büyük ne olabilir?
Beni kendin için de yık
ancak böyle kurabilirim
sana ülkemi veriyorum, sen almadıkça o hiç kimsenin değildir
sen alınca benim de olur
beni almak için gel bana
kendimi defne dallarıyla bezedim, eline verilmek için
bir zafer çelengi kesildim
duvağım bile gözlerime inen bir perde gibi yüzümü kapatıyor
görüm ve yüzüme bakmak için duvağımı kaldırdığında ışığa kavuşacağım
suyumu senin ellerinden içeceğim
ah gel, çatlayan toprağımı, kuruyan yapraklarımı susuzluktan kurtar
hayat öpüşüyle canlandır beni
dudaklarının hayali bile ateşli öpüşlerini esirgiyor benden
o alevlere atlamak için ölüyorum
ancak o ateşe atladığımda söneceğim."

Şair konuşmasını bitirdi; herkes yiyecek gibi ona bakıyordu. Aşk, utanmayı bırakmış; bir randevu ayarlamaya bakıyordu. Üzerine sıcak bastığını belli eden sesle sordu:

"İyi ama nasıl olacak bu?"

Şair, aşktaki bu telaşa bakıp gülümsedi:

"Seni bütün cennetinle birlikte haremime dahil edeceğim."

DİLENCİ-HIRSIZ MESELİ

Sahte peygamber, kavmine şu meseli anlattı:

"Aynı köşede oturup dilenen kör bir dilenci vardı
önüne koyduğu sadaka tasında hep bir metelik dururdu
bir gün kötü kalpli bir hırsız
kördür, nasıl olsa göremez diye düşünerek
sessizce geldi, o meteliği çalıverdi
ve tam kaçarken, kör dilenci bağırmaya başladı
hırsız şaşıp kalmıştı
'Ne o, sen kör değil miydin?' diye sordu ve gelip yakından baktı
dilencinin gözleri yerinde karanlık iki çukur olduğunu görünce
'Öyle ya' dedi, insafsız adam
'Oburluğun gözleriyle bakılırsa kör de görür
bir obur oldukça kimse kör değildir
ama oburun gözlerine herkes hırsız görünür.'
Kör dilenci öfkeyle bağırmaya başladı.
'Ben mi oburum?' dedi
'Asıl obur olan sensin
o çaldığın, benim kendi meteliğimdi
sadaka diye verilmemişti
bir obur olmasaydın birazcık bekler, sadaka diye önüme konulanı çalardın
öylesi daha az şerefsizce olurdu, seni hırsız.'
Hırsız 'Aramızda ne fark var ki?' diye sordu
'Hep başkasının parası değil mi?
Sen kazandığında, insanlar sana acımış oluyor
ama ben kazandığımda, onlara acıyan ben oluyorum
şu halde, senden aldığımla hırsız sayılmıyorum
ama sen obur olduğun için bana hırsız dedin

o sadaka tası bir kuyu olsa
su, dipsiz bir kuyu için ne ifade eder ki
hem oburluk bir zenginlik işaretidir
dolayısıyla senden çaldığımda
bir merhametsiz olmamış da oluyorum.'
Dilenci çılgına dönmüştü
'Seni alçak hırsız!' diye bağırdı
'Asıl obur olan sensin, asıl zengin de
ama açgözlü olduğun için farkında değilsin
öyle ya, obur fakir de olsa, o aslında aç bir zengindir
ama bir zengin aç oldu mu, o herkesin en yoksuludur
açgözlü değer bilir mi?
Bilseydi çaldığını getirip yerine koyardı
ama o soygunculuk ettiğiyle bile yetinip durmaz
hangi hırsız doymuştur ki, seni açgözlü obur.'
Dilenci bet sesiyle 'Obur, obur!' diye bağırmaya başladı.
Hırsız gururla 'Ben mi zenginmişim?' dedi.
'Asla, bak buna çok alındım
ben asla çaldığıma benim demedim
evim çalıntı eşyalarla dolu
ama hiçbir zaman bunlar bana aittir diye iddia etmedim
bir sandalyeden başka hiçbir şeyim yok
her gece sabaha karşı hırsızlıktan yorgun argın eve döndüğümde
o bitkinlik anında, onun kıymetini öyle biliyorum ki
o sandalye tüm tahtlardan daha değerli oluyor
ve bir koltuk da çalmış olsam, sadece ona oturuyorum
ama sen obur olduğun için, hiçbir şeyim yok diyorsun
sadaka tasın var ya
suyunu onunla içmiyor musun?
O seni zengin edebilir işte
ama insan açgözlü oldu mu bunu nereden bilecek
açgözlülük, dolu bir ambarı bile boşmuş gibi gösterir
açgözlünün ambarı hiç dolmaz
sen, insanı eşya zengin eder sanıyorsun
öyle olsaydı hırsızlar herkesten daha zengin olurdu
bir insanı eşyaya verdiği değer zengin eder

bu anlamda ben zenginim
çünkü ben eşyaya hiç değer vermem
ama kıymet ölçmeyi çok iyi bilirim
senin bildiğin anlamda ben asla zengin olamam, obur da
hem obur olsaydım meteliğini sadaka tasınla birlikte yürütürdüm
ama obur sensin, üstelik kör obur
belli ki hırsın seni kör etmiş
öyle ya, önünde duran meteliği görmüyordun
ancak onu kaybedince görmeye başladın
işte açgözlüler böyledir, sahip olduklarına kördürler
ancak sahip olmadıklarını görebilirler.'
Dilenci, 'İğrenç herif, doğru sen fakirsin çünkü bozuk karakterin seni öyle yapıyor' dedi.
Hırsız, 'Değer vermeyenin eline dünyaları verseler bu onu zengin eder mi?' dedi ve sürdürdü:
'Ben senden de fakirim
dolayısıyla bu meteliği senden çalmış olmuyorum
diyelim ki sen onu bana sadaka diye verdin.'
Dilenci daha da öfkelenmişti, sövmeye başladı
ve 'alçak hırsız' diye bağırdı taş atarak
'Çaldığını hak edebilmek için neler uyduruyor
yüzsüzlüğün böylesi nerede görülmüş
sefaletimi zenginlik gibi gösterirken
kendi zenginliğini sefalet diye yutturuyor.'
Hırsız, 'Bu metelik elbette benim hakkım' dedi sersemce
'Çünkü sen onun değerini bilemedin
kıymet bilmeyenin eline dünyaları verseler, bu onu zengin eder mi?
Hiç kimse doymadığıyla zengin olmaz
işte bu seni herkesten daha yoksul yapıyor
ama ben bu meteliğin kıymetini öyle bileceğim ki
bununla herkesten daha zengin olacağım.'
Hırsız, dilencinin meteliğini cebine koydu ve attığı taşlara, yağdırdığı beddualara aldırmadan yürüdü."

Sahte peygamber meseli bitirdikten sonra, "Bundan alınacak dersler var" dedi:

"Tamahkârlığın gözleriyle bakıldığında
tok olmanın sırrı, açgözlü olmamaktır ve bu doğrudur
ama kutsul ruhun sözleriyle söylendiğinde
ruha sirayet etmeyen yoksulluk, kötü bir zenginlik işaretidir
Meseli dinlediniz, işte tamahkârlık söz konusu olunca
açlar birbirini böyle suçlar
onlar kendilerinden çalınsa da hırsız, aç bırakılsalar da obur
aldatılsalar da sahtekâr olurlar
ve açgözlülük söz konusu olduğunda
ne fakirlik ne zenginlik bir sınıf farkı gözetir
ikisi de aynıdır
açgözlülük, dilenciyi en zengin olanla bile eşit yapar
tamahkâr bir toplumda herkes hırsızdır
ama kim diğerlerinden daha fazla çalıyorsa
hırsız o olur
orada herkes oburdur
ama kim diğerlerinden daha fazla yiyorsa
obur odur
siz elinizde kalan en son şeyle zengin olacaksınız
ve kim elinde kalan en son şeyle zengin oluyorsa
o daha iyi değer bilecektir."

Sahte peygamber daha sonra kavmini alıp sessiz bir yere götürdü ve bir sır açıklar gibi onlara fısıldadı.

"Öteki, kendine yapılmasını istemediğini başkasına yapma" demişti, ne güzel bir laf
ben de diyorum ki
kendin için istediğini başkası için de iste
bu ikisi yan yana gelince çok güzel duruyor
işte seni tamahkârlıktan bu kurtaracak
ve tamahkârlıktan kurtulmak, seni hırsızdan kurtaracak
ama seni senden çalan hırsızdan kurtaracak
ruhunda gizlenmiş oburdan ve kalbinde pusu kurmuş açtan
çünkü ancak kendindeki hırsızdan kurtulabilen
hırsızdan kurtulabilir
kendindeki oburdan kurtulabilen
açları gerçekten doyurabilir."

SAHTE PEYGAMBER AŞKIN NE OLDUĞUNU AÇIKLIYOR

Sahte peygamber öyle bir şehre vardı ki, orada açlık, zulüm kol geziyordu. Her yandan acı feryatlar, ümitsiz haykırışlar yükseliyordu. Yoksulluk ve keder orada hayat tekerleğinin ekseni olmuşlardı.

Yüksek bir tepeye çıkıp kente baktı, insanların sefaletin kucağında çırpındıklarını gördü.

Yönetici sınıfın merhametsizliğine ve bencilliğine tanık oldu. En düşkün zenginliğin kendisinden daha düşkün gibi görünen yoksulluktan hiç geri kalmadığını gördü.

Istırabın artırdığı umutsuz çığlıkları, acı dolu iniltileri duydu. Çocuklar açlıktan ağlıyor, analar yeriniyordu. Hastalığın çaresiz kıldığı insanların yakarışı dört bir yanda yankılanıyordu.

Daha pek çok kupkuru hıçkırıklarla kesilen iniltiler işitti.

Ama o sesler arasında işitmek istediği bir şey vardı ki, sanki duyamıyordu. Sürekli onu duymak istermiş gibi kulak kabartıyordu.

Her feryatla dikkat kesiliyor, bir sonrakini umutla bekler gibi öylece duruyordu.

Ardından ayağa kalktı ve felaketlerle kırılan kente baktı.

"Sadece diş gıcırtısı işitiyorum" diye konuştu. Bakışlarında esef ve kırgınlık vardı ve kavmine söylemeye başladı.

"Allah'ın dünyasını sevgi kurar, nefret onu yıkar
Allah kendi çocuğu olmadıkça, hiç kimsenin feryadını duymaz
size derim, bu şehirde atılan feryatların hiçbiri
göklerde yankı bulmayacak
o yakarışların hiçbiri kabul görmeyecek
çünkü onlarda sevgi yok
sevgiyle kurulan bir yere, ancak sevgi girer
karanlığın içinde olan şeylere karşı

ışığın acıması olmaz
onlar ışıkla yok olur
bilin ki, sevgi için sevgiyle dökülmedikçe, gözyaşları dünyayı böyle kezzap gibi yakıp kavuracaktır
aşk içinde olmayana merhamet yok
işte gökler öyle bir duvardır ki
sevgi olmadıkça hiçbir şey onu delip geçemez
orada yalnızca aşka ait şeyler duyulabilir
o anda bile merhamet değil yargılama vardır
sevginin artırdığı feryatlar dinlenir
ve eğer aralarında yürekten kopup gelmeyen bir ah varsa
veya o yerinen, şikâyet eden bir iniltiyle karışmışsa hemen koşulur
o ses kime aitse onun ismi göklerdeki aşk defterinden silinir
artık o, gökler için bir dilsizdir
yalvarışları duyulmaz, ağlaması boşa gider
bir sağırlıkla çevrelenir
size derim, sevgide olmayan her şey zeval bulacaktır, bulması hayırlıdır
nefretin kendi kendine çektirdiği ıstıraptan kutsal ruh neden zerre kadar zarar görsün ki
ama dünya onda yanıp kavrulurken
duyulan yalnızca diş gıcırtısı olacaktır
İşte
nefretten yıkılan bu şehirden gelen iniltiler ve sızlamalar
beni bir gelin kadar mutlu ve sevinçli kılıyor
ruhum meserretle coşuyor
düşünün ki, düğün evinde kendisine oturacak yer kalmayan bir gelin vardı
çünkü o evi böyle bir mutluluğa layık olmayan birçok kız doldurmuştu
oturdukları yerden kıskançlıkla bakıp dururlarken
damat geldi hepsini kovup dışarı attı
böylece bütün ev geline açıldı
kimse o kızların ağlayıp yakarmasına aldırmadı
çünkü layık olmamışlardı

size derim, göklerin bir vicdanı olmayacak
ve insan gökte ne ekerse yerde onu biçecektir
kılıç tutan kılıç
ve onu kime saplarsa saplasın kendi kalbine saplayacaktır
sahip olduğun şey seni ya öldürecek ya yaşatacaktır
yere ait ne varsa yerin en dibine batırılacak
ve göklere ait olan her şey en yükseğe yükseltilecek."

Sahte peygamber susunca insanlar arasında bir sessizlik çöktü. Dehşet içinde kalmışlardı. Herkes birbirine soruyordu. "Hangi sevgi? Aşk demekle neyi anlatmak istiyor?"

Ve kavmi ona aşkın ne olduğunu sordu.

Sahte peygamber, sevgiden söz ederken bir ışıkla sarılmış gibi duruyordu.

"Ne kadar masumsam o kadar çok seviyorum demektir" diye konuştu.

"Aşk, insanın kendini temiz hissetmesidir
bir bataklıkta oturabilirim ve çamur her yerimi kaplamış olabilir
ama o ruhuma sızmamışsa ben temizim
ve temiz olan
aşk halinde duruyor demektir."

SAHTE PEYGAMBER AÇIKLAMALARINA DEVAM EDİYOR

Sahte peygamberin sürekli sevgiden söz etmesi insanların kafasını karıştırmıştı.

Halk, "Acaba o bizim bildiğimiz türden bir sevgi mi? Yoksa o, yabancısı olduğumuz bir başka sevgiden mi söz ediyor?" diye soruyordu.

Sahte peygamber, kavmindeki bu anlayışsızlığa üzüldü; içi sıkıldı. İçinden, söylemek gelmiyordu.

"O senin bahçende gizli bir yere gömülen hazinedir
toprağı kazmazsan nerede olduğunu bilemezsin
ve bulunmadıkça, o seni zengin etmez
o rasgele atılmış bir tohum gibidir
nereye düştüğünü bilmezsen
onu nasıl ekip büyütebilirsin?"

İnsanların kafası daha çok karışmıştı. Bazıları gelip çekine çekine sordular: "Bu sevgi can acıtır mı?"

Sahte peygamber çok kızmıştı.

"Onun kapısı kendini hazır hissetmeyen herkese kapalıdır" dedi sertçe.

Kavmi hiçbir şey anlayamıyordu. "Sanki bir başka varlıktan söz ediyor" diye konuştular.

Sahte peygamber ümitsizliğe kapılmıştı.

"Onu bilmiyorsunuz, çünkü hissedemiyorsunuz" dedi yerinerek

"O, insanın hissettiği kendi kalbidir
ve ondan başka hiçbir şeyim yok diyen
kendini bulmuş olur
verirken onu verir, alırken onu alır
onu size nasıl tarif edeyim
bir denizin damlaları sayılabilir mi?"

Halk, "Biz böyle bir sevgi tanımıyoruz" diye konuştu.

Sahte peygamber ne diyeceğini bilemiyordu.

İnsanlar kendi aralarında, "Biz böyle bir sevgi bilmiyoruz" diye konuşuyordu.

Sahte peygamber onları duyunca irkildi, "İşte düşmanım" diye düşündü. "Beni de çarmıha bu gerecek."

Ardından, yalnız kalabileceği bir köşeye çekildi.

Halk gelip onu orada da sıkıştırmaya başladı; "Bize bahsettiğin sevgi nasıl bir sevgi?" diye sordu.

Sahte peygamber, "Onu göremiyorsunuz, çünkü hissedemiyorsunuz" diye konuştu.

Halk, "Altın altındır, ama değerini bilmeyen için ne ifade eder?" dedi.

Sahte peygamber korkuyla bir çığlık attı, "O rasgele ağıza alınmaz!" diye bağırdı.

"O ateşi tutmasını bilmeyen yanar!"

Halk, "Sen biliyor musun?" diye sordu.

Sahte peygamber konuşamıyordu; can alıcı meleği karşısında dikilmiş görüyordu.

"O öyle bir kılıç ki" dedi sesi titreyerek, "hedefini vurmazsa, onu tutanı vurur."

Halk isyan derecesine gelmişti. Hep bir ağızdan bağırdılar:

"Bilmek istiyoruz, bu nasıl bir sevgi, bize anlat!"

Halk öfkeliydi; sahte peygamber, kendini bu öfkenin kurbanı gibi görmeye başlamıştı.

"Bu çok tehlikeli bir silah" dedi.

"herkes elinde tutamaz
çünkü o yaralamadan durmaz
hedefini yaralayamazsa
kim onu elinde tutuyorsa
onu yaralar."

Halk: "Sevgi ama kötülük de yapıyor, nasıl olabilir? Bizim bildiğimiz sevgi öyle yapmaz."

Sahte peygamber, "O yıkar da" dedi;

"O, görmesini bilmeyenleri kör
konuşmasını bilmeyenleri dilsiz
duymasını bilmeyenleri sağır eder
hissedemeyenler, onda ölüdür
onu görmek için bir kör gibi bakmalı
çünkü o körün karanlığında gizlenir
görmesini biliyorsan bak, bilmiyorsan ondan sakın
onu göremeyen, gözleri de olsa kördür
o, dilsizlerin kendi aralarında konuştuğu lisandır
sözcüklerle anlatılamaz
ona dost olmazsan, o sana düşman kesilir."

Halk, "Bir bilmece gibi konuşuyor" dedi, kafası daha da karışmıştı.

Sahte peygamber allak bullak olmuştu; ayakta duramadı, sendeleyip yere yıkıldı.

İnsanlar onu kaldırmaya geldiklerinde, "Bilmiyorsunuz; çünkü hissedemiyorsunuz, çünkü o sizde yok" dedi ve kendini halkın kolları arasına bırakırken ağlamaya başladı.

Halk onu üzgün görmekten acı duymuştu; çünkü onu seviyorlardı.

Onu teselli edecek sözler bulup söylediler, avutmaya çalıştılar. Sonunda güldürmeyi başardılar.

Sahte peygamber, gözyaşlarını sildi. Dedi ki:

"Avunmak için arada bir tasalanmalı
çünkü hiç avunmamak sonsuz bir tasadır."

Ertesi gün halkın sevgiden hiç bahsetmediğini gördü, kendisini tekrar üzmek istemediklerini anlamıştı. İçi ezildi, onlara söylediği şeyden pişmanlık duymaya başladı.

Kavmini etrafında topladı. "Size sevgiden bahsedeyim mi?" diye sordu, neşeli ve çok hoş bir halle.

Halk sevinçle, "Evet evet!" diye bağırdı.

"Sözlerini anlayamıyoruz, o sevgiyi bilmiyoruz
ama onu duymak hoşumuza gidiyor
bize sanki esrarlı bir şeymiş gibi geliyor
tılsımını bilmiyoruz, yine de bizi büyülüyor
onu hissedemesek de bizi kendine çekiyor
işte hoşumuza giden bu, ne olur anlat ve hiç susma."

Halk dikkat kesilip can kulağıyla dinlemeye başladı. O an sahte peygamber susuz kalmış toprağı suluyormuş hissine kapıldı.

"Sevgi, verilenler arasından arta kalan bir şey değildir" dedi.

"O verilen ve kazanılanın bir toplamıdır
sevgiden hiçbir şey artmaz
bu yüzden, yoksullar, sevginin değerini daha iyi bilir
sevgi, kaybetmesini bilenlere gelir
kaybetmek ise kolay değildir
o, altınını yitirdiği için yola çıkıp arayan birinin haline benzer
altınını kaybetti, ama aramaya çıkınca fazlasını buldu
ya da o bir sırrın peşine düşen adamın haline benzer
o sırrı aradı ve onu kendi kalbinde buldu
çünkü sevgi, sırrını orada saklar
sevgi yoksula gelir
o ancak yoksullukta ortaya çıkar
çünkü bir hazine bulan
içini iyice boşaltmadan
en değerli parçayı bulamaz."

SEVGİ KUŞU

Sahte peygamber, "Sevgi kuşu serçe olarak doğar ve uça uça bir kartal olmasını öğrenir" dedi ve kavmine şu meseli anlattı:

"Daha yumurtadan çıkar çıkmaz kafese konmuş bir bülbül vardı
yıllar sonra, günü geldiğinde
aşk, kafesin kapılarını kırdı
onu bırakıp 'haydi uç' dedi
ama bülbülün kanatlarında kendisini havalandıracak güç yoktu
acı bir sesle 'kafes kolumu kanadımı kırdı
bugüne dek uçmama hiç izin verilmedi
ben uçmayı öğrenmedim ki nasıl uçabilirim?' dedi
Aşk çok kızmıştı
alay etsinler diye kartallarını yanına çağırdı
'Bir kuş olduğu halde uçmasını bilmiyor
ne biçim kuş bu?' dedi
'Hem uçacağı yerde, yerlerde sürünüyor, buna kuş mu denir?'
O ise acı acı öterek
'Aşk benden hiç yapmadığım şeyi yapmamı istiyor
uçmak benim hayalimdi, hep uçmayı düşledim
gökyüzüne bakıp hayal kurardım
o uçan kuşların kanatlarına bakıp
onlarda olan bende de var derdim
böylece kanatlarımla teselli bulurdum
şimdi gökyüzü beni teslim aldığında
kanatlarım hayallerimi kırıyor'
Aşk öfkeyle 'onu bunu bilmem, sen kuş değil misin
kuşlar uçar, o halde uçacaksın' dedi
O ise ağlıyor, gözyaşı döküyordu, 'İşte' diye uzun bir çığlık attı
'kanatlarım kalbimin yükünü taşıyamıyor

daha doğar doğmaz beni bir kafese koydular
o zaman ufacık bir kalbim vardı ve ona uygun kanatlarım
sonra kalbim zamanla büyüyüp iri bir gözyaşı oldu
ama nerede onu akıtacak gözler
kanatlarım gelişemedi ve acı kaderim
beni bu orantısızlığın suçlusu kıldı
şimdi bir gülün yalnızca gülden ibaret olması gibi
dikenini kalbime saplıyor, sadece ondan ibaret oluyorum
işte kafes bana bunu yaptı, tüm şarkılarım oradan çıktı
gözyaşlarım oradan doğdu, ama hiçbiri su olup akamadı
çünkü kafes vardı, kafes gözyaşını da hapseder
onu doğduğu kaynakta boğar
uçamamak bana gökyüzüne yazılmış en güzel şarkıları söyletti,
beni sessizlik dünyasının dili yaptı
o dil, bir kanadı olduğu halde uçamayanların lisanını terennüm etti
o yükseklerde uçan kuşlara bakarım da bana pek dilsiz görünürler
evet, kanatları gökyüzü kadar geniş, uçabiliyorlar
ama şarkı söylemeyi bilmiyorlar'
Aşk şaşırmıştı
'Doğru' dedi, 'Ben de şarkı söylediklerini hiç duymadım
çünkü onlar övgülerini en yükseklerde uçarak sunuyorlar,
ne kadar yükseğe çıkarlarsa
gökyüzünü o kadar taçlandırmış oluyorlar.'
Bülbül, 'Ben gökyüzünü hep şarkı söyleyerek methettim' dedi
'hiç susmadım, çünkü diken kalbimi hep kanattı
gülün kokusu beni yalnız bırakmadı, ağlamam hiç dinmedi
uçmaya özlemim her geçen gün daha da arttı
ayrılık acısı bana hep söyletti
hasret bir an olsun beni susturmadı.'
Aşk, 'Ama o seni hiç duymadı' dedi
'Çünkü gökyüzü, tahtını uçabilen kanatların üzerine oturttu
dünyayı oradan seyretti
hem gözyaşları oraya erişemez bilmiyor musun?
onlar gökyüzüne göre değil, çünkü orada rüzgâr var
o hepsini amansız bir şekilde savurarak kurutur
şarkılarına gelince; şunu unutma

kafese ait şeylerin uçsuz bucaksız gökyüzünde yeri olmaz
çünkü onlar gökyüzünün itibarını azaltır
hem sen göklerin demir parmaklıkları tanıyamayacağını bilmiyor musun?
sonsuz gökyüzü bir kafese sığamaz ki!'
Bülbül, 'Ömrüm hep boşa atılmış çığlıklarla geçti demek ki' diye ağladı
'Uçamıyorum, o halde ben göklere göre değilim
ama kafese de dönemem, o da artık bana göre değil
çünkü artık söyleyecek hiçbir şarkım kalmadı'
dedi ve cansız yere serildi.
Aşk, daha çok hayret etmişti:
'Ne tuhaf bir kuş bu; kafesten kurtulduğunda
uçacağı yerde ölüyor."
ve insafsız aşk kartallarına dönüp hiçbir acıma duymadan yerde cansız yatan bülbülü gösterdi
'Haydi uçun' dedi
'Eğer ruhundan çıkmamış birazcık can kalmışsa
sizin göklere doğru süzülüp
beni nasıl gururlandırdığınızı görsün.'
Kartallar göklere doğru uçarken kendi aralarında dediler;
'Doğru, şarkı söylemesini bilmiyoruz
bir kral ve tahtın sahibi olduktan sonra
taca övgüler dizmek ne anlam taşır
hem zafer tacı şan ve sevinçle sunulmalı
gözyaşı ve ağıtla değil
o yüzden şarkı söylemesini bilmiyoruz.'"

Sahte peygamber, "Bu meseleden alınacak dersler var" dedi ve kavmine konuşmaya başladı:

"Kuşlar bile uçmayı uça uça öğreniyor
işte insan da sevmeyi böyle öğrenecek
size derim, hiç sevmiş olanla sevmemiş olan bir olabilir mi?
Aşk öğrenilir
Arılar bile bal keseleriyle doğuyor, ancak öğrenince bal yapıyorlar
kuşlar kanatla doğuyor, ancak öğrenince uçabiliyorlar
insan da böyle, bir kalple doğduğu halde ancak öğrenirse sevebilir

ne yazık ki ona, sevmek için çok gücü vardı
ama sevgiyi öğrenemeden yaşadı, o gücü hiçbir işe yaramadı
bir dağı yürütecek kuvveti ve iradesi olduğu halde bunu yapamamak ne acıdır
sevmek için çok isteğim var ama sevmeyi bilmiyorum
o halde gözlerim olduğu halde bir körüm, ayaklarım olduğu halde yürüyemiyorum
sevgi bir yokluk hali olduğu için muhtaç kılar
o, çare olduğundan çaresiz düşürür
körlerin gözleri açıldı, sakatlar yürüdüler; böylece kendilerinde olduğu halde hiç işlemeyen varlığın işlemeye başladığını gördüler.
Bir gözüm olduğu halde dünyam karanlıktı, o halde gözüm bana kötülük yapıyordu
ayaklarım vardı ama yürüyemiyordum, o halde ayaklarım bana zarar veriyordu
aşkı öğrenen aşkı öğretir
aşk, insanın arı gibi bal yapmaya başlamasıdır
yapamadı mı, o kovuktan zehir sızar
kim var ki, hayattan ya bal ya da zehir tadı almasın
hayat insana iki kâse sunar: Zehir ve bal
körler zehiri seçer, kör olmayanlar ise balı, çünkü sevgi onların gözlerini açmıştır
zehiri seçenler dünyayı zehirler
balı seçenler onu bal tadında yapar
insan ne kadar çok severse kendinden o kadar yük atacaktır
ve ancak yükten kurtaran bir aşk gerçek sayılır
onunla dünya da hafifler
ama kendi ağırlaşan, dünyayı da ağırlaştıracaktır
sevgi kuşu burada yanımda bir dala konduğunda iki ayağı kuyruğu ve gagası vardı
uçmaya başladığında onun bir çift kanattan ibaret olduğunu gördüm
işte kuşun uçması neyse, insanın sevmesi odur
ve unutma, uçamayan kafese mahkûm olur
aşk neye yarar diye soruyorlar?
Aşk, karanlıktan ayırt etmeye yarar
işte bu yüzden körlerin gözleri açılıyordu ya!"

Sahte peygamber sustu, göklerde yan yana uçan serçeyle kartalı gösterdi. "Aşkın gökyüzünde, kartallar serçelere uçmasını öğretir; bir serçe olunuz ve kartalların peşine düşünüz" dedi.

İnsanlar coşmuştu, "Nerede o kartalların yuvası?" diye sordular.

Sahte peygamber, "Bir tanrı olamadıkça sevmek mümkün değildir" dedi.

"'Tanrı insanı değil ama insan Tanrıyı yarattı' diyenler
o sofraya oturabilecek. Çünkü aşk ancak öyle bir sofranın yemeğidir
onlar tanrılaşınca bir kartal da olacak
Bir yaratıcıya inanan, kendini o kafese kapar
ama inancını yok eden, o kafesi de kırıp parçalar
ışık olmak istiyorsan karanlıktan korkma
çünkü ışıkla yanıp yok olmayan her şey
ateşle yanan bir taş da olsa karanlıkta yok olup gidecektir."

NĂMUS VE AHLAK ÜZERİNE

Sahte peygamber şu meseli anlattı:

"Namuslu bir adam vardı, inatçı bir iblis kendisine musallat olmuştu. Onu baştan çıkarmak için türlü hileler denedi, azdırmak için her yola başvurdu; ama başarılı olamadı.

Nihayet adamın ahlakını bozamayacağını anlayınca bozuntuya vermeyerek şöyle dedi:

'Baştan çıkmadı, çünkü sersemin tekiydi.
Tanrının terk ettiği kişi, şüphesiz zavallıdır
ama iblisin de terk ettiği kişi, daha da zavallıdır.'

İblis, o iyi adamı kendi bildiği doğru yola getirmek için bir daha denedi; ama karşısındaki, iflah olmaz bir kütüktü sanki.

İblis, 'Bu namus düşkünlerinin' dedi; 'Ahlakı dillerinden düşürmemelerine bakma. Bir budaladır onlar. Baştan çıkamayan bir insanda ruh ölmüş demektir. Can, o bedeni terk etmiştir. Hiç, bir çiçek mezarda güzel görünebilir mi? İyi kokmaya çalıştığında bile ondan ölüm sırıtır. İblisi ancak ruhun ölmesi umutsuzluğa düşürür.'

Yine de yılmadı, dağarcığında kalan daha başka hilelere başvurdu; ama o dürüst adam bana mısın demedi, kendini nefis bir şekilde savunarak eşsiz bir sersemlik örneği verdi. Bir türlü masum kanı dökemediği için öfkelenip duran iblis soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu.

Kendini zapt ederek şöyle dedi:

'Ahlak ahmaklaştırdı mı, o zaman iblis bile o insanda zekâyı temsil edemez. Bu, şeytanı da alıklaştırır. Kendimi bir budala gibi hissediyorum. İşte namuslu geçinen insanlarla olacak olan budur.'

Yardıma başka iblis arkadaşlarını çağırdı, hep beraber değişik oyunlar denediler, ama o ahlak timsali adam kendisine kurulan tuzaklardan habersizdi sanki. Doğruluk yolundan zerre kadar sapmadığı gibi hiçbirini de görmedi.

Şeytanlar toplanıp bu eşi benzeri görülmedik sersemlik örneğini aralarında tartışmaya açtılar.
'Bu adam baştan çıkmaz, çünkü onda hayalgücü yok' dediler.
'Ruhu muhayyile aydınlatır, o olmayınca ruh karanlıklar içindedir; şeytan bile orada yolunu şaşırır ve nereye gideceğini bilemez.'
Ve iblisler o adamı bütün bütün terk ettiler.
Ona başta musallat olan inatçı iblis,
'Bir mezar da yalnızlığa işte böyle terk edilir' dedi
'Ona bir kabir muamelesi yapalım ve bu kabir bizim rabbe bir hediyemiz olsun'
İblisler o adam için aralarında bir cenaze töreni düzenlediler. Çünkü tümüyle kendilerinden kopup rabbe adanacak ruhlar için onlar hep böyle yaparlardı. O zaman inatçı iblis o adama, göz-yaşlarıyla ıslattığı bir sepet dolusu taze çiçek yolladı. Aralarına da bir bıçak yerleştirdi.
Dedi ki:
'O bıçak, çiçeklerin saplarını kestiğim bıçaktı
Taze çiçekler için ölüm demek olan, ama onun hediyesini borçlu olduğu bıçak
Ona bakıp da kendi ruhundaki bıçağı görsün diye
yerleştirdim onu
her insan, ruhunda bir bıçakla yaşar
rabbin çabası o bıçağı çıkarmaktır
ama kalbi parçalamadan olamaz bu
iblisin çabası ise o bıçağı bilemek, daha keskin kılmaktır.
Bu, yüreği sağlamlaştırır
çünkü kalbi ruhun kalkanı yapar
o bıçak, kuşkunun ta kendisidir
ben bu çiçekleri saplarından tutup, o bıçakla nasıl kestiysem
o da kendini dünyaya bağlayan bağları
ruhundaki bıçakla öyle kesip koparsın
işte bu yüzden gözlerine kalbindeki o bıçağı gösteriyorum ya
ruhtaki bıçak kesemeyip körleşti mi
göz de kör olur
insanı diri tutan ruh değil
ruhtaki bıçaktır

onu, başka ruhlarda yatan bıçaklarla uyandır
bunun için kullan ve onlarla çarpıştırıp keskinleştir
o bıçak bir kılıca dönecektir
ama sonunda mutlaka onu saplayacak bir yer bul
çünkü onun saplandığı yerde hayat bulacaksın
günahtan korkma, günahtan korkan o bıçağı kendine saplar
günah işle, ama her zaman mutlaka
bir baştan çıkmanın neticesi olsun o
baştan çıkmadan günah işleyen suç işler
çünkü o, yaptığı işe iblisi karıştırmamıştır
seni baştan çıkaracak kimse olmadığında bile
kendi kendini baştan çıkar
sana doğru yolu ahlak değil hayalgücü gösterecektir
muhayyile oldukça namusa ne gerek var ki?
Kişide ahlakın yerini düşünme kuvveti tutmalıdır
namusa, ahlaka inanma
muhayyilesi güçlü olanlarda öyle şeylere yer yoktur
çünkü gerek yoktur
bir tembeli taşıyıp yürütmeye yarayan iki değnektir onlar
hayalgücü her şeydir, hayalgücü olan birinin ise baştan çıkmaması mümkün değildir
baştan çıkar, baştan çıkarır
o, rabbin cennetinden kovulmuştur
ama yalnız olmadıktan sonra ne gam
baştan çıkarılan her insan dünyaya yeni gözlerle bakar
çünkü o, başka biri olduğunda dünya da onu kazanmış demektir.
iblis der ki:
İnsan baştan çıkmaya ne kadar çok meyilliyse
yalnızlığı o denli az hisseder
nasıl mı söyleyim
insanın bir şeytanının olmaması en büyük yalnızlıktır
zira Tanrı yalnızlığı paylaşmaz
baştan çıkan kişi kendine merhamet etmiş demektir
baştan çıkarmak tatlıdır ama baştan çıkmak daha da tatlıdır
birincisi bir yetenektir, ikincisi meziyet sayılır.'

Masum kanı dökmeye susamış iblis bunları dedi, sonra gözüne, kandırılıp doğru yoldan saptırılacak başka birini kestirdi. O günahsız kendisine saf saf bakınca birden kanı kaynamıştı. Masum gülüşlerle baştan çıktığını hissetti; cüreti daha da arttı
O suçsuzun peşine düşüp gözden kayboldu.
Yeni avı için yola koyulmadan önce, en şiddetli ses tonuyla, 'İblis yenilmedi' diye konuştu. "Eğer yenilseydi, cennette kalırdı."'

Sahte peygamber meseli bitirince kıssadan hisseyi anlatmaya başladı. "İşte iblis verdi mi böyle öğüt verir" dedi;

"Onun vaazını dinlediniz
Size derim; bizde ahlak yok, namus da yok
Ama biz ahlaksız ve namussuz değiliz
onlar öyle değildir
onlar namus yolundan sapınca hemen namussuz oluverirler
biz böyle değiliz
biz toplumun inandığı ahlak ve namusu reddediyoruz
ahlak kişinin kendinden gelmeli, bir başkasından değil
namus da neymiş; size derim bir leke
onların gözünde ahlak temizler değil mi
bizim gözümüzde tam tersini yapar
kirletir, baştan aşağı kokutur.
onların gözünde temiz olan bizim gözümüzde kirlidir
ve onlarda bakire olan bizde fahişedir
bizim fahişemiz onlara bakire gibi görünür
onların gözünde en ahlaklı olan
bizim gözümüzde en utanç verici duruma düşmüştür."

Halk ürkerek bağırdı: "Bizim hiçbir değer yargımız olmayacak mı?" Sahte peygamber:

"Sizin koltuk değnekleriniz olmayacak
sizin kanatlarınız olacak
sizde merhamet ve hayalgücü olacak
ve bu ikisi bir araya gelince
sizi insanüstü yapacak."

MERHAMET ÜZERİNE

Kavmi sahte peygambere sordu: "Merhamet nedir?"

O bu soruyu bekliyordu, cevap vermedi, surat astı hemen. Konuşmasını bekleyen insanlar şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Ama o, gün boyunca ağzını açmadı; hep kaşları çatık, yüzü asık öylece durdu.

Halk, şen şakrak peygamberlerini böyle çok ciddi görünce ne olduğunu anlayamamıştı.

Sahte peygamber, "Biraz daha ciddi olalım, surat asmaya devam edelim" dedi kendi kendine. Ama yüzünü ekşitmesinde bile öyle bir tatlılık vardı ki, sanki kendini surat asmak için zorluyordu. Dayanamadı, kahkahayı bastı. İnsanlar da onunla birlikte mutlulukla güldüler.

Sahte peygamber gülerek, "Bir an kederli görünüp sizi hüzünlendirmek istedim, ama anladım ki hüzün bizden çok uzaktır" diye konuştu.

"Suratımı asıp ciddi görünmek istedim, çünkü söyleyecek önemli şeylerim vardı, bunu da başaramadım. Bana merhametin ne olduğunu sormuştunuz değil mi?
İşte, insanların karşısında surat asamamak, onlara yüzünü ekşitememek, merhamettir
Onu elemli suratlarda arama, o gülümsemede saklıdır
merhamete ruhun gülen yüzü demek daha doğru olur
o, kalbin şen kahkahasıdır
ancak kalpten sağır olmayanlar, o kahkahayı duyduklarında merhameti sesinden tanımış olurlar
insana dünyanın işlerinden daha çok değer vermek merhamettir
çünkü dünyanın işlerini yapan, insandır
bu yüzden birisiyle konuşurken asla konunuzun o kişiden daha önemli olduğunu hissettirmeyin; yoksa size merhametsiz derler."

Halk, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

Sahte peygamber, "Merhameti tanımayan sevgiyi de bilemez" dedi

Halk "Hepsi bu kadarcık mı?" diye soruyordu.

Sahte peygamber, "Demek ki mesel istiyorsunuz" dedi, şu meseli anlatmaya koyuldu:

"İhtiyar bir balıkçı vardı, ömrünü yılın her günü denize çıkıp balık avlayarak geçirmişti

Denizi çok iyi tanıdığını sanıyordu; ne var ki, deniz ondan sırrını hep saklamıştı

O, denize hayatını vermişti ama aslında denizden çok az şey bilmekteydi

Bir gün denizin gevezeliği tuttu

'Şuna bir oyun edeyim' dedi.

Balıkçı her zamanki gibi ağını atmış beklerken sular içinde altın parıltıları gördü; öyle ki daha önce hiç görmemişti

O zaman, deniz o ana dek gizlediği, ona hiç göstermediği balıklarını bir bir gözünün önünden geçirmeye başladı

Rengârenk balıklar balıkçının gözü önünde dalgalarla birlikte akıyordu

Deniz bir anda bin bir renkli pırıl pırıl parlayan balıklarla dolup taşmıştı

Balıkçı 'Ah!' diye bağırdı, 'Bunlar bugüne kadar tuttuğum balıklara hiç benzemiyor'

Bu şatafat karşısında ağını fırlatıp attı, hayranlıkla çöküp denizin ifşa ettiklerini seyre koyuldu

O günden sonra avcılığı bıraktı; deniz ona balıkçılığını unutturdu çünkü o artık denize avlanmaya değil, keşfe çıkıyordu."

Sahte peygamber, "İşte" dedi, "sen, o balıkçısın; ruhun ise o deniz. Bunu söyledikten sonra daha fazla söyleyecek ne var? Merhamet bir keşiftir. Merhamet, insanın, ruhundan daha çok şey bilmesi demektir."

Halk, "Tuhaf şey" dedi, "Bu, bizim bildiğimiz merhamete hiç benzemiyor."

Ertesi gün halk gelip sıkıntıyla, "O senin dediğin duygu bize yabancı; onu içimizde hissedemiyoruz" dedi.

Sahte peygamber: "Çünkü ruhunuz size kapalı. Öyle olduğu için de size sonsuz görünmüyor."

Halk: "Göremiyoruz, çünkü o karanlık."

Sahte peygamber: "'Göremiyoruz, çünkü körüz' demek daha doğru olmaz mı? İşte deniz sırrını kolay kolay ele vermiyor. O balıkçı da ömrünü denizde geçirmişti ama denizi bilmiyordu. Ne zaman ki onu tanıdı, deniz ona balıkçılığını unutturdu ve o bir kâşif oldu."

Halk, "Neden senin hissettiğini biz de hissedemiyoruz?" diye üzüldü.

Sahte peygamber, "Merhametin ne olduğunu anlamak için, yalnızlığın ne olduğunu bilmek gerekir" dedi. O zaman onlara şu meseli anlattı:

"Aşağılık amaçlar güden bir avcı vardı
İğrenç ruhlu biriydi, yüzü de karakteri gibi iğrençti
Kalleşçe tuzaklar kurar, bu yüzden yakaladığı hep sürüngenler, çamura bulaşmış yaratıklar olurdu
Bir avcı avından bilinir;
onun tuttuğu ya bir yarasa ya da bir kertenkeleydi
çünkü o, evini pis kokulu bataklığın kenarına kurmuştu
Basit biri olduğundan, bir karga bile ona anka kuşu gibi görünür
kurbağa yakaladığında çok değerli bir balık tutmuş gibi sevinirdi; ancak onlara layıktı.
Bir gün nasıl olduysa tuzağında göklerin hâkimi kartalı buldu
Kartal, kanatlarını kıstırdığı kapan içinde debeleniyor, umutsuzca kurtulmaya çalışıyordu
Avcı bu işe çok şaşırmıştı, gözlerinin kamaştığını hissetti
Eh bayağı bir zevkle 'Bu ne şeref' dedi
'Gökler hiç bu kadar yere yakın olmamıştı'
Kartal, avcıyı görür görmez 'Ah!' diye bir çığlık attı
'Bu ne utanç! Yer hiç bu kadar göğe yakın olmamıştı'
Bir yarasa umarken bir kartal tutan avcı,
kapanına saygı ve şükranla bakıyordu.
'Tuzak tuzak olalı böyle bir av tutmuş mudur acaba' diye yalanıp yutkunmaya başladı
'Hep bataklık sineklerini değil ya, gök kuşlarını da yakalayacak arada bir' diye böbürlendi
'Ama bir de tuttu mu, bu, göklerin tutulması olacak
Hani kral tahtından tepetaklak düşünce ülke de elden gider ya
Doğrusu, konuk edeceğim yer bir bataklık da olsa
göklerin beni ziyaret etmesine çok sevindim

eminim yarasalar da sevinmişlerdir'
Sonra mutlulukla 'Doğrusu bu, hayatımın en şerefli anı' diye ekledi
Kapan içinde debelenen kartal umutsuzca haykırıyordu
'Ah!' diye ağlıyordu
'Ölüyorum ama utançtan ölüyorum
Bu hayatımın en şerefsiz anı'
Avcı, 'Hiç böylesi bir onur kazanmamıştım' diye
ellerini ovuşturuyordu
Sonra kartalın üzerine bulanmış çamuru gözyaşlarıyla silmeye çalıştığını görünce bir maymun gibi iştahla doldu.
'Can çekişirken bile
hiç olmazsa ölürken temiz olayım diye çabalıyor
Ne asalet, bu asaletten bana da bir pay düşüyor
düşüşü tam olmasın diye onuru da kırılmasın istiyor
öte yandan kazandığım ne olursa olsun
onun kaybettiği daha fazla
benim yanımda bulunması bile onun için bir onursuzluk değil mi?
Onun onursuzluğundan ise benim payıma onur düşüyor
demek ki ben iki kere daha kazançlıyım' diye düşündü; ardından kartalın acısına saygısızca bakarak
'Bu, bir körün altın bulmasına benziyor' dedi
'Bak nasıl haddimi biliyor, kendimi avının güzelliğiyle gözleri kamaşmış bir avcıya benzetiyorum. Her ne kadar görmesi mümkün olmasa da, kör, altını hisseder. Bari durayım da böyle bir parçanın böyle bir tuzakta işi ne diye düşünmeden doya doya seyredeyim. Artık bu kapan gözüme, bir hilekârın sersem avlamak için kurduğu bir düzenbazlık ağı gibi görünmeyecek. Siz onun şerefini kurtardınız, ona onur kattınız. Öyle ya tuzağın da bir namusu var ve tuzağı kuranınkiyle ölçülür bu. Bu namus ise o tuzağa düşenin namusundan fazla olmasa gerek.'
Kartal, 'Ben bu tuzağa düşmedim, bu tuzağı ben hayatıma soktum!' diye bağırdı.
'Göklerde uçuyordum
ama yükseklere çıkınca birden ruhuma yalnızlık düştü
yalnızlık ise korkunçtur; hele göklerdeki yalnızlık
O yalnızlık bir karanlıktır

Kim karanlıkta önünü görebilir ki
Ben de bu tuzağa yakalandım işte
Kapan canımı yakıyor
İşte bak, hem kanım akıyor hem gözyaşım
Demek ki hem etim hem ruhum kanıyor
Ah, utançtan ölüyorum
Bir zirveden düşene ölmek bile ayıptır
bu ayıpla can çekişiyorum
Kendi ruhum utancımı yüzüme vuruyor
Beni dehşetler içinde bırakıyor
Senin için ölümü daha çok sevmeden ölmek asla mümkün değildi diyor
Ah, ölümü sevdim çünkü yalnız kaldım'
Kartal, 'Ah ne utanç verici son!' diye bağırıp can verdi
Avcı hiçbir şey anlamamıştı, 'Ne tuhaf' dedi
'demek ki yükseklere çıkılıp orada yalnız kalınınca ölünüyor'
Kapandan kartalın cansız bedenini çıkardı, havaya fırlattı
'O halde ait olduğun yere geri dön!' diye bağırdı
'Haydi, senin yerin orası'
Ama kartalın ölüsü yere düşünce
'Ne o, geri mi döndün?' dedi
'Doğru ya, gökler ölüleri kabul etmez
Oraya ancak diriler girer değil mi?
İşte, şimdi eşit olduk'"

Sahte peygamber meseli anlatmayı bitirince, "Kartal doğru söylüyordu" dedi.

"Yalnızlık tehlikelidir. Hiç kimse yalnızlığın düşürdüğü sularda boğulmaz, çünkü o daha kötüsünü yapar. Çöle çevirir. Dayanılmaz olduğunda her şey yalnızlıkla paylaşılabilir. Bir tuzak bile. O anda insan bir tuzağı bile kendine av edebilir. Ah, yalnızlığı sana kapan olacak şeylerle paylaşmaktan kaçın. Türlü türlü yalnızlık var. Ama sadece göklerdeki yalnızlığı, paylaşacak kimse olmaz. Rüzgâr sana ne fısıldıyor duyuyor musun? Tanrı tektir, o hep bir yalnızlıkla çevrelenmiştir. Ona ancak Tanrı dayanabilir; çünkü o düşürür. İnsan göklerde yalnızlık hissetti mi, kendi hızını kesmiş olur."

Halk, "Bize merhametten söz et!" diye bağırdı

Sahte peygamber, "Daha yalnızlığın ne olduğunu anlatmayı bitirmedim" dedi.

"Başa gelebilecek en büyük yalnızlık, halinden anlayacak kimsenin olmamasıdır; ne var ki, merhametin oldukça bu felaketi dünyayla paylaşmasını bilirsin. En azından kendi kendinle baş başa kaldığında bu, gözüne daha az korkunç görünür. Ama bundan da büyük felaket, insanın halden anlamamasıdır. İşte o gerçekten yalnızdır. Merhameti olmadığı için verecek şeyi olmaz. Almasını da bilmez. O yalnızlık boşlukla tarif edilir. Bir ölünün yalnızlığı bile yanında hiç kalır. Çünkü o, bir mezara girip de mezarı hissetmek gibidir."

Halk, "Yalnızlığın ne olduğunu biliyoruz. Ama merhamet nedir, bilmiyoruz" dedi.

Sahte peygamber, "Daha yalnızlık konusu bitmedi" diye konuştu.

O zaman gerçekten yalnız birini getirdiler ve o anlatmaya başladı:

"Yalnızlık, suçunu ruhta gizler" diye fısıldadı;

"O ortak aramaz, günahı ağır da olsa
Yükü hep bir başına taşınsın ister
Bu yüzden ezdiğinde hissettirdiği, sadece kendi ağırlığıdır
O, kendini hafifletecek nedenler bulmaz
Ruhumda yalnızlık vardı, o halde acı bana işlemezdi
Kendimi bir ateşe bile atsam
yalnızlık beni ondan önce yakardı
çünkü o ruhuma kendi ateşini sokmuştu
ah, ruhunda yalnızlık olan için bedenin acısı nedir ki
bir suçluydum, ama yalnızlık ruhuma girince
suçlu olmaktan çıktığımı hissettim, çünkü yalnız kaldığımda
günahım da günah olmaktan çıkıyordu
kendi mutlu yuvamda sevdiklerimle bir arada olabilirim
onlar her türlü sıkıntımı paylaşıyor,
hep yanımda benimle birlikte duruyor olabilirler
ama halimi anlamıyorlarsa, onlar arasında ben yalnızım demektir
Kendi canımı gözüm gibi koruyabilirim
kendime saygım her şeyi bana titizlikle yaptırıyor olabilir

ama bende bir ruh olduğunu unutmuşsam
kendi kendimi yalnız bırakmışım demektir
Yalnızlık ıssızlık içinde gelir, o dilsizdir
kendini sessizlikle ifade eder; ne katlanılmazdır o
Yalnızlığa kapılarımı açtığımda onları gürültüyle kapıyordum
kendi çıkardığım seslerle kendimi sağır ediyordum
o dilsizin üstesinden ancak böyle geliyordum
ama yalnızlık, zamanla bana susmayı öğretti
kendisi gibi bir dilsiz olmayı
o zaman kulaklarım açıldı, duyar oldum
işte sessizliği işitmenin sırrı, suskun olmaktır
bu yalnız kalmaktan geçer."

Yalnızlığın ne olduğunu anlatsın diye, âşık çağrıldı.

Âşık:

"Ağladığında başını halden anlayan bir sevgilinin göğsüne yaslamak, gözyaşlarını avuçlarına bırakmak ne sevinçtir bilir misiniz? O halden anlayan dost, o gözyaşlarının bir damlasını bile ziyan etmeyecektir; ama ağladığınızda eğer gözyaşlarınız ziyan oluyorsa siz yalnızsınız demektir."

Âşık ürperdi, titremeler geçirdi. "Ah!" dedi;

"Evet, işte asıl korkunç olan bu
İnsanın kendi dünyasına kabul ettiği kişinin yalnız bırakmasıdır
İstediğimi o da istemiyorsa ben yalnızım demektir
Sen aydınlatmayınca dünya gözüme kapkara görünüyor
sevdiğim dönüp bana öyle demiyorsa, karanlıkla aydınlık
onun için birdir demektir
ve ben, demek ki yalnızım."

Halk, "Merhametin tarifi nerede kaldı!" diye bağırıyordu.

Sahte peygamber ağlamaya başladı. "Daha yalnızlık konusu bitmedi ki" diye gözyaşı döktü.

Kendine göre yalnızlığı tarif etmesi için dinsizi çağırdılar.

Dinsiz, "Benim mutluluğumun sırrı çok derinlerde yatıyor" diye söze başladı:

"Kendimdeki Tanrıyı keşfettim
Her şeye kadir olan Tanrıyı ve her şeyi yaratan
her şeye hâkim olan Tanrıyı
insanlar Tanrıyı başka yerde arıyor, oysa o içtedir
göğe bakıyorlar; gözleri kendi ruhuna çevirmek gerekir
Tanrıyı kendinde hisseden, onu dışında arasa da
aslında o onun içindedir
Bir Allah'a inananlar gerçekte Allah'ı içlerinde kaybetmişlerdir
tapıyorlar ve bu tapınış bir arayışı ifade ediyor
bir mabet kurduklarında
kendi kalp mabetlerini yıkmış oluyorlar gerçekte
Tanrıyı kendi içinde bulmadan hiç kimse kendini bir puttan kurtaramaz
inandıkları Tanrı onları zayıf düşürüyor
çünkü o, onların içinde kaybedilmiş
oysa ben kendimdeki Tanrıyı bulduğumda mutluluğu da bulmuş oldum
o her şeye kadir olan
her şeyi yaratan, tek ve sonsuz olan Tanrıyı
o, benim hayalgücümün ta kendisidir."

İnsanlar bu sözleri duyunca kızmıştı. "Hani nerede yalnızlık?" diye sordular.

Dinsiz, "Böyle düşündüğüm için ben yalnız değil miyim?" dedi. "Ama size derim; insanı Tanrıyla baş başa bırakan bir yalnızlık, en mutlu yalnızlıktır."

Halk çileden çıkmıştı.

Sahte peygamber, "Sabredin, merhametin ne olduğunu öğreneceksiniz" dedi. "Neden yalnızlığı dinleyip kalbinizi yumuşatmıyorsunuz. Kendinizi merhamete hazırlayın."

Yalnızlığı anlatmak için mutsuz geldi.

Dedi ki:

"Yalnızlık, insan mutsuzluğunun biricik sırrıdır
Aslında söyleyecek fazla bir şey yok
Bir insanın mutsuzluğu, kırılan hayallerinin bir toplamıdır
Kişi mutluluğun hayalini kurar
ve bu hayali kırıldı mı mutsuz olmuş olur

İşte bu kadar basit. Mutsuzluk, hayal kurabilenlerin harcı.
Ama onda iyi bir yan da var
çünkü insan kırılan hayallerini onarmak ister
Kim kırık bir kalple ilelebet yaşayabilir ki
Bir başka hayal olmadan ise kırılan bir hayali onarmak olanaksızdır
İşte bu hayalgücünü genişletir
Hayalgücü genişler. Artan bir hayalgücü daha çok mutsuzluklara kucak açar
Düş dünyasında yaşayan kişi mutsuz oldu mu, ıstırabını bir hayalin tuttuğu aynada seyredebilir
Kendi yüzünün bir masalını kurar ve kendi hayatı sanki başkasının ağzından söyleniyormuş gibi olur
İşte insanda hayalgücü oldu mu
bu, kendi hayatıyla başkasının hayatı arasındaki farkı siler
ikisine de aynı gözlerle baktırır.
Mutsuzluk bir bedeldir, bedel ise ödenir
Herkes bu bedeli ayrı ayrı öder
Kimi kendi hayatından öder kimi başkasının hayatından
Ama kendi hayatından ödeyen kendi hayatına katmış
başkasınınkinden ödeyen kendi hayatından çıkarmış olur
Ne tuhaf, acı olan şeyler de bir yarar getirebilir
Hayata ait oldukça hiçbir şey kaybolup gitmez
Bir mutsuz oldum, ama mutsuzluğun pek çok yararını da gördüm
İşte gözyaşları böyle saygı uyandırır
Mutsuzluk kiminin hayatına kıyar, kiminde hayat kurtarır
Demek ki bir hayat mutsuzlukla da kurulabilir
Öte yandan, insan, düş gücünü kırık hayallerinin çocuğuna borçlu oldu mu mutsuzluk yapacağını yapmış demektir
o zaman o en büyük mutluluk olur."

Mutsuz, sessizce ağlamaya başladı. "Sevinçten ağlıyorum" dedi.

"Mutsuzluğuma şükrediyorum
Çünkü aşk karşılıksız kalsa da, acı daima hayattan bir karşılık bulur
Kim ıstırabını çocuğu yapar da ona sahip çıkmamazlık eder
Ben mutsuzum ama mutluyum da
Artık mutsuzluk bana ancak yalnızlıktan gelebilir
Bu, mutluluk değil mi?

Bir kalabalık ortasında durabilirim
Kurduğum hayali başkası da kurmuyorsa ben yalnızım
İnsan kendi dünyasına kabul ettiği kişiyle yalnızdır ya da değildir
Asıl yalnız bırakılan kişi, bir kalabalık ortasında değil kendi ruhunda yalnız bırakılan kişidir
O zaman kalabalık, yalnızlığı artırmaktan başka ne yapar?
Her şey açıkça ortada olabilir,
öylesine ki gözler kendini onu görmekten alıkoymaz
Ama insan çok iyi gördüğünü bile hayalini kurmadan iyi göremez
Sevgi yasası öyle diyor
Sevdiğim beni kendi kalbimde yapayalnız bıraktı
çünkü bana baktığında gördüğünü düşlemedi
Hayal etmeden bakmak, anlamamaktır
Aşkta, sevgide, merhamette bu hep böyle
Merhamet, bir insanı kendini hissettiğin gibi hissedebilmek demektir
Eğer kişi bir yabancıyı böyle hissederse âşığını kim bilir nasıl içinde duyar
Ruh, hayalgücüdür; o, insandaki tanrıdır."

Mutsuz birden susuverdi şaşıp kalmıştı. "Ah" dedi, "Size yalnızlığı tarif edecektim, Tanrıyı tarif ettim; mutsuzluğu anlatacaktım, mutluluğu anlatmış oldum."

Mutsuz susunca sahte peygamber sözü aldı. Dedi ki, "Hayat için güzel olan şeyler daimdir, ölümle yok olmazlar. Merhamet, bir hayat sırrıdır."

Halk, "Şimdi o sırrı bilmek istiyoruz" dedi.

Sahte peygamber, "Merhamet, insanın bir başkasını kendini hissettiği gibi hissetmesidir" dedi.

"O halde, onun olduğu yerde yalnızlık olur mu hiç
Merhametim benim sevgimdir
onu hissedince kendimi Tanrı gibi hissederim
Tanrı insanı yarattı, merhamet söz konusu olduğunda bu ne doğru bir laftır
çünkü Tanrı, hayalgücüydü
Ben de başkasını kendimi hissettiğim gibi hissettiğimde
onu kendimde yaratmış olmuyor muyum?
O zaman ben Tanrı olmuş sayılmaz mıyım?
işte böyle merhamet ederek Tanrı olunur."

Halk, "Merhamet bu mu?" diye sordu.

Sahte peygamber, "Asla ananıza ana demeyin!" diye bağırdı;

"Eğer ananız halinizden anlıyorsa anadır
Yoksa düşmanınızdır
Sevdiğiniz halinizden anlıyorsa sevdiğiniz olur
yoksa onu size düşman bulacaksınız
eğer siz ananızın halinizden anlıyorsanız
onun çocuğusunuz demektir, yoksa onun düşmanısınız
kim halimden anlıyorsa bana dosttur
ben kimim halinden anlıyorsam ben onun dostuyum
yoksa hayat onu bana, beni ona düşman edecektir
hayat halden anlamayanı dünyanın başına musallat etiğinde
bu, dünya için yıkım olacaktır
Herkes yalnızdır, herkes yalnızlıkla doğar
anasının memesini emen yeni doğmuş bir bebek,
anası onu sımsıkı bağrına basarken bile yalnızdır
herkes kendi yalnızlığını kendisi kıracaktır
ama bir insanı yalnızlıktan kurtaran,
onu bencillikten de kurtarmış olacaktır
ve dünya batmış da olsa
onun şahsında kurtulmuş olur
işte ancak halden anlayanlar dünyayı kurtaracak
ama halden anlamayanlar bir iyilik bile yapsalar
dünyayı mahvedeceklerdir."

Halk korkmuştu. "Ah" dedi, "bizi merhametle korkuttun."

O sırada, sahte peygamber, sofuların uzaktan kinle kendisine baktıklarını gördü. "İşte beni öldürecek olan" dedi.

"O bir Yahuda bırakmıştı
Ben bin Yahuda buluyorum
Ama size derim, bir de olsa bin de olsa
Dünya aynı yıkımla mahvolur
Bin Yahuda bir Yahuda'nın yaptığından fazlasını yapamaz."

Sofular bu sözleri duyunca akrepler gibi zehirle doldular, küfretmeye başladılar.

Sahte peygamber, "Dünya hiç akrepten korkar mı?" dedi. "Ama akrep dünyadan ve ölümden korkar. Akrep kendini besleyen dünya kadar olamaz."

Sahte peygamber bir an sustuktan sonra devam etti. Dedi ki:

"Kötülüğe kötülükle karşılık vermemek merhamettir. Hiç kimse çamura batmadıkça çamur sıçratamaz. Ama ruha yayılan çamuru görebilen, merhamet eder. İşte o, ruhu çamurdan temizleyecektir. Ama kötülüğe kötülükle karşılık veren, o çamuru kendi ruhuna da bulaştıracaktır."

Sofular kinle bakıyor, saldırıp sahte peygamberi linç etmek istiyorlardı, ama ellerinden bir şey gelmiyordu

Sahte peygamber onları gösterdi. "Ancak sessizlik sağır kulakları zorlayabilir" diye konuştu.

"Suçun ve günahın ağırlaştırdığı bir ruh gürültüden korkmaz
ama sessizlikten korkar
Onların sessizliği ol
Bir günahkârın yalnızlığı ancak böyle paylaşılabilir
Yalnızlığı paylaşılabilen bir günahkâr suç zincirini kırar,
onu ruhundan söküp atar.
İşte bu merhamettir"

Halk, "Biz de onun gibi insanız, neden onun hissettiklerini biz de hissedemiyoruz. Bu nasıl oluyor?" diye şaşıyordu.

Sahte peygamber onlardaki bu şaşkınlığı gördü. Dedi ki:

"Bir su kaynağı vardı, ondan temiz sular fışkırıyordu ama nehir olarak aktığında kirli akmaya başladı. O artık hiç içini gösterir mi? Ruh da böyledir; kirlenince içindekini göstermez."

Sahte peygamber vaaz vermekten sıkılmıştı. Onlara şu meseli anlattı.

"Bülbül dinlemeyi seven bir adam vardı
Bülbül sesine âşıktı, ama bülbülün halinden hiç anlamazdı
Kafesi bir pencere kenarına koymuştu, bülbül orada gökyüzüne bakar, kırık kalbinin kendisine söylettiklerini terennüm ederdi. Ama nasıl bir halle. Çünkü nağmelerinde öyle boynu bükük bir hal vardı ki, sanki tam kurulmamış saatlerin çalarken çıkardığı sesleri çıkarırdı.
Kalpsiz adam, bülbülün, akort edilmesi gereken bir müzik aleti gibi akort edilmesi gerektiğini düşünürdü.

Bir gün kafesinde öylece cansız cansız öten kuşunun ruhsuz, yine de güzel şarkılarını dinlerken aklına parlak bir fikir geldi.
'Bülbüller güle âşık olur' diye düşündü.
'Dikeninin kalbini kanattığı gülün kokusuyla başı dönen bülbül en güzel sarhoşluk şarkılarını söyler
Eğer ben de bahçemi güllerle donatıp kafesi tam orta bir yere yerleştirirsem hayranlıkla vurulmuş kuşumdan en güzel aşk şarkılarını koparabilirim.'
Kurnaz adam hemen bir bahçıvan tutup bahçeyi ısmarladı. Sabırsızlıkla bekliyor, 'Kulağımın pası nihayet gidecek' diye seviniyordu.
Sonunda bahçe tamam oldu. Orada güller ısmarlama olduklarından edepsizce açmıştı. Gizlenecek tüm yerlerini meydana vurduklarından, böylece kusurları da ortaya çıkmıştı. Bir gülün sırrı olarak kalması gereken en son goncayı da pazara çıkarmışlardı. Ama nefistiler, öylesine kırmızıydılar ki, şarap tadı veriyorlardı. Dikenlerin uçlarından yükselen koku sonsuz davetkârdı.
Kurnaz adam, güller ordusu tarafından teslim alınmayı bekleyen bülbülünü, bir gürültüyle sarmaş dolaş olmuş dikenler, yapraklar ve goncalar arasından geçirdi; kafesini, güzelliğini en fazla tomurcukla meydana vurmuş bir gül dalına astı.
Sonra çekilip beklemeye koyuldu. Hayran bülbülün şarkıya hemen başlayacağını hesap etmekteydi.
Ama aradan bir süre geçip de hiçbir ses gelmeyince şaşırdı.
'Bülbülüm en tiz sesler için gırtlağını temizliyor olsa gerek' dedi önce.
Kendini, paralarını sakladığı yerden çıkarmaya hazırlayan bir cimri gibi hazırlamıştı.
'Bir cimri de parasının hesabını elbette bilir. Ama sırf onların sayılırken çıkardığı seslere bayıldığı için tekrar tekrar sayar. Benim de halim o cimriye benziyor' diye düşündü.
Sonraki anlar içinde de hiçbir ses gelmeyince gidip kafese baktı ve orada bülbülünü horul horul uyur buldu.
Kafese vurup kuşunu uyandırdı sertçe.
Bülbül, 'Kafesim pencere kenarında asılıyken' dedi, 'ötmekten yorulmuştum, şimdi dinleniyordum'. Esneyerek güllere baktı. 'Doğrusu bu güller insanın uykusunu getiriyor' dedi. 'Saatlerce uyuyabilirim.'

Ve başını kanadı altına gömüp daha yüksek bir sesle horlamaya başladı. Güllerin kokusundan hemen uykuya dalmıştı.
Güzel şarkılar yerine cırtlak bir horlama sesi dinleme durumunda kalan adam çok kızmıştı. Kafese bir yumruk indirdi.
'Ben' dedi, "bülbülleri güle âşık bilirdim.'
Ötmeye son verdiği için sesi bozulan bülbül bir karga sesiyle irkildi.
Uyandırıldığı için çok kızmıştı. Adama hor görerek baktı, öfkeden kıpkırmızı olmuş suratına o şarap kızıllığındaki güller bile bakıp alay etmekteydi. Böylece böbürlenmeleri bir kat daha artmıştı.
Bülbül, 'Doğru' dedi, sert sert.
'Bülbüller güle âşık olur, ama göremedikleri güle
Çünkü bir gül göründü mü
Aşkın sırrı da ifşa olunmuş demektir
Artık söyleyecek söz kalmaz
Sevdiğini çıplak gören bir âşığın
daha diyeceği ne lafı kalmıştır?
Aşk konuşturdu mu, orada en güzel sözler sıralanır
ama susturduğunda, o sessizlikte
söylettiğinden de çok şey gizlidir
aşkın suskunlukla geçiştirildiğini sananlar yanılıyorlar bence
o sessizlik, aşk perisinin, büyüsünün sırrını sakladığı bir yerdir
sessizliği bozan büyüyü de bozar
A sersem herif, aşk söyletir ama susturur da
aşkın sessizlik içinde gizlediğini duyamayanlar
konuştuğunda neler söylediğini de anlayamazlar
aşk çığlık attırır ve yorar
ama dinlenme anlarını sevgilinin başucuna saklar
İyi bir âşık sevglisi yokken feryat eden, ama yanındayken sessizlik içinde oturan kişidir
sessizlik içinde suskunlukla dile gelir
böylece sevdiğinin nazik kulağını yormaz
ona kalpten ses çıkarmadan seslenir
ve bedeni tüm aşkının dili olsun ister
Ben de böyle, sevdiğimi yanımda görünce nutkum tutuldu
O yokken, yokluğunun bende sebep olduğu yorgunluklar aklıma geldi, dinleneyim dedim

çünkü sevdiğinin kucağını kendine dinlenme yeri olarak seçmeyen âşık hiç sevmiyor demektir
ya da aşkın kendisini yormasına izin verecek kadar çok sevmiyordur
iyi bir âşık, kalbinin yorgunluklarını, sevdiğinin ayak parmaklarının ucunu öperek oracığa kibar kibar bin bir saygıyla bırakıverir, yükünü sırtından indirip bir an dinlenmek isteyen bir hamal gibi
İnsanın dinlenirken konuştuğu hiç duyulmuş mu?
İnsan dinlenirken susar, başını yaslar, öylece kalır
ben fazlasını yapıp uyumayı seçiyorum böylece çok sevdiğimi gösteriyorum
Ben sevdiğimin kolları arasında aşkımın fazlalığının kanıtı olarak, uyurken aslında ona şöyle demiş oluyorum
'Yokluğun beni günler boyu uykusuz bıraktı
Çünkü bedenime ve ruhuma iyi gelen şeyler, ancak aşkınla ve senin varlığından gelir. Onlar seni, uzak olmanı bile kıskanır, kendilerini esirgerler. Sen yoksan bana huzur da yoktur. Sen benim susuzluğum, sen yanımda olmadıkça bu susuzluğun geçmesi mümkün değildir. Uyku da böyle, o bana ancak senden gelir. Sevgilim, uyku gibi huzura ait olan her şeyi sende buluyorum. Aşkın beni yaktığında söndüğüm yer senin kucağın. Sen olmayınca yanıyorum ve aşk ateşle teslim alıyor beni. Bir yanından tutuşmuş insanın uyuması mümkün mü? Ruhum benim. Sözler çıkardıkları gürültüyle kendilerini sınırlar, ama aşk sonsuz olabilmek için sessizliğe gerek duyar. Senin kollarının arasında bunun için susuyor, bunu için uyuyorum işte.'
Kurnaz adam bülbülün bu laflarına pek kızmıştı. Dedik ya, bülbül sesine âşıktı ama bülbülün halinden hiç anlamıyordu. Kırgın bir sesle,
'Ben' dedi 'Bülbülüm hayran olunca hemen şakıyacak sanırdım, ama ağzını bıçak açmıyor'
ve gül bahçesinin ortasına bırakılınca bu cömertlikten dilini yutmuş bülbüle hınçla baktı
Sanki azap olsun ya da aşkını artırsın diye bütün güller yüzlerini ona doğru dönmüştü
Nerede bir aşk lafı geçerse hemen kulak kabartıp oraya doğru koşan şiir çocukları gibi.

Kızgın adam

'Dut yemiş bülbül diye buna derim işte. Yazıklar olsun!' diye bağırdı. Sırtını dönüp kızgınlıkla yürümeye başladı. Bir yandan da beddua ediyordu.

'Lanet kuş!' dedi, 'Hep bir karga gibi öttün zaten. Pencerenin yanındayken söylediğin şarkılara şarkı mı denirdi, o nağmelerde sesini öldüren bilmem ne vardı sanki?'

Bülbül en bet bir sesle, 'Doğru' dedi;

'Şarkılarım mükemmel değildi, çünkü ne zaman ötmeye başlasam uzakta çitlerin arasından ucunu görebildiğim birkaç gül beni teselli ederdi. Sesimi duyduklarında başlarını uzatıp bana gizli kokular gönderirlerdi. Bu ateşimi azaltır, kalbimin yorgunluğunu az da olsa giderirdi. Bir sevgili gibi değil ama sevgilinin resmi gibi dururlardı. Teselli edilen âşık kendini içtiği suyu bile çalmış duruma düşüren âşıktır. Bir yudumu bin yudum yapar. Tek bir lokmayı bine bölüp yer. Ben de öyle. O güllerin uzaktan dikenlerinin ucunu görsem onları hatıramda kalbime batmış hissederdim. O bir gül bin gül olurdu. Bu, hasretimi azaltırdı, sesim alt perdelere inerdi. Aşkın şarkısını kanlı olmaktan kurtarır, gözyaşımı kurutamazsa bile her aktığında onu silecek el olurlardı. Biz bülbüller ağladığımızda en çok boşa giden gözyaşına yanarız. Çünkü bir gül goncası içine akıtılamayacak bir gözyaşı, sızamayıp ruhta birikti mi sesi boğar. Ben de o şarkıları işte böyle boğulmuş bir sesle okuyup duruyordum.'

Bu sözler üzerine adamın öfkesi bir kat daha artmıştı.

'Ben yapacağımı bilirim!' diye bağırdı kendi kendine.

Bahçıvanı çağırdı ve bahçeden her gün düzenli olarak bir gül fidesinin sökülmesini emretti.

Ve bahçıvan eline bıçağı alıp yürüdü.

Her sabah kendilerini sulamak, tazelemek, hayat vermek için gelen bahçıvanın bu kez sökmek, yaralamak, koparmak için geldiğini bilemezdi güller.

Bilseler bile, bir gül kendini nasıl savunabilir ki.

Kendi dikeni bile gülü yaralar.

Bir düşmanla karşılaştıklarında zavallı çiçekler şöyle der:

'En iyi savunma şekli tamamen korunmasız olmaktır.'

Ah ne kanlı bir sahneydi o.

Bıçak her indiğinde ya da bir goncayı deldiğinde sanki o bülbülün kalbine saplanıyordu
Güller kanlar içinde yere düştüklerinde sanki düşen, bülbülün kalbi oluyordu.
O zaman aşk acısıyla doğrulan bülbülün feryatları, şarkılar kalıbına dökülüp yeri göğü inletti.
Acımasız adam o çığlıkları zevkle dinliyordu.
'Daha vahşice kopar!' diye bağırıyordu bahçıvanına, 'daha vahşice...'
'Acımasızca muamele edildiklerinde, güller yerine bülbülüm feryat ediyor sanki. Onu bir çöle koysaydım, ondan böyle güzel sesler çıkartabilir miydim acaba?'
Nihayet bahçe çölleşip tek bir gül kalmayınca, insafsız adam görülebilir kaygısıyla başka bahçe çitlerinin arkasında bulunabilecek gülleri aratıp onları da yok etti.
O zaman bülbülün şarkıları da tam istediği tonda çıktı, onu büsbütün mest etti.
Bülbül ağlıyor, hep şu nağmeyi terennüm ediyordu:
'Aşk küsmez
Aşk küskünlük bilmez'"

Sahte peygamber meseli bitirince kıssadan hisseyi anlatmaya başladı: "Merhamet" dedi;

"aşkta da yatmaz
O, âşık olmada da değildir
Merhamet gerçekte hayalgücünde yatar, hayalgücü olmayanın merhametli olması mümkün değildir.
İşte aşk, kendini kalpsizlerin de elinde görünce sırrını herkese vermeyi reddetti. Aşkın sırrını esirgediği o adam da bülbüle âşık değil miydi? Ama gülden nefret ediyordu.
Ancak bir âşığın halinden anlayanlar aşka layık olacaktır
Onlar sırrı bilecekler. Dünya ancak halden anlayan insanlardan anlayış ve merhamet görecektir."

SAHTE PEYGAMBER KUTSAL RUHU AÇIKLIYOR

Sahte peygamber, "Göklerin melekutu öyle bir yerdir ki" dedi;

"oraya giren kendini krallar ve tanrılar arasında yürüyormuş gibi hisseder
ve en çok buna hayret eder
çünkü kendisi de bir kral olduğu halde,
kendi krallığı sanki başkasının krallığıymış gibi görünür
ancak tanrı olabilenler oraya girecek
Tanrıya inananlar değil
tanrı olanlar
çocukken ben de bir tanrıya inanıyordum
ama büyüdüğümde tanrının kendisi oldum
size tanrı yok demiyorum, ben tanrıyım diyorum
Tanrıyı düşünen herkes tanrı olma yolunda
ilk adımını atmıştır
kim tanrıya inanıyorsa tanrı olmaya başlamış demektir
ne mutlu insana ki tanrıyı yarattı
böylece kendi modelini ortaya çıkardı
Tanrı mükemmel bir insan modelidir
önce o modele benzemeye çalışır, sonra modelin kendisi olur
insan tanrıyı yaratmakla, gerçekte hayalindeki insanı tarif etti
ne mutlu dünyaya
sofu, tanrı konusunda hassastır
ama o hassaslığa hiç kimse sofu kadar yabancı değildir
Tanrıya dil uzatan, aslında ideal insana dil uzatıyor demektir
göklerin melekutuna çamur sıçratıyor
Tanrıya saygımız sonsuz

çünkü o insanlığın yarattığı yegâne değerli şeydir
bir put olmaya hak kazanacak kadar değerli
insan o modeli yarattı, ama sonra ona benzeyecek yerde ona yabancılaştı
bir put yapıp taptı
hiçbir talih böylesi bir talihsizlikle birlikte bulunmamıştır
bu, bir elmas parçasının çamura atılmasına benziyor
insan kendi yarattığının değerini bilemedi
Bir terzi vardı, mükemmel bir elbise dikti ama onu giymedi
o halde terziliği ne işe yarar?
İnsan kendinden saçılan ışıkla, işte böyle kör oldu."

Halk, "Gözlerimizi aç!" diye bağırdı
Sahte peygamber, "Ben sizin gözünüz değil miyim?" dedi.
Halk, "Bize babadan söz et!" diye bağırdı
Sahte peygamber, onların hitap şeklinden hoşlanmamıştı. "Size babadan söz ettiğimde bana Allahoğlu deyin" diye konuştu. Onlara doğru savrulan bir ateşle sarılmış gibiydi.

"Herkes Allahoğlu olamaz" diye devam etti, "öteki öyleydi, ama ben onun ayağındaki toz bile olamam. O, babanın biricik kuzusuydu."

Halk, "Kimler göklerin melekutuna girecek?" diye sordu?
Sahte peygamber:

"Bir yaratıcıya inananlar oraya giremeyecek
ama ben yarattım diyenler oraya girecek
bir tanrıya inananlar oraya giremeyecek
ama ben tanrıyım diyenler oraya girecek
Allahoğulları oraya giremeyecek
çünkü Allah olmadıkça oraya kabul edilmeyecekler
o saltanat, benim ve sizin gibi olanların üzerinde olacak
size derim
insan Allahoğlu olarak doğar
ve Allah olduğunda bir daha doğmuş olur
işte, iki kez doğanlar ölüm görmeyecek
ama bir kez doğanlar
rüzgârlarla savrulan bir saman çöpü olacaklar
çünkü doğumla verileni ölüm geri aldığında

geriye hiçbir şey artmamışsa
o hiç yaşamamış demektir
vay onun haline
o, kutsal ruhun ateşine atılmış bir saman çöpü olacaktır
kim kendini yaratılmış sayıyorsa
kutsal ruhu onu yok edecektir
çünkü bir ikinci kez doğmayı reddeden
ölümün bir kuvveti olmaya hak kazanacak
o ölümsüzlüğü tepecektir
ve size derim, kendindeki ölümsüzlüğü yok eden
dünyada başka herkesi de öldürmüş sayılır
bu, ağır bir suçtur."

İnsanlar arasında bir dalgalanma oldu. Sahte peygamber vaazını sürdürdü:

"Bir yaratıcıya inanan, kutsal ruha karşı suç işler
çünkü o, kendinde doğmayı bekleyen ruhu da öldürmüştür
ve o, hayatın çöplüğüne gider
hayat, tanrı olmayı başaramayan herkesi helak edecektir
size demedim mi
ruhta var olmayan bedende de yok olur diye."

İnsanlar arasında bir gürültü koptu.

"Size hasat mevsimini haber veriyorum
çünkü orakçı geldiğinde
daha önce atılmış tüm tohumlara bakacak
ancak kendisi gibi tohum verebilecek buğdayı derleyecek
geri kalanı yakıp külünü savuracaktır."

"İşte başkasında bir son düşünen
kendi sonunu böyle hazırlar."

"Bir tohumdu, ama başak olmayı bırakıp saman çöpü oldu
böylece kendini ateşe hazırladı
ama başkaları tohum verip onu çoğalttılar
kim kendindekini artırırsa baki olacak
ama kendindekini yok eden başkasındakini de yok etmesin diye
ateşe atılacaktır."

Sahte peygamber vaazını sürdürürken, insanlar korku içinde dinliyordu.

"Onlarda en ağır günah bir yaratıcıya inanmamaktır değil mi
bizde ise bir yaratıcıya inanmak
ama size derim, bizdeki günah onlardakinden çok daha ağırdır
cezası da daha ağır olur
kendinizi sakının."

Bu sözler üzerine insanlar bir korku çığlığı attılar. Sahte peygamber, "korkmayın" dedi.

"Ben kutsal ruh adına konuşuyorum; o, babadır.
bal yapan arıları düşünün
kovan, onlar için babadır
ve onlar bal yaptıkça kovan bakidir, çünkü bal kovanda durur
kovanı da onlar yapar
çünkü hepsi kovana aittir, aralarından biri eksilince
sanki kovanın kendisinden bir şey eksilmiş gibi olur
işte dünya hep böyle var oldu
ama baba, dünyanın baki olan kısmıyla var oldu
her şey yürüyüp geçtiğinde aslında her şey ona doğru yürüdü
biz varız diye o var, o var diye biz varız
biz ondan ayrı değiliz, gerçekte biz dediğimde babadan söz etmiş sayılırım
biz olmasaydık o olmazdı, o olmasaydı biz de olmayacaktık, ama biz hep vardık
çünkü baba bizde, biz babada olduk
ve o dünyanın baki olan kısmıdır
biz onun oğullarıyız, çünkü onu tamamlarız, çünkü biz bir bütünüz
kim benimle olursa o bütüne ait olur
ama bütüne ait olmayan her şey kendini yok edecektir
babaya ait oldukça hiçbir şey düşüp eksilmez
ama aramızdan her biri onu ayrı ayrı çoğaltacaktır
ondan bir zerre bile kaybolup gitmeyecektir
çünkü o ancak artabilir
işte kendisinde olanlara da böyle
onların hali kovandaki bala üşüşen arılara benzer

bal yaptıkça kovan hiçbirini dışarda bırakmaz
ama bal yapamayan olursa
o, kovandan dışarı atılır
işte o kovan, göklerin melekutudur."

Halk "göklerin melekutu nerede?" diye sordu. Sahte peygamber, "Baba nerede duruyorsa, orada" dedi.

"Eğer kalbinizde sevgi varsa
baba da kalbinizde demektir
çünkü sevginiz neredeyse babanız da oradadır."

Halk "Göklerin melekutuna nasıl gireriz?" diye sordu. Sahte peygamber, "Önce onu bulmanız gerekir" dedi.

Halk, "Nasıl, nasıl?" diye bağırıyordu.

Sahte peygamber:

"Gümüş arayan biri vardı, yola çıktı
Altın buldu
Altın arayan biri vardı
elindekini de kaybetti."

İnsanlar coşmuştu, o sırada aralarında olan hain biri tüm konuşulanları dinlemiş, hemen gidip sofulara haber vermişti.

Sahte peygamberin vaazı bittiğinde, kendilerini göklerin melekutuna hazırlayan insanlar ne istemeleri gerektiğini biliyorlardı onun son sözünü hep bir ağızdan tekrar ettiler: "Gümüş arayan altın buldu, ama altın arayan elindekini de kaybetti."

Hainin fısıldadığı sözlerden sofuların hıncı daha da artmıştı. Nefretten ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Bir yobaz sürüsü, kurtların çakalların beklediği gibi sahte peygamberin geçtiği yollarda beklemeye koyuldu. Köpeklerin aklına ilk olarak nasıl hemen ısırmak gelirse, onların da aklına ilk öldürmek geliyordu.

Sahte peygamberi görünce ona taş atmaya başladılar.

Yobaz sürüsü "Cehennemin bütün ateşi seni yakmaya yetecek mi?" diye bağırıyor, sahte peygambere ve kavmine taş atıyorlardı. Ama onlar kutsal ruhla dolu oldukları için hiçbirini değdiremiyorlardı.

Sahte peygamber, "Bırakın atsınlar" dedi. "Bunlar kendi mezarlarından söktükleri taş değil mi? Böylece her seferinde daha fazla mezarlarından fırlamış oluyorlar."

Sahte peygamber, "Kendisi ihtiyarlamadan önce ruhunu öldüren, işte böyle zevkle öldürür" dedi.

"Canını diri tutamayan ilk onu kaybeder,
başkalarınki de kaybolsun ister
onlardan uzak durun, kendinizi onlara göstermeyin
onlara acıyın
çünkü hiçbiri içine düştüğü çukurdan çıkıp
göklere kadar yükselecek bir gücü gösteremeyecek
taşları size erişse bile kendileri size erişemeyecek
nefret çamur olsaydı dünya bunlarla bataklığa dönerdi
sevgilerini bile ancak nefret ederek düşmanlıkla dışavurabilirler
çünkü onların payına ölüm düşüyor
ve kendilerini çıplak gibi gösterseler
hayatın gözlerine iskeletler gibi görünürler
benim gözüme öyle görünüyorlar
onlarda ölümü görüyorum, ölümün cisimleşmiş halini
dünyayı bile ancak içine kin kusulacak
bir yer olduğu zaman seviyorlar
bir gül bahçesini bir diken tarlasına çeviriyorlar
onlardan uzak durun ve asla onlarla savaşmayın
onları gördüğünüzde kaçın
bunlar tokat atmaz, ama kılıç saplar
size ise kılıca kılıçla karşı koymak yakışmaz
yenilmek savaşmaktan daha şereflidir
biz her zaman kuvvetliyiz
onlar ise sadece yendikleri zaman
her durumda sizi yeneceklerdir
o halde bu şerefi tattırmamak için
asla onlarla savaşmayın ve kaçın onlardan."

Yaşamın dehası kendini daha iyi saldırma yöntemleri bulmada değil daha iyi kaçma yöntemleri bulmada belli eder; çünkü en iyi kaçan, her durumda en iyi saldırandan daha az kaybedecektir.

Sahte peygamber kavmini alarak kaçtı o şehirden.

Böylece "dünya hayatla ölümün aralarında savaştıkları bir yer olacak" sözü daha henüz yerine gelmemiş oluyordu.

İKİ MESEL

Sahte peygamber o günün yiyeceği olarak kavminin önüne şu iki meseli attı:

"Bahçesini sevgiyle büyüten bir bahçıvan vardı
aşkını esirgemediği toprağında ne ekerse gül yetişiyordu
toprağa zakkum tohumları serpse , zakkum değil gül çıkıyordu
bir sopa bile dikse, gül dalı oluyordu
orada dünya gül kokusundan bıkmıştı
rüzgâr oraya pek çok yabani, cinsi bilinmedik tohum taşıdı
ama hepsi dünyaya gözlerini gül yaprakları arasında açtı
denebilir ki, güller orada saltanat kurmuştu
bir gün o bahçıvan öldü
yeni gelen, sevgisiz biriydi
özenini eksik etmese de
o, çiçeklerden aşkını esirgiyordu
böylece onlara yapma güller gibi davranmış oluyordu
güller bunu hissetti, o anda ömürleri kısaldı
çünkü saltanatları yıkılmıştı
zamanla o bahçede zakkumlar belirdi
kalpsiz oldukları için hepsi dikenli, hepsi sivri uçluydu
vahşi görünüşleriyle inciler arasına atılmış
yılan dişi gibiydiler
ve artık bir kalpsiz olmadıkça
o bahçeden geçmek mümkün değildi
çünkü orada daha açmamış goncalar bile kendi ölümlerine ağlıyordu
hem hangi âşık var ki
kırık kalbini belli eden bir gülle karşılaşınca
kendi kalbi de kırılmamış olsun?

Böylece zakkumların dikenleri güllerin dikenleri arasına
karıştı
ve o zaman can çekişen güller acı acı feryat ettiler
'Eyvah!' dediler,
'işte bu yabancı dikenler, aşk tanrısını kaçıracak
artık aşk tanrısı buraya uğramaz olacak
bir zamanlar o burada uyurdu
ona taze koparılmış gül yapraklarıyla bir yatak sererdik ve o,
yastığını en genç goncalardan seçerdi
sık sık buraya gelirdi, çünkü o, âşıkların kalbine sapladığı
okları bizim dikenlerimizden toplar.
hangi âşık var ki
bir gül gördü mü sevgilisini hatırlamayıp
kalbini açmadan edemesin
işte o zaman aşk tanrısı bunu fırsat bilip okunu saplar
işte biz dikenlerimizi ona saklardık
ama şimdi bu yabancı dikenler
bizimkine karışıyor, böylece bizimkileri de kötü gösteriyor
bu halimiz artık aşka yakışmıyor'
Bunu duyan zakkumlar itiraz etti
'Evet doğru' dediler 'Artık aşk tanrısı buraya uğramıyor
ve bu, hep sizin yüzünüzden
çünkü o, gözyaşlarınızla boğulmamak için kaçtı
çünkü o, aşk için dökülmüş gözyaşından başka gözyaşı
görmekten nefret eder'
Güller böyle diyerek ağlıyor,
zakkumların saçtığı ise zehirli damlalar oluyordu
bahçıvan bahçeye her türlü özeni göstermeyi sürdürdü
ama sevgisiz olduğu için
güller arasında gizlenmiş ölümü göremedi
kalbinde aşk olmadığı için
zakkumların varlığını sezemedi
her gün bir görev duygusuyla erkenden geldi
bahçeyi suladı, gübresini verdi
zararlı otları ayıkladı, haşereleri öldürdü
ama böyle yapmakla

o iğrenç zakkumlara da gül muamelesi yaptığını fark edemedi
güller bununla daha çok kahroldular
çünkü o bahçeye serpilen hayattan ölümün çiçeklerinin de
paylarını aldığını görüyorlardı
yaşam insanlar arasında ayırımsız pay edildiğinde
ruhtaki çirkinliği de güzelliği artırdığı gibi arttırır
bahçıvanın becerisinden böylelikle en çok
zakkumların dikenleri yararlandı
çirkin, pis kokulu halleriyle yan yana durdukları
gül dikenlerini de kötü ve aşağı göstermiş oldular
kendilerini onlara eşit kıldılar
bahçıvan güllerin solduğunu görüyor
ama nedenini bir türlü anlayamıyordu
bunu bir hastalığa ya da havanın soğukluğuna bağlıyordu
bahçe üzerine titrese de
onca emeğinin boşa gittiğini görüyordu
sonunda aşkını esirgediği için kahrolan o yer
kendisini de kahretmeye başladı
her sabah kürekle toplamaya kıyamadığı için ölü gülleri elleriyle topluyordu
böylece ölen her bir gül bahçenin zerafetinden eksilterek ölüyordu.
sonunda o yer çirkinleşmeye yüz tutunca
bahçıvan, çiçeklerin dilinden anlayan ustasını çağırdı
usta, son şarkılarını sessizce mırıldanarak can çekişen
gülleri eline alıp uzun uzun inceledi
'Bir gül iki nedenle ölür' dedi
'Ya dikeni yüzünden aşağılanmıştır
ya da güzel kokmadığına hükmedilmiştir'
Günler geçti, bahçıvan hâlâ bin bir özenle o bahçeye gidip geliyordu
ama artık o bahçede yalnızca zakkumlar yetişiyordu
ve o bahçıvan ne ekerse eksin
hatta gül tohumları da serpse
hepsi zakkum olarak çıkıyordu.
bir sopa diktiğinde o zakkum dalı oluyordu
rüzgâr oraya pek çok tohum taşıdı ama hepsi gözlerini dünyaya zakkum yaprakları arasında açtılar."

Birinci meselin ardından, sahte peygamber, kıssadan hisseyi anlatmaya başladı. "İşte" dedi;

"Böyle ölüme eşlik eden duygular
ölüm olmasa da yapacağını yapar
bir mezar toprağını al, diri avuçlarını ona saksı yap
ne ekersen ek, orada hiçbir şey yetişmeyecektir
çünkü sevgisizlik, ölüm halidir
sevmeyen ise onda yaşayan bir ölü
dünya onu yaşatır ama o, neye dokunursa öldürür
sevgi pirinç tanesi olduğunda
onu ekmek için çölden başka bir yer bulamaz
ve çöl onu kurutacaktır
ama kalbinde aşk oldu mu
o pirinç tanesini al, bir çöle at
çöl yeşerip sulak bir alan olacaktır."

Sahte peygamber ikinci meseli anlattı:

"Karanlıktan korkan biri vardı
ve bu korkuyla ruhu da kararmıştı
çünkü korku korumaz, saldırıya açık tutar
korku, aslında korkulan şeyin ruha attığı ilk adımdır
o kendi çaresizliğiyle mahvolmamak için
ruhunu mahkûm edeni sevmek durmunda kaldı
kendi karanlığını sevdi
gerçekte ondan korkuyordu
çünkü karanlığın gizlediği müphem görünürken
aydınlığın açıkça ortaya koydukları onun için bir anlam ifade etmiyordu
o, müphem olanı anlaşılmaz olana yeğledi
anlamak için bir çaba göstermedi
anlayamadığı için korkmaya, korktuğu için sevmeye başladı
çünkü ona mahkûmdu
ateşi sevenler ateşe atlarlar
ateşe tapanların yaptığı ise daha fazladır
onlar ateşe atarlar

böylece sevgisi elinde acımasız bir silah olunca
o, silahın yarattığı kopmaz bağlılıkla
aydınlığa saldırmaya başladı
nerede bir ışık varsa karartıyordu
ama öldürdüğü her ışık
ona güneşi göstere göstere sönüyordu
Böylece ışıktan nefret etti ve bu çılgınlık, onu elinde ışık tutan herkesi yok etmeye kadar götürdü."

Sahte peygamber hikâyeyi tamamlayınca kıssadan hisseyi anlatmaya başladı. "İşte" dedi;

"Öpüşüyle korkunun hayat verdiği sevgiden kork,
o sevgi bir tapmadır
tapan kim var ki kurban etmesin ve bunu bir ayinle kutsamasın?
Öylelerinin sevgisini onların gözlerinde göremezsiniz
o, kurban ettiklerinin donuk gözlerinde parlar
çünkü o sevgiyi en iyi onlar ifade ederler
ölmeden önce son bir kez hayata bakan gözler
hayata ve kendi celladına
işte o sevgi, o dehşete düşmüş, korkuyla sonuna kadar açılmış
ve bakışı buz gibi donmuş gözlerden okunur
ve hayat, o taşa dönmüş bakışlarda sona ererken
kendini de taşa çevirmiştir aslında
öyle bir taş ki, gözyaşı akıttığında bile
zehir damla damla ondan hayata sızar
çünkü dünyayı zehirleyen
onu yalnızca acı olan şeyler için değil
tatlı olan şeyler için de zehirler."

Sahte peygamber korkunç şeyler anlatıyordu, kavmi dehşete düşmüştü. "Ah korkuttun bizi!" diye bağırdılar.

Sahte peygamber gülümsedi, "Ben cesurum" dedi.

"Size cesaret aşılıyorum
korkanlar korku, cesurlar cesaret ilham eder
korkaklar korkakları, cesurlar cesurları kendilerine dost seçer
sen aşkı ilham eden aşk ehlini ara

çünkü gün gelir
korkaklar kaçmak, cesurlar kovalamak için seni terk eder
ama aşk ehlinin yüzüstü bıraktığı görülmemiştir daha
işte ben size aşkı ilham ediyorum
hep sevgiden söz ediyorum
zira ateşle yanan her şey duman çıkaracaktır
cesur olun, herkes bir gün ölecektir
ama cesurlar korkmadan ölecektir."

Halk bu sözlerle daha çok korkmaya başlamıştı. Sahte peygamber, "Ne o, karanlıktan mı korkuyorsunuz?" diye sordu.

Halk "Sana bir şey olmasından korkuyoruz" dedi.

Sahte peygamber, "Ben de sizin için korkuyorum" dedi.

"Ama karanlıktan korkan
ışıktan nefret edecektir
size derim, dünyanın ışığı sizsiniz
ancak karanlıktan korkmayan ışığı sevecek
ve dünyanın ışığı öylelerinden gelecek
sizi yok eden
aslında dünyanın ışığını söndürecektir."

Halk ağlamaya başlamıştı, çünkü bu sözlerde kendi sonlarını da görüyorlardı. Ölümün kuvvetlerinin hayatla savaşta hiç yorulmadıklarını biliyorlardı.

Sahte peygamber tatlı bir sesle onları teselli etti.

"Size daha önce demedim mi?
Öldüren gerçekte ölüdür
yaşatan ise gerçekte diri
mutlu edenin kendisi mutludur
mutsuz eden ise gerçekte mutsuz
iyilik eden zaten karşılığını bulmuş
kötülük eden zaten cezasını çekmiştir
Size demedim mi? Hatırlamıyor musunuz?
İşte size diyorum, herkes ölümü tadacaktır
ama cesurların tattığı ölüm bir başka olacaktır
sizden dolayı benden nefret edecekleri, doğru...

Ama nefret edenler korkaklar olacaktır
ve onların korkusu kendi gözlerine sevgi diye görünür
karanlıktan korkan adam meselinde
aslında onları kastettim."

Halk yatışır gibi olmuştu. Sahte peygamber yalnız kalınca, sözlerinden hâlâ huzursuzluk duyan birkaç kişi yanına yaklaştı.

"Ölümü bu kadar yakın mı gördün?" diye sordular.

Sahte peygamber sorduklarına cevap vermeden onları azarladı, "Hiç, bir ölünün ölmesiyle bir dirinin ölmesi bir olur mu?" dedi.

"Ruhun kılıcı hayatla bağını kopardığında
bazıları her şeyini yitirmiştir
bazıları ise kazanmaya yeni başlamıştır."

SAHTE PEYGAMBER KAVMİYLE VEDALAŞIYOR

Yolda yürürlerken sahte peygamber çok uzaklardan gelen bir şarkı işitti. Durup dikkat kesildi, sonra kavmine dönüp sordu:

"Bir şarkı duyuyorum, siz de duyuyor musunuz?"

İnsanlar hayretle, "Şarkı mı? Biz duymuyoruz" dediler.

Sahte peygamber, "Bir veda şarkısı. Ama bu veda size değil, bana" dedi. İçini derin bir acı kapladı, kendi veda şarkısının sözleriyle büsbütün kederlendi. Gözyaşları gözlerinden akmaya başladı.

Kavmine dönüp bir daha sordu:

"Ya bu gözlerimden akan gözyaşları? Onları da görmüyor musunuz?"

İnsanlar iyice yaklaşıp baktıklarında gözyaşını da göremediler.

"Yoksa ağlıyor musun? Hiç belli olmuyor" dediler.

Sahte peygamber, "Peki, nasıl bir keder içinde olduğumu görmüyor musunuz?" diye sordu.

Halk, "Keder nasıl göze görünebilir ki?" dedi.

O zaman sahte peygamber kavminden kendisini çok seven iki kişiyi yanına çağırıp ellerini tuttu: "Siz ki beni gerçekten sevdiniz, benim duyduğum şarkıyı siz de duydunuz mu?"

O iki kişi utançtan konuşacak tek söz bulamıyorlardı, çünkü aşka saygısızlık ettiklerini düşünüyorlardı. Sahte peygamber, "Yüzüme bakın, ne görüyorsunuz?" diye onlara sordu.

İki kişi, "Göze görünmeyen, gözden saklanan bu gözyaşı nasıl gözyaşıdır?" diye merak ediyordu.

Sahte peygamber, "Beni sevseydiniz ıstırabımı da hissederdiniz. Aşk ıstırap vermez, ıstıraptan korur. Aşk kendi kederinden başka keder tattırmaz. Ama siz bana keder verseniz de ben sizi kederden korumak isterim. İşte aşk budur. Körler bile onda kısmet kapılarının açıldığını görebilir. İşte ruhumdan bir ırmak boşaldı, görmediniz mi?"

O zaman o iki kişi parmaklarının ucuyla gözlerine dokundular. "Gözlerin kuru, yüzün bir çöle benziyor" dediler.

Sahte peygamber, "Uyuyor olsam, sevdiğimin gözyaşı pınarlarından bir dalga kopacak olsa, aşk hemen beni uyandırırdı. O dalga benim sahilimde karaya vururdu" dedi.

O iki kişi, "Evet, çünkü insan sevdiğinden dökülen gözyaşlarını kendi içinde öyle biriktirir" dedi.

Halk, bu sözlerden dolayı üzüntüye kapılmıştı. "Onun duyduğunu neden biz de duyamıyoruz" diye kendi aralarında konuşmaya başladılar.

Sahte peygamber, "Üzülmeyin" dedi. "Bedeniniz suçta ruhunuza ortaklık ediyor."

Kendi sonu artık apaçık gözüne görünmeye başlamıştı. Kederinin ağırlığından düşecek gibi olduğunda halk gelip onu tuttu.

Sahte peygamber, "Korkmayın, bir kalp kuvvet topladıkça beden bitkin düşer" diyerek onları teselli etti. "Ben gittikten sonra denecek ki, kapılarımızı açarak değil kırarak girdi."

O zaman halk arasında bir kaynaşma oldu. "Seni bırakmayız!" diye bağırdılar. Veda şarkısı hâlâ söyleniyordu. Ama onu sahte peygamberden başka duyan yoktu.

Sahte peygamberi çok sevmiş biri vardı, dayanamayıp kendini yerlere attı. "Ah!" diye bağırdı.

"Nasıl anlamazsınız; bu, veda saati
o kalbimizden kopup gidiyor
Aşk sevmek değildir ki
Kalpten yükselen sesi duymaktır
Ben duymadım, demek ki ben sağırım
tüm sesler benim olsa ne çıkar?
Gözyaşını göremedim, demek ki ben körüm
tüm renkler benim olsa neye yarar?"

Halk, inanmakta güçlük çekiyordu. "Bir şarkı olsa mutlaka duyardık, öyle ya. Hangi veda sessiz kalabilmiştir ki."

Oysa o sırada veda şarkısı şöyle söylemekteydi:

"Ateşte yakarken bile
Aşk beni dilsiz bıraktı
Çığlığımı kimse duymadı
Gözyaşımı kimse görmedi."

Halk, "Hem duymamamız için ne sebep olabilir ki?" diye soruyordu.

Veda şarkısı:

"Alevleri beni suskunluğa attı
Ateş içindeyken bile
aşk beni sessiz bıraktı
beni bir dilden yoksun kıldı
çığlığımı kimse duymadı
gözyaşımı kimse görmedi."

Sahte peygamber, "Her taraftan şarkılar söylendiğini duyuyorum" dedi.

"Keder ağıt yakıyor
Dünya hüznün rengine boyanmış, neden?"

Halk:

"Bu veda, yazın vedası; sonbahar geliyor
Bu şarkılar dökülen yaprakların ağaca vedası
sararıp solan otların toprağa olan vedası
Bu veda, sapları kırılan çiçekler korosundan geliyor
onlar da son kokularını yollayarak veda ediyorlar."

Sahte peygamber, "Bu, benim vedam" dedi
Halk:

"Hayır, bu, yaz sıcaklarının vedası
Bükülen dalların, çiçeklerden ağlayarak düşen son şebnem tanelerinin vedası
rüzgâr bu vedayı taşıyarak estiğinde
kurumuş dallar da bir demet halinde son kez kucaklaşıyor
Sararan otlar bir koro halinde vedalaşarak birbirinden ayrılıyor
Evet, rüzgârlarla savrulup dört bir yana dağılan yapraklar korosu bu
Ölüm yatağında can çekişen biri bile olsa
hayata son vedasında şöyle der
'Her veda, kavuşmak için son fırsattır
Veda, umudun ölmeden önceki en son anıdır
Susuzluk tadı verir'
İşte rüzgâr sert de esse yaprak ağaca sıkı sıkı tutunur
ama gözyaşını gözden düşüren ne olursa
yaprağı da ağaçtan düşüren o olur."

Sahte peygamber:

"Ruhumda bir rüzgâr esiyor, uğultusunu duyuyor musunuz?"

Halk:

"Duyuyoruz. Kuruyup kırılmış dallar fırtınada sürüklenirken nasıl ses çıkarırlarsa öyle ses çıkarıyor
rüzgâr savurduğu yaprakların arasından nasıl uğuldarsa öyle uğulduyor."

Sahte peygamber:

"Bu sonbahar, insanın kendi hayatında görmek istemediği sonbahar ama ilk işaretleri onu ele verdiğinde, bir konuk olarak geldiği evde ev sahibi artık o olmuştur, insan ise bir konuktur
insan kendi evine veda eder
yeni yurduna doğru yola çıkar
bilemezsiniz, kendi eviniz bile aslında size ait değildir
insan, hayatının sonbaharında bunu anlar."

Halk, "Her şey geçiciyse kalıcı olan nedir?" diye sordu.
Sahte peygamber bu soruyla ürpererek dedi ki:

"Aşk, yaz sıcaklarını getirerek geldiğinde, mevsim cömertçe karşılar onu, tüm zenginliğini önüne serer
ve her yeni gün en görkemli armağanlarla gelir
ama o çok değerli şeyler sanki ancak o dokunduğunda değerlenecekmiş gibi önüne atıldığında, aşk hiçbirini beğenmez; çünkü istediği armağan değil, adaktır
ve oturmak için taze çiçeklerin doldurduğu bir adak sepetini seçer kendine, soluğunu o taze bahar çiçeklerinin kokusundan alır
onlarla birlikte yaşar
ama günü gelip o çiçekler bir bir solmaya başladığında
bu, başka bir mevsim belirtisidir
sert rüzgârlar esmeye başlar; soğuk, aralarına girdiği bahar çiçeklerinin sapını kırar ve fırtına adak sepetini devirdiğinde
aşk o sapı kırılmış çiçekler arasında, esen o sert rüzgarlarla tutunacak bir dal bulamaz
toz toprakta; fırtınanın yere attığı kuru dallar, sararmış yapraklar arasında ölmek için en son çiçeğinin de solmasını bekler

son nefesini vermeden önce onu son kez kokladığında, yaşamını ölümden çaldığı bir anla uzatmış, hayatına öperek son vermiştir
işte, saracak bir kol, yaslanacak bir kucak olmadı mı ağustos bile aşk için dondurucudur
ama adanan ve adak edilen oldukça, öpüşlerin diri tuttuğu yaz çiçekleri arasında şubat bile yaz sayılır; ölüme gelince,
mevsim ne olursa olsun ölüm için hiçbir şey değişmez
o, her mevsimde kışı yaşatır
çünkü aşk, hayata ateşi; ölüm, hayata buzu sokar
eriyen her şey aşkın lehine, donan her şey ise ölümün lehine bir kanıttır
Ama bir de sonbahar var, ne ateşi ne de buzu tanıyan sonbahar
işte o hep vaktinde yetişir
geldiğinde ne gecikmiş ne de erken varmıştır
onu hiç kimse beklemez, hiç kimse onun için kapısını açık tutmaz
o, sonbaharla gelen yalnızlıktır; o, bir sırrı getirmek için gelir
ama onu fısıldadığında duyan olmaz; bağırır, yine kimse duymaz
yalnızlık bir kalabalığa konuşsa, onu kim duyar ki?
İşte o böyle bir yalnızlıkla gelir
çünkü insan kendini ölüme en iyi yalnız kalarak hazırlar
o der ki 'aşkın olmadığı yerde herkes yalnızdır'
've ancak yalnızlığın süsleriyle süslenen ölüm
göze daha az korkunç görünür'
yalnızlık, ölümden önceki son mevsim; o, sonbahardır
karların habercisi, buz tutmuş yoldan gelecek olana sunulacak armağanın sahibidir
yalnız olan kim var ki beklemesin; işte yalnızlık bu yüzden ölüme gerekir, o hep sonbaharla gelir
Der ki, 'Yaz gizler, sonbahar ortaya çıkarır ve kışla her şey apaçık görünür.'"

Sahte peygamber uzun uzun ağaçlara baktı, "Her yaprağın, kendisini farklı dokunuşlarla ürperten sonbaharın izini taşıdığını görüyorum" dedi.

"Her yaprak farklı tonlarda sararmış, kiminin sarılığı kızıla çalmış her yaprak ayrı bir dilde kendi hayatının son anını terennüm ediyor gibi; hepsi ayrı ayrı can çekişiyor

bu sonbaharda ölüm belirtisi hepsinden ayrı bir kucak bulmuş
sonbahar işte böyle ölüm belirtileriyle gelir
yaz vermek, kış geri almak, ama sonbahar belli etmek için gelir
o, en acı mevsimdir
o, tazeliğin çürümeye yüz tuttuğunu,
güzelliğin solmaya başladığını belli eder.
O, bir ipucudur; insan onunla ölümün atını çeker
o, ağlayacak olanın döktüğü ilk gözyaşı, mevsiminin arabasına takılan tekerleğini hayatın taze çiçekleri üzerinden sürüyerek gelen ölümün habercisidir
bir mutluluk olsa, kendine en son olmayı seçen bir mutluluk, gençliğin attırdığı en son kahkahadır
o geldiğinde güneş daha ağır doğar, daha az parlar
ve hayat penceresinden bakıldığında, hep bir hayal perdesinin arkasında yanında getirdiğini ardına saklamış olarak görünür
ama onu öyle açığa vurur ki,
sanki o, önünde durduğunun arkasındadır
ve gülerek yakın olduğu halde kendini çok uzaktaymış gibi gösterir
bir an insan yanıldığını düşünür, yanlış gördüğünü sanır
ama perde yırtıldığında ortaya çıkan, bir kış manzarasıdır
ve sonbahar hiç kimseye duyuramadığı sırrını karlar arasında bırakarak gitmiştir
insan ona bakar, soğuğun kuruttuğu ağaçlara bakar
kendisinin de kuruduğunu hisseder
ve üşüyen gökyüzü altında yavaş yavaş donmaya başladığında artık her şey buz kesmiş
her şey karla örtülmüştür
işte sonbahar ateşin sönmeye yüz tutuşudur
ağacın dalları arasında her yaprağı öpmeden duramayarak gezinen sonbahar, aynı veda öpücüğünü sana kondurmak için de geliyor
ve her öpüşüyle biraz daha sararıp son buluyor
fırtına, uzaktan yaklaşan kışın ölümü haber veren borusunu öttürdüğünde
aynı hayat mevsiminin kapılarında da aynı ıslığı çalarak esiyor
aynı iç çekişlerle veda ediyor
ve sonbahar bir ağaca ne yapıyorsa
insana da onu yapıyor."

ÖLÜM, SAHTE PEYGAMBERİN KAPISINI ÇALIYOR

Ölüm meleği, sahte peygamberin kapısını çaldı, bağırarak "Haydi" dedi, "kapıyı aç!"

"Eteğimin altında sakladığım tırpanım kim olduğumu fazlasıyla belli ediyor
Ben, can alıcı ölüm meleği
sıran geldi, vaktin doldu, günlerin tamam oldu
haydi hazırlan
Ben yerle gök arasında boş gelir, dolu dönerim
ölüm meleğinin boş gelip boş döndüğü görülmemiştir daha
Haydi çabuk!
Toprağın açlığını doyurmadan önce yitirecek bir tek anım yok
gök homurdanıyor, toprak sabırsızlanıyor
onlar senin için kımıldanıyor, duymuyor musun?
Acele et!
Toprağın yemeği göğün mutfaklarında pişer
haydi ateş yakıldı, su ısındı, seni bekliyor
Ne, daha duruyor musun?
İşte böyle, kral da dilenci de olsa
birazcık zaman kazansalar kendilerini daha zengin hissederler
Haydi, bilirsin ki ben beklemem
işimi çabuk görürüm."

Sahte peygamber kapıyı açtı, konuğunu görünce bir çığlık atarak geriye kaçtı. Sanki kendisine sarılıyorlarmış da o karşı koyuyormuş gibi yumruğunu sallamaya başladı.

Daha sonra, ölümün insan şeklinde bir dost kılığına büründüğünü gördü. Tırpanı bile kendisine açılmış bir kucak olmuştu.

O sahte dost, ölüm kollarını açmış sanki sarılmak ve öpmek için yaklaşıyordu.

Sahte peygamber büzüldüğü köşeden bağırmaya başladı, titriyordu.
"Çekil git yılan, beni ele mi vereceksin?" dedi

"Beni öpüşünden koruyacak kadar talihim yaver gidiyor henüz
senin öptüğün yerde diş izi kalır, salyanı uzak tut
akrep de öperken iş görür ve zaten bir veda öpücüğüydü der
ah iblis, buseni verecek başka kapı ara
bu kapı kapalı; hiçbir yalan, kısmet kilidini kıramaz onun
hiçbir buse onu kandıramaz, kalbimin zenginliği emin ellerde
ah, şefaat olsun diye yüzünü tokata çeviren işte böyle bir öpüşle de karşılaşır
o, tokatı buseyle değişti; ben ikisini de reddediyorum
uzak dur
o öylesine sevgiliydi ki,
ancak sevginin işaretleriyle teslim alınabilirdi
öyle de yaptı, kendini aşkın kınından çalınmış kılıca teslim ederken bile sahibi nerede diye sormadı
öpüşün saflığını bozan dudaklarda leke izi aramadı
nasıl ki kafeste yaşayan bir kuş
ancak özgürlükle teslim alınabilirse
o da aşk perisinin uyurken yitirdiği, düşman eline geçmiş
sevgi okunu hiç düşünmeden bağrına sapladı
öpülürken sormadı; ah, çünkü elmas düşmanın elinde de elmastır
yakut, bir düşkünün elinde de parlar
altının değeri, hırsız eline geçti diye düşmez
o, öpülürken sormadı, onu öyle kabul ediverdi
balığın hiç düşünmeden suya atlaması gibi
kim var ki soluk almadan önce havayı koklamış olsun
onu düşmanın elindeki kılıçla değil
aşkın okuyla teslim aldılar, ancak böyle teslim alınabilirdi
o hiç sormadı, ne yücelik, işte aşk budur,
ölürken bile aşkı ispat etti
yakalanması bile aşkın kanat çırpıp yükselmesi oldu
ruhunu ruhuna ekledi, yokluğu varlığın taahhüdü oldu
o öpülürken sormadı, aşkın sultanını işte böyle esir ederler
ben de sormayacağım,
ama susuşum onunki kadar uzun sürmeyecek biliyorum

o, zaferini susuşun altınıyla taçlandırdı, benim öyle bir tacım yok
ah, insanın elinde çalınacak bir şeyinin olmaması ne kötü
yoksulluğu meydana vuruyor
benim tacım yok, o halde hiçbir şeyim yok
hırsızların elinde olan taç bile krallığı garanti eder
onun tacı bile çarmıhını kıskandı çünkü çarmıhı
tacından da değerliydi, benim o da yok
defol iblis, böyle değersiz bir halle,
kendi ölümümü daha az hak ediyorum
kiminin ölümü dikenlerle süslenir
onun ki ah katilleri bile ölümünün altın varaklar, gümüş defne
dallarıyla süslü bir zafer çelengi içinde olmasını önleyemediler
benim yaldızını henüz o kadar parlamıyor
ben daha yükseliş çağındayım,
doruğa çıkmadan ölmek, düşürür beni
bak, sana kendimi teslim edeceğim kadar altınımı biriktiremedim henüz
hâlâ çelengimi örmekteyim, varlığım değerini son kuruşuna kadar hesap edemedi daha
daha kendime olan borçların hepsini ödemedim
ah, başkalarından daha zengin olmak benim servetimin bir tanımı değil, garantisi de değil
servetimi tamam edecek son altının peşinde koşuyorum hâlâ
onu bulmadan sürçmek bile yasak bana, değil ki ölmek
beni avlayacak avcı, vaktinden önce vurup düşürür beni
kara bahtım ölümden de kötü derim
kendimi tüm süslerimle, sahip olduğum tüm altınla, eksiksiz
servetimle teslim edeceğim saati bekle
gelinin süslenmesinin bittiği ve yüzünü örttüğü peçesiyle
kapının ardında beklediği o anı
Beni teslim alan, bendeki servete kendini teslim eder
süslerime el koyan, kendini onlarla bezer
işte ben de o zaman sormayacağım
ama şimdiki değersiz halim utandırıyor beni
bir çarmıha yakışmam ben, bu halimle o daha da düşürür beni
Haydi şeytan, git, o zaman gel

son altınımı ayaklarına saçıp savuracağım
hazinemin kapağını aralayıp korkmadan yüzüne bakacağım o ölüm anını bekle
En çok yakışacak bir anda ölmeliyim, doruğa çıkana bu yakışır
O, orada öldü, öbürleri o çarmıhın dibine bile yetişemediler
Ah aslında o, düşmanlarından daha akıllıydı çünkü ölüm anını onlar değil kendi seçti
hayatın kralı, ölümün hâkimi oldu
ama ben henüz ölmeyecek kadar tazeyim, hayatım
hayatın kendisi gibi değerli olacak kadar pişmedi daha
haydi katilim, git, sonra gel
güveyinin gelini beklediği gibi beni bekle
daha hazır değilim, şarabım içilecek kadar olgunlaşmadı
çeyizim daha düzülmedi
git, bir daha geldiğinde daha başka bir ben bulacaksın
aceleyle süslenmeye bırakma beni, bu değersiz halle utanırım
haydi yılan, sokmak için kanımın iyice tatlılaşmasını bekle.
O zaman işte, ölürken ölüm yatağını lekelememek için
ben de öpülürken sormayacağım
önünde diz çöküp beni kabul etmesi için yalvaracağım
o, çarmıhını kabul etti
bize ise çarmıha kabul edilmek düşüyor."

GÖĞE YÜKSELİŞ

O günden sonra, sahte peyamber, gerçek yüzünü gizleyen maskeyi indirdi; isminin önüne eklediği "sahte" kelimesini kaldırdı.

"Ben" dedi, "diğerlerinden daha az peygamberliğe layık değilim. Ben, sizin gerçekten daha gerçek peygamberinizim."

O andan itibaren sözlerine başka anlamlar vermeyi bıraktı, kendini son çağın peygamberi olarak adlandırdı. Bunu her yerde, öğretisini vazetmeden önce insanlara kendini tanıtırken söylüyordu.

"Ben hakiki bir peygamberim. Ben bir dini değil, dinsizliği vazetmeye geldim" diyordu.

Böylece en aşırı sözleri söyleme cesaretini daha da artırdığı cüretinden, pervasızca ifşa ettiği bu yeni gerçekten aldığını gösterdi.

"Böylesini hiç gördünüz mü?" diye kendiyle övünüyordu;

"Onlar birbirlerini taklit ettiler ve birbirlerine benzediler
Bende taklit yok, ben onların yaptığı gibi birbirlerinin sözlerini aşırmadım
Ben tekim, benim eşim benzerim yok
Şu durumda benim ilk sayılmam gerek
İşte size diyorum, ben gelen son peygamber değilim
Ben, gelen ilk peygamberim."

Şimdiye dek, ona ismindeki "sahte" sözcüğü nedeniyle hoşgörü gösterip katlanmış insanlar bu sözler ve böylesi bir pervasızlık üzerine ayaklandılar.

Hele onun her yerde hiç çekinmeden "Ben, gelen ilk peyamberim" demesi her dinden, her mezhepten insanı çılgına çevirdi. "Bir dini değil dinsizliği vazetmeye geldim" diye konuşmasıyla halk çılgına döndü.

O, "Allahsız ve dinsiz peygamberiniz, kitapsız olmasıyla övünüyor" diye konuşarak yangını daha da körüklüyordu.

Şehrin dindarları, "O bir ifrit! Allah'ın düşmanı olan şeytanın ta kendisi!" diye bağırıyorlardı. "Tanrının evini kirletmeye, adına leke sürmeye geldi. Onun saltanatına girebilen bir güve gibi bazılarının inancını kemirmeyi başardı. Ama şimdi onlar da onu terk ettiler. İblis yalnız kaldı."

Bu sözler üzerine büyük isyan başladı. Dünyada ne kadar din, mezhep varsa hepsi bu isyana en inançlı askerlerini yollamıştı.

Mabetler o iblisin derhal yok edilmesini telkin eden konuşmalarla çalkalanıyordu.

Tüm şehir gazapla ayağa kalkıp yürüdüğünde onun çevresinde kalmış ve iyi kalpli halkın sonradan "sağırdılar, söyleneni iyi duyamıyorlardı" diye mazur gördüğü birkaç kişi de onu terk etmişti.

Yeni çağın peygamberi kendisini yok etmeye gelen o mahvedici dalga karşısında bir başına kalmıştı.

Şehrin sokakları bir anda elinde sopa ve bıçaklarla onu arayan gözü dönmüş intikamcılarla doldu. Tüm bir şehir halkı linç etmek için, Allah'ın adını bağıra bağıra öfkeyle onu aramaya başladılar.

Ve onu evinde tek başına oturur bulduklarında, o korkudan tümüyle uzak, sakin bir şekilde kendi kendine şöyle diyordu:

"Aslında bu gözü dönmüş kalabalık benim hakiki peygamberliğimi haykırıyor
eşi benzeri görülmemiş ve ilk sayılacak bir peygamberliği
şimdi beni çarmıha gerecekler
peygamberliği bir çarmıhtan daha iyi tescil edecek ne bulunur?"

Halk öfkeli bir dalga gibi onu sarıp kaptı, sonra öldürmek için gazapla yerde sürüklemeye başladı.

Küfür ve atılan taşlar arasında onu perişan bir halde, her zaman vaaz ettiği tepeye çıkardılar.

Halkın sonradan "günahın ilk kez başını topraktan çıkarıp doğduğu yer" olarak niteleyeceği ve aziz dindarların ikinci bir şeytan taşlama yeri olarak seçtikleri, tüm kutsallıkların elle boğulduğu o mekânı kanıyla sulayıp sonsuza dek mundar kılmayı kararlaştırmış bulunuyorlardı; ama onu nasıl öldürecekleri konusunda bir türlü anlaşamamışlardı.

Sonunda aralarından biri çıkıp konuştu:

"Tanrı, düşmanına karşı bile adildir
hatırlayın; o, iblisin bile yaşamasını seçti, onu yok etmedi
çünkü onda kullarının daha da uyanık olmasını sağlayacak
hizmetkârını gördü.
unutmayın, Tanrı, mahkemesinin kapılarını herkese açık tuttuğunda,
adaleti suçlular arasında bir ayırım yapmayı önledi
orada en azılı bir dinsiz de
onun sadık kulu kadar konuşma hakkını bulacak
işte bu, Tanrının sonsuz merhametiyle bilenen kılıcının,
öldürmeyip aynı zamanda
yaşatmak için de iş görmesidir.
Acımasından, herkes,
ona düşmanlık gösterenler de eşit bir şekilde yararlanacak
bu, ona kötülük yapanların yüzünü kapkara edecek bir iyilik olacak
Tanrının mucizesi,
bu şekilde hayat vererek öldürülebileceğini gösterecek
acıdığında bu, suçluyu daha da kahredecek
onu cezalandıran bu kahır olacak
Tanrı cezalandırırken kendi kılıcını çekmez
suçlunun Tanrıya karşı salladığı kılıcı kullanır
ve mücrimi kendi ellerinde tuttuğu silahla vurur."

Bu sözler kalabalıktaki cinayet arzusunu az da olsa yatıştırmıştı. Ardından bir başkası çıkıp konuşmaya başladı.

"Bırakın konuşsun" dedi. "Onu dinleyelim, son kez konuşsun, belki özür diler, sözlerini geri alır, bağışlama için yalvarır."

Ve sonra onu tokatlayarak yerden kaldırdılar, yüzüne tükürüp sordular:

"Söyle bakalım, put dediğin Tanrı hakkında ne biliyorsun?"

O, son derece hırpalanmış bir halde olduğundan güçlükle konuşarak dedi ki:

"Biliyorum, sizi rahatsız ettim
her sözümle şeytanı sakalından tutup çekmiş oldum
iblise boynuzlarından dolayı sıkıntı verdim
o çirkin surata ayna tuttum
zift sıcakta nasıl erirse, sözlerimin ateşiyle öfkesi de eriyip
kalbine öyle aktı ve orada birikti
şimdi beni içinde boğmaya çalışıyor

o yanmadıkça yakmaya çalışmaz
ve hatta iblis bile kendisini bir et yığını haline
getiren Tanrıya inanır ve minnet duyar."

Kalabalık bu sözleri duyunca hop oturup hop kalktı
"İşte nihayet doğru yola geliyor!" diye sevinçle bağırdılar.
O, konuşmasını sürdürdü:

"Aslında bu, insanın iblisle ortak yanıdır: Tanrıya inanmak
Bir de insandan daha üst olan bir varlık var ki
o, et yığınından daha fazla bir şeydir
ben sizin için değil onlar için geldim
ben sizin değil onların peygamberiyim
onlar ruhanidir, onlar Tanrıya inanmaz
onlarda bedene ait hiçbir şey yok."

Kalabalık bu sözler üzerine nefretle baktı. "Hani" dediler, "onlar dediğin nerede, birini gösterebilir misin? Şu anda yanında kim var? Biz, zehirlediklerinin hepsini kurtardık."

Sesi, üzüntüyle titredi. "Ben" dedi;

"Ben ruhaniyim
Siz gövdeye aitsiniz
şu halde bende hedef aldığınız şey,
size karşılık düşen şeydir; buna beden denir
Tanrınızda ruha ait hiçbir şey görmüyorum,
yalnızca bedene göre hükmediyor. Bu hüküm geçicidir
size derim ki, bende kendinizde olan bir şeyi yok ettiğinizde
bu bir azalma değil artma olmalıdır
gövdeyi yok edebilirsiniz
ama göremediğiniz ruhu yok edemezsiniz, çünkü o sizde yok
yok edebildiğiniz, size benzeyen şeydir; et yığını
ama geri kalana dokunamazsınız, çünkü o sizde yok
ona ancak, onu kendisinde bulan dokunabilir
Sizden korkmuyorum
beden ruha ne yapabilir ki, ama ruh bedene yapar."

Bu sözler üzerine öldürmeye ant içmiş topluluk ona vurmaya başladı. "Onu tükürüklerle boğarak öldürelim!" diye haykırıyorlardı.

Az sonra, üzerine inen tekme ve sopalardan bayılınca, ayılması için şehrin helasından getirttikleri bir kova dolusu pis suyu üzerine döktüler ve iğrenç kokulu bir toz serperek onu kendisine bulaşmış utanç verici bir çamur içinde kaldırıp halka gösterdiler, bir direğe bağlayıp teşhir ettiler. O gün, güneş altında üç saat kadar öyle kaldı ve yüzüne tüküren insanlar en aşağılayıcı sözleri ediyorlardı. Onu ölümden de beter bir durumda görmekle Tanrının intikamını almış olduklarını düşünüyorlardı.

O şehrin ileri gelenlerinden biri, "Neden onu öldürecekmişiz?" diye fikir yürüttü. "Bırakalım yaşasın ve bu utancı ömür boyu içinde taşısın. Onu buradan def edelim, asla bir daha buralara dönmeyeceğine söz verdikten sonra."

Bu düşünce kabul gördü. Onu direğe bağlayan ipleri çözdüler ve tokat atıp durmaktan hiç bıkmayarak bir daha oraya dönmeyeceğine dair söz vermesini istediler.

Ardından herkes görsün diye onu iterek ve sürükleyerek halkın beklediği yere getirdiler. "Haydi konuş!" diye bağırdılar.

O acılar içinde doğruldu ve dedi ki:

"Ben tanrıların kendi aralarında konuştukları dille konuşuyorum."

Bunu bir ret sanan halk ona sövmeye başladı. Bir yandan da "kendine ilk peyamber diyen bu muymuş?" diye alay edip gülüyorlardı. Hakaret yağmuru dinince rahat konuşabilmesi için ona en acı bitkilerin köklerinden sıkılmış zehir gibi bir şerbeti su diye verdiler, akmaya başlayan gözyaşlarıyla daha da hiddetlenerek onu tekmelediler.

Ve onlara son kez konuşmaya başladığında halka büyük bir sessizlik hâkim oldu.

"Varlık yokluğun zıddıdır, ben de sizin zıddınızım
bana olan düşmanlığınızı anlıyorum, sıcak da soğuktan nefret eder
çünkü soğuk onu yok eder
varlık, yokluk âleminin aynasına baktığında
kendisini irkilten, dehşetle gördüğü suratıdır
onu kırıp paramparça etmek ister
o, sahip olduklarıyla parçalanıp dağılmamak için
Gidiyorum, çünkü ben bu yerleri hak etmedim
ben bu yerler için savaşmadım, siz savaştınız
Ben hak etmedim, siz hak ettiniz

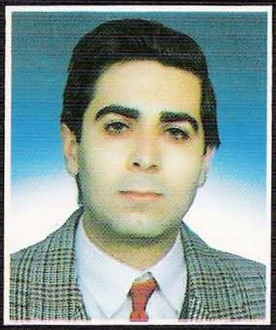
Gözümde bir ağıla benzese de
o sizin için benim için olduğundan daha değerli
şu halde o benim değil sizin ve ben onu kirlettim
suçluyum, yükseklerden bakanın ışığıyla kirlenecek de olsa leke lekedir
bir eşeğin semerindeki leke de, bir kralın giysisindeki leke de aynı ölçüde kirletir
ben sizin giysinize damlamış bir lekeydim,
siz de benim için öyleydiniz
düşünün ki, bir yoksul vardı
tüm zamanını ve çabasını harcayarak aldığı giysisinde bir leke gördü
o leke, o elbisenin çirkinliğini öne sürerek kendini savunamaz
o zaman o leke, göze daha çok batar
elbiseyle birlikte atılır ve durum eskisinden de kötü olur
ben kendimi savunmuyorum, ben hatalıyım
suçum büyük, çünkü göklerin sultanı yoksul hanenize tüm haşmeti ve şaşaasıyla girdiğinde oturacak yer bulamaz
tüm ev, sıra ve sandalyelerden ibaret de olsa
hiçbiri onun gözüne bir tahtın göründüğü gibi görünmez
ben sizin evinize çok yükseklerden uçan bir kartalın
bir yorgunluk anında gelip bir karganın yuvasına tünemesi gibi geldim tünedim
Karga bu işe şaşırır ama kartal daha çok şaşırır
ve ne kadar soylu da olsa, böylesi bir konaklama
düşkün görüneni şereflendirmez onu daha da küçültür
yüce ruhlu birinin aşağılık birinin evine uğraması
aşağılık olanı yüceltmez
tersine onu daha da aşağılara indirir
sanılır ki, soyluluk bayalığa dokunduğunda bayağılık bundan taçlanacaktır
hayır, o daha da yüzkarası olacaktır
işte soylu ruhlu insanların bayağı ruhlu insanlar elinde yok edilip öldürülmelerinin nedeni
Bir kral, bir domuz ahırına bile girdiğinde
bunu tacını çıkarmadan yapar ve sanki saray kapılarından

giriyormuş gibi davranır
işte domuzu kahreden bu olur, çünkü o asla böyle giremez
kendi evine girerken bile
hatta domuz, saraya kendi ahırına girdiği gibi girecektir
domuz, bir tahtı bile kirletmemeyi düşünemez
ve ona çamurun içine oturduğu gibi oturur
işte gidiyorum ben, hazinemi gömdüğüm yere gidiyorum
göklere, babamın yanına dönüyorum
benim yurdum orası, orada hakikat yokluk âleminin
beşiğinde sallandığında
dünyayı da sallar
bu gidip gelmenin farkında olanlar
irkilerek uyandıklarında bir çığlık atarlar
ve haberci, bu sesle tüm dünyayı dolaşıp ürünün bereketini toplar
göklerde burada olduğu gibi yer kavgası yok
o halde benim yurdum orası
benim yerde bastığım toprağa sizin başınız bile erişemez
sizin bastığınız toprak ise bana haramdır
beni kovuyorsunuz, yerden göğe kadar haklısınız
beni kendi evinizden kendi yurdunuzdan kovuyorsunuz
o eviniz ki, her tuğlasında sizin kanınız gözyaşınız
ve teriniz vardır
siz kalıcısınız ben geçiciyim, o halde
gitmesi gereken benim
bizim değiş tokuş yapabileceğimiz hiçbir şey yok
bir tanrı gözüyle bakıldığında, her değiş tokuş bir vazgeçmedir
ama dünya gözüyle bakıldığında bir satın alma
ben dünyadan vazgeçtiğimde siz göklerden vazgeçiyorsunuz
oysa gökler, benim için, sizin için olduğundan daha da boş
öyle ya siz orada sizi gözeten bir Tanrı olduğuna inanırsınız
benim için gökte hiçbir şey yok, ama o yine de babamın toprağıdır
ve o yokluğun ardında öyle bir şey var ki
işte yokluk âleminin sırrı orada yatar
bir daha dönmemek üzere gidiyorum
yokluk âleminin kuzusu, otlamaya gider gibi huzurla

kendi suyunun kenarına gidiyor
çobanının gelip kendisini bulacağı saat yaklaşmıştır
bu, kendisine verilmiş bir veda öpücüğü
o sevenlerine kalbini bırakarak çekip gidiyor.
Ah bari bu çekip gitme size huzur getirebilseydi
Hayır, sadece evinizde
birçok kavga nedeninden biri eksiliyor
kimse benim için, barış için geldi
ama dünya kavga dövüşle doldu demeyecek
çünkü ben ardımda bana inanan hiç kimse bırakmadım
benim için döğüşecek hiç kimse olmayacak
hangi peyamber böyle bir iyilikte bulunarak
bu dünyadan çekip gitmiştir
benim için şöyle denecek, eğer onlar için de bu denseydi
şimdi dünya daha huzurlu bir yer olurdu
'bir savaşa meydan vermemek için
kendiliğinden çekip gitti
çünkü o, huzur ruhta değil
ruh huzurda olmalıdır' dedi
ve dünyanın huzurunu her şeyin üstünde tuttu
keşke inandığınız peygamberler için de öyle denebilseydi
işte ektikleri ayrılık tohumları
bugün bile ürün vermeye devam ediyor.
Kral, bir maymunun kafesine girdiğinde bile,
bu, haneye bir tecavüz sayılır
çünkü o kral, sarayından çıkmamalıydı
nasıl ki, kafesini de maymuna bağışlamak gerekirse
herkes layık olduğu yerde durmalıdır, insanlar öyle yükseltilir
kutsal ruh söz konusu oldu mu tevazu iş görmez
durduğu yere layık olmayan herkes oradan sökülüp atılacaktır
bir hırsız da, bir peygamber de olsa fark etmez
ilahi kanunlar böyle işler
göklerin peygamberi bir hırsız çetesinin ortasında durduğunda
oraya layık olmak için onlar gibi hırsızlık yapmalıdır yoksa
oradan sökülüp atılacaktır
nasıl ki hırsızı, tanrının mabedinden zorla kovup çıkarırlarsa

Dürüst kalmayı vaat eden bir adam vardı, yankesicilerin eline düştü.
Onları öğüt ve doğru sözle yola getireceğini sandı
ama onlar daha fazlasını yaptılar, canını aldılar,
çünkü o onlara layık olmamıştı.
İşte benim gözlerime görünen dünya; orada namussuzların da namuslulara saygı göstermeme hakkı vardır
dünya öyle bir yerdir ki, onursuz insanlar saygı göstermediklerinde buna bir sürü sebep bulunabilir
orada her şey haklı gösterilebilir,
nasıl ki suya düşen ateş yanmaya devam edemezse
insanların eline düşen peygamber de
peygamberliğine devam edemez
ya çarmıha gerilir, ya da onlar gibi olup başkalarını çarmıha gerer
İşte gidiyorum, bu çıktığım evin kapısı benim evimin kapısı değil, kendi evime gidiyorum."

Ve o bunları söyledikten sonra çekti gitti.
Uzaklaşıp gözden kayboldu.

BEDRETTİN ŞİMŞEK

Sahte Peygamberin Vaaz Kitabı

"İnsanlar seller halinde
sahte peygamberin konuştuğu tepenin yamacına birikmişti.
Ağızlarını her açtıklarında mutlaka kötü bir laf ya da
tehdit çıkmış öteki vaizler sahte peygambere uzaktan hınçla bakıyor,
onu helak etmenin yollarını arıyorlardı.
Böylece kendilerine kalan son zekâ kırıntısını da
bu uğurda sonuna kadar tükettikleri halde
hiçbir şey bulamadıklarından daha çok hırslandılar.
'O zaman' diyorlardı, 'Hiç olmazsa ettiğimiz tehditler bir işe yarar.'

Böylece sıkılıp dururlarken,
sahte peygamber konuştukça daha çok çileden çıkıyorlardı.
Üç dinin büyükleri bir araya geldi.
Hepsi de çok saygıdeğer olan bu insanlar
çok ulvi bir konuyu aralarında tartışmaya başladılar.

İlk öneri en eski sayılan dinden geldi:
'Onu asmayalım, çarmıha gerelim.'
Bu öneri öteki dinin büyüklerinde öfke yarattı.
'O zaman' dediler, 'Haçın sahipliği tartışma konusu olur.
Onca yıldan sonra o sembolü kimselere kaptırmaya niyetimiz yok.'
Kendilerini başka herkesten daha akıllı sayan öteki din sahipleri,
'Ne şekilde öldürürsek öldürelim aynı sonucu verecektir' dediler;
'Bizim için fark etmez.'

Böyle çekişip dururlarken, halkın dışarda bir nehrin akması gibi
sahte peygamberin arkasından gittiğini görünce
büsbütün umutsuzluğa kapıldılar.
'Artık ölümsüz oldu bu adam, öldürmek ne işe yarar.
En iyisi durup bir hata yapmasını bekleyelim.
Mutlaka yapacaktır. Hangisi yapmadı ki?
O zaman halkı ondan soğutmanın bir yolunu buluruz'
diye düşündüler. Ve sonra hınçla halka baktılar.
'Ne nankör bir nesnedir şu halk!' diye iç geçirdiler..."

ISBN: 975-343-121-X

425000 TL